

Csokalyi Fényes Szittyán

EBÁRIA

avagy
miért ugatja a kutya a Holdat?

NEM EGÉSZEN MESE VALÓBAN FELNÓTTEKNEK!

Csokalyi Fényes Szittyán

EBÁRIA

avagy

miért ugatja a kutya a Holdat?

Nem egészen mese valóban felnőtteknek!

2016

Magánkiadás Magyarhon

Copyright©Csokalyi Fényes Szittyán, 2016

Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-12-6700-6

A könyvet készítette: a Szerző.

Ajánlás

Minden kellően bátor, valóban felnőtt olvasónak!

*„Az igazi ember- és állatbarátok
eleven isteni lények iránti tisztelete
kifejezetten nem úgy és nem abban
nyilvánul meg, ahogy azt manapság
egyre többen bemutatják nekünk.”
(Zolater)*

Firhang!

Az itt szándékosan összeterelt, mókás mesének tűnő, keservdús írásjegy-füzér, valójában egy sorközök titkos gőzeitől terhes, littera formálta pásztorlelkű komondor, ki a hozzá közeledő gyanútlan kinskeresőt, kellő vért híján, biztos megmarja!

Lautréamont után szabadon, magam is azt vallom, a jelenkori ember már teljesen védtelen a szavak mágikus erejével szemben, s mivel e helyütt nincs szándék a hivatalos bajkeverők előjogát elorozva, viszályt szítani s bárkit felesleges botránkozásba, vagy értelmetlen bántódásba ejteni, ezért e mű a nyugalmazott hadiárvánk jeles felmenői kivételével, egyedül azon nyakas könyvforgatóknak javallható, akik már legalább száz kupori telet – gazdái kegyeit keresve, méretes kabát és megfelelő komfort nélkül – elégedetten áttapsoltak, s még mindig bíznak a szebb jövőt ígérőkben.

Természetesen az élet mélyén búvárkodó bajkeresők bátran hajózanak át szokványkerülő írásom szenvedelmes tengerén – mindenki más azonban ettől óva intené! Ők a saját érdekükben, itt és most, kérem, fejezzék be a sorkizárt sorokban jobbra masírozó betűk szerkesztését!

Ki mindezek ellenére mégis továbbmenni bátor, annak – mankóként – annyit mondanék, hogy fátyol fedte soraim fanyar termését kizárólag azon kevesek ízlelhetik veszélytelen, akik, a maguk agyerejére támaszkodva, igencsak ráérősen, nagyfokú nyitottsággal, abszolút elfogulatlanul és rendkívül éber figyelemmel közelednek hozzá!

Ebária kialakulása és felvirágzása

Hogy hol volt, hol nem volt, nem mondhatom, mert amiről itt, a Magasabban Állók akaratából mesélnem muszáj, az bizony biztos volt. Egész pontosan kialakult egykor, tán nem is oly régen, egy eben szép új világ, de nem ám a cifrán kéklő messzeségben, hanem a misztikus csillagösvényen ezer éve elveszejtett üveghegyen innen, meg a soha vissza nem váltott csipkés sörös kupakokon túl, valahol ott, ahol a szívós varasmaszlagos hályog még mai is hangtalan szövö-

geti az egykor más napokat is megélt melengetős Itteneget.

S mielőtt még valakiben a kétely jeles krampusza felmordulna, annak elmondanám, hogy részemről ez nemcsak egy légből kapott állítás, hanem az Apokrif Limbus nagy nyilvánosság előtt gondosan elzárt iratai, meg a szamizdatban elérhető autentikus memoárok tucatjai, valamint a Nyilvános Levéltár, egyébként teljesen oktanul zárolt, Zé jelzetű dokumentumai tartalmazta színtiszta igazság. Ám épp ezért, nekem ezt közreadni is igen kockázatos, mivel jómagam – itt nem részletezhető okokból – egy olyan kendőzött kalitkában vagyok kénytelen a folyton romló pneumához kapcsolódni, ahol a Bevett Nyomvonalat elvitatókat, roppant könnyen nyomtalanítják vagy kivonják a forgalomból. – Mégis mit tehetek, mikor magasabb érdekből, a Fentiek tőlem ezt várják el?

Így tehát tudatnom kell minden érinthetetlenül is érintettel, hogy az ittenegi kiérdesített kaszálón, a nehezen kifürkészhető szuszimusz Szándék simogatta, Bátran Álmodó mértékes és mértéktelen kutya-fan ebárok rég dédelgetett ebribás álma szorgalmazta ebesen szép új világ követelt magának egy mind kiterjedtebb élhető kotormányt.

Az égő vágy, a végtelen áhítat, voltaképpen akkor nyerte el méltó jussát, midőn a papíron már rég felegyenesedett, a ködös cionci felől áramló csalékony szélben, hitte, eleredt a fellegadó Harümposz meredélyes oldalán, isteneihez fölfele. Valójában azonban a neki szánta, s színre maga vájta hasadályon iparkodott mind jobban lefele.

E gondosan mívelt meredek ereszkedőn, ekkor talált egymásra, majd olvadt végérvényesen egymásba, a pilonos protektorra esengő sziranti Canisfilla, meg a harcias természetű kannitai Harümpész, hogy eggyé vált Szent Kettőségükben nyilvánuljon meg ama egyalakú Harümcafilla, aki a különös föderációt követően, rögvest magába fogadta a szíriuszbeli Canicula azon kékes fényű termékeny csillagsugarát, mellyel végre teljesíthette a Bábák tekeres kíváncsiát, s világra hozhatta az ebribás Harücula Ebarinát, az eb-ár világ magját, a lehetséges, a virtuális Ebáriát.

E rendhagyó alkalmat kihasználva léptek színre, s némi vajúadás után, eme közegben találtak rá Canis lupus familiaris új önmagukra azon önazonosság kereső szürke farkasok – kik a két lábon csak sántikáló, önheroizálta hitvány kártevőknek, meg a haszonnak teljesen kiszolgáltatott Animálisokkal szemben kétségtelenül megnyilvánuló

önkény és rontás ellenére – mindeddig megmagyarázhatatlan okból, belefáradtak a Canis lupus lupus létbe, a zord vadon nyújtotta küzdelmes, de annál természetesebb lehetőségekbe. Az új identitással valamelyest megszeliült kanisi Carnivorák ugyan örök függésre ítélték önmagukat, azonban ennek ellentételezésére akkora érdemeket szereztek maguknak, hogy kiharcolt eseti és viszonylagos jólétük nyomán – utat nyitva a virányos Ebáriának - nemcsak a Föld egyik legnépesebb imádott kolóniái, hanem Ebária Oszlopai, sőt a Hűség Élő Szobrai is lettek. Ami persze jórészt Harücula érdeme volt; ahogy a virtualitásból a valóságba történő ebarinai átmenet is. Mivelhogy Ebarina volt az, aki a szariszeplős Cidrista Citerás, valamint az eléggé illuminált király dokis Kené (másképp Quesnay) cukrozott ikrei, a pányva-iszonyos Fizio Krati meg a mindent ráhagyós Lesszé Ferina remek tápjával, úgy magához édesgette, majd a zavartalan zuhanás kéjkeltő lendületében mindenütt úgy elterjesztette a félékeny gazdájával (talán csak ingatag) otthonra lelt, korábban emberkerülő lompos ordasokat, hogy azok, az örömmel kibontakozó eb áradat központja, a majdani Ebária fővárosa: az eb- és fain-virányos Vakkanta után, az addig eb és fain-hiányos peremeken, majd leginkább, a nem véletlenül védtelenül hagyott közlegelőkön, az axelli sóskás jussból degeszre dagadt disznók, az esztelenül orzó torbános temjékkel tarrachos varacskok, meg a tömött ludakkal csellózó gyúrt csótányok, illetve olajhordó készítő bodnárok és ragyás sintérek, s a megannyi hasonszórú – az ebeniták szerint – kampó várta, kibabrából kétlábúra hibállott véglényutánszatok bürozsadús fészket adó, tucatnyi haramiatanyáján is, szabályos fétiserdőt alkottak. S hamar láss hatalmas csodát! A virtuális Ebária egy minden kétséget kizáró valósággá, egy eb sokaságos, vaklett, egyedi territóriummá, egy kanidé (némelyeknek Canidae¹) vezérelte, eb mentalitású önálló országgá, vagyis valódi Ebáriává tökéletesedett.

E motiváltan felfejlő, gondos kezek kezelte, mintaszerű háttér-embertájon azután, a talentummal szépen megáldott ebédlik meg az eszményi vad ebberek, embereikkel: a hatvanhat életre való, de csupán kétlábú – s emiatt könnyen botladozó – ebárokkal egyetemben,

¹ Canidae – kutyafélék

szép lassan, az önmaguk imázsolta hiányos elképzeléseik fölé nőttek.

Ugyanis e látványos nagyhajácson, a látra lazán hagyott gyeplő mentén, mind többen az iránymutató formula és kötelelem nélkül, látra teljesen szabadon kezdték a sajátjuknak hitt életüket s az önmaguknak vélt önmagukat élni, ezért sokan a derohasztkus fundamentumaikra, meg a korábban elfojtott nyavalygásaikra hivatkozva, az akadálykerülő Kené-lányok puha karjaiban keresték a másokat megbotránkoztató, bagóhiten² vett cukírozott szabadságot, s a filmes Fellini nélkül, az Édes Élet hús vizében, nap mint nap lázasan öblögették magukról a görbedi veritékről alkotott hiányos elképzeléseiket.

No persze, e kapni érett, adni koldus, örökbecsűnek vélt gyári süpedékben, tiszta leplezetlen valójában ott kínálkodott a Kené-lányok tarkalelkű unokahúga, a még szebb s vonzóbb Szuveréna Demokrita is, kibe a vakond szemű ebárok még jobban belehabarodtak. Ami persze nem is volt csoda, merthogy e földiekkel játszó légi lelemény, egyvégtében a maga könnyed törvényeit kreálta, hogy velük a saját életét külső befolyástól menten, kizárólag önmaga kormányozhassa. Ámbár az önhatalmát egykor komolyan veszélyeztető cserepes Osztra Kiszmosztól talán némiképp óvakodott, azonban azt is jól tudta, az agg hellén ekkor már több mint kétezer év, és legalább hatezer veszélytelen szavazat távolából nézett vissza rá – mi tagadás, eléggé haragosan, mivel a korrekt öregúr bizony attól tartott, hogy e könnyed cemende, az újsütetű ebáriai társadalmat, előbb-utóbb, a már rég letűnt, mégis delejesen lombosodó Makogániába vezeti majd vissza. Bezzeg a nagy ívű ebárok – Acsamak alakban – a saját követni köteles csillagukat és eszményi polgárukat látták benne, akit kizárólag az **“azt csinálók, amit akarok”**, szabadosi csődfilozófia éltetett és hozott folyton működésbe. Ugyanis a felserkent Ebáriában, amint kialakult és élt az ebár, úgy kialakult, és élt a róla alkotott ideális kép is, a tulajdon agyától külvilágot látni képtelen gátkerülő Acsamak, a boldog-boldogtalan vágyta eszményi Idol, melyhez minden álbátor önkibontó ön kibontakoztatónak, már csupán az önmagának véletelt önmaga miatt is, hasonulni illett.

Jóllehet az igazán felemelő alámerülést Szuveréna Demokrita cse-

les fundátora, az 1793-as évjáratú felejthetetlen zamatú zsongító selő, a kötélcipelős Cordeli Erzé okozta, kinek ereiben eredeti őshatáci hidegvér csörgedezett, s aki minduntalan a kis unokája javára, látszólag, háttérből igazgatta az éppen következő soros-gyúrta gyurka dolgokat.

Ekként aztán a kábulathozó Erzé – s három boszori teremtménye: az egzaltált Li Berté, a sápatag Éga Lité, meg a kámzsás Frater Nité – kivétel nélkül mindenkit úgy megbabonázott, hogy azóta sem talált még vissza senki, egykor volt természetes önmagához. Holott mindnyájan elszántan katakírozták a hozzá vezető utat, de valahogy rendre rossz irányba indultak.

Így például az önbecset adó, mindennapos birtokvédő szolgálat helyett, gyakran éjente – a gazdi büszkesége, vagy a szemfüles szarkák javára – hangszálerősítő vakkantó versenyt rendeztek, amit a nagy sikerre tekintettel, utóbb napközben is megismételtek. Míg a csármás csendcsapók – az égi dobbal dörgető Szentpéter örök örömére – az amúgy is folytonos töppedésre ítélt teremtmény urat, a felbecsülhetetlen Szilenciumot szikkasztották széltében-hosszában. Panel, pusztá, köztér és kerti lak, egyre ment, csak e nagyságos Nyugság úr alkotó önmagában ne sütkérezhessen sehol egy percre sem. Ezért szinte szuszszanas nélkül, itt is, ott is, a buff-buff meg a düff-düff bömbölős veszsejével, magányát zúzták Acsamak szent nevében. S csakhogy Csend Őfelsége ne leljen nyugtot semerre és sohasem, az izgága eszeficam ugrabugrák – az eláztatott kisegerek tömény hallgatása mellett – magánélet-repesztő fémparipáikon üzemszerűen csörtettek keresztül-kasul Ebárián, a még szinte szopós kölkeikkel egyetemben. Persze mindig a paprikás emlékek előtt robogtak, de Proust után, az Eltűnt Idő és önmaguk hűlt nyomában.

Végül is, hűlt nyoma volt ott mindennek, nemcsak a csendnek. Ám hogy ne essünk az igaztalanság bűnébe, azért egy egészen más irányú csend mégiscsak honolt Ebáriaszerte. A fojtó félsz, meg a csalánnal kicsapott, igen rossz helyen kotrimászó Kopós Papák hozta, vérrel írt, síri csend. Balsejtelmű nesztelen világában locsatoltak leplezett élettükkel a legjelesebb önkutató életbíró életbárók, a puffantós-

nyiffantós klefták³, akik a maguk alakította háborítatlan szilenciumban ölelkeztek, hol a híres Konti-kárral, hol a széttrombitált Princemkincsem ninccsel, hol pedig a sikamlós Eneri góllal, vagy épp bármi mással, ami végre eljuttatta őket póre önmaguk csúcsához, a legaljához.

S míg eme Aranyélet felé szaporázó Konc bajnok, nem mafla ma fiak (többes számnál: maffia!) vagy pórosan egyszerűbben: virtuóz nehézlé-búvárok és sűrű steksz-tengerészek, Csalafántia hímes mezején folyvást a keményvalutás forró unikumok után kajtattak, addig a kisebb-nagyobb Kárkapók szüntelen szaporodó táborának veleje, a lepusztult szivarfüstös ócska restikben, idő marta bűzhödött bögre-csárdákban – meg az Ebáriaszerte rájuk emlékeztető majd mindenütt másutt – rendelvényre, de magán recept alapján sorvasztották aszódni kész, kiürült kobakvelejüket.

Ilyeténképpen persze azon sem lehetett csodálkozni, hogy e fölötébb magabiztos, öntömjéntől ékes, önimádó önkeresőkben végtelesen gazdag öncentrumban, a kábitai habléányok kalkulusból kitárt édes meleg ágyán – járatkimaradástól menten – a hamar gyönyör minden alakzata, teljesen szabadon közlekedett, ezért aki csak tehet, a távoli Nagycsömörig, folyton-folyvást vele utazott kedvire. Hanem azon öntökélyüktől egészen megittasultak, kiket már az efféle örömök sem hoztak tűzbe, azok a kiégett agyukkal ugyan önmagukkal, de az útszéli penetráns benzinkalinákban úgy keresgették hajdani önmagukat, hogy a kíváncsi közönség meg az erős zaj ellenére, ráadásul óvszer nélkül, hordában hágóztak, sokszor gumikerék lapításig! És, hát mit tagadjam, de azt az oktános szipótól közönyös, folyvást másságra vágyó, benyomás-éhes kábkeresi tehetit, kit a Mislenféle hő kémélős kaucukvasaló el nem ért, azt a palástos lakomáiról híres hatáci Végvonat, a mohás kenderen szenderegők Kábhozat Kápolnáiba sodort, a zsebdagasztó eb dílerék nyújtotta kacér ópiátokkal kötogetni réveteg szövetséget. S bizony-bizony, e kötetlen, madáretezős édes ájer, némelyeket, jelesül a maradi elemekre fittyet hányó libertés ebfajzárokat, idővel annyira elmodernizált, hogy ők már a rossz hírű becsapicsali átejt csárdákban, a kutyabőrhez baksison

jutott macskatáni csonkolt farkú, habókos sicc bárók, meg a nekik készséggel cincogó nyálkás egerek kétes társaságában, tört morzsáért – az éjféli boszorkányindulásra sem tekintettel – napkeltéig tejkomázva potya pityókáztak!

Ám azok, akik talán már e nemes csemegéket is mind megunták, vagy még nem értek fel hozzá, azok a hatáci úton álló – szerteszt sorjázó – talponállók óriáshintáján himbáltathatták magukat, ahol az Ebáriában totál tarolásig abrakoló, cionci csordások vezérelte nyájőrző villanypásztorok – az áldott elektronika segedelmével – a fals dús legelők irányába, diszkréten terelve legeltették a közkézen forgó – bőrét már naponta magától is levedlő – ebárai optimális gulyát és nyáját, s mivel a szentéletű tehenek a képernyőről le voltak tiltva, ezért helyettük a szárított lepényüket, főként vacsoraidőben – hírek gyanánt, útmutatásképpen – a maguk károlt örömére, másoknak mutogatták. Majd a legelső tehenlepény sumisóból mindenki megismerhette a követendő irányt, a trendit, s azt, hogy a lepény nemcsak egy, a sakjai oroszlánremete után bevezetett lepényemésztő Én, sőt stadiont is kitűnően megvilágosító eszköz, hanem egy olyan kivételes sportszer, mellyel a kedvelt tapasztó, dagasztó, célhajító, karikázó és ugrató verseny mellett, később már közkívánatra, a lepényben úszó viadalt is megrendezték, amiből a tetőtől-talpig benne vergődők milliói végre felismerhették, milyen a helyzet, ha valaki fejbűbig van a ráborított nagy ganajlében. Mivel azonban mi, nem óhajtunk a marhaságos lepénnyel ekképp tovább foglalkozni, ezért most itt, rögvest kimászunk e szerfözlött közönséges figurából.

Visszatérve a felemelő ebárai alámerüléshez: a bűvös Cordeli-leánykák belopódtak még az elmehergelő kincskeresők tudatgőzös fejébe is, akik egyvégtében azon mesterkedtek, hogyan tudják megemésztetni a teljesen nyilvánvaló dolgokat. Ezért minduntalan az égis éré csodafa keserédes tejét csapolgatták, s közben megélesült elméjük pallérozott szószékéről – hiteles önmaguk széles látóköre előtt – az eb feletti eb s az igazi eb mennyország mielőbbi eljövételéről ábrándoztak. Szeszélyes álmaikra még a kardlapos mérleggel rémítve rohángáló igazságfosztók, a szolgálva vétő, véreikből vért serkentő török rókák is felfigyeltek. Csak a kornyadó prédára hajtó csorbatag szekercés csordatagokra nem nézett a Hideg Számításon kívül senki! Így hát ők, mint hamisítatlan fosztó rügyes fekete csandalák, az élet

veszett viadala alatt, ott tespedtek úton-útfélen, acélos testtel, és aranygúztól elnehezült üres fejjel, hogy megbízás és külső mukk nélkül is vigyázhassák a sűgott, de önmaguk szabta egyedi kultúrát és kivételes rendet. Mindazonáltal az elismerésszél megcsapta, kifinomultabb szekercék, öntudatos gazdi szolgálatból, felkapaszkodtak volna még a híres Kandó-szekerek sokak irigyelte behemót bakjára is. Csakhogy a viseltes vasparipákon nem solingeni késekkel is simán hasító Hideg Számítás örök üdvöskéi, a Tarka Makogó Rend fekete tesvérei közlekedtek! Emiatt az Aggály ugyan tiltó listára tette eme veszedelmes foglalatosságot, ám a Kelesztett Kolduscípő úgy felkarolta e merész kezdeményt, hogy a vállalkozó szellemű pionírok, elsősorban az őrizetlen vakvágányokon, mint sikeres sínfelszedők, végül mégiscsak alkalmazásba helyezték önmagukat. Ámde azóta az összes pőfőgő fakaruszt és aranyló villamost meg a hernyózó trolikat, sőt még a hunyókázó földalattikat is, önfoglalkoztató, setét öves harci ebek fenyegetik, rajban bajnok harcsabajszos hőspintéreik masszív védőkíséretében. Ellenben a legderekabb volánvállaló élmunkások, a mihaszna bliccelők meg a folyton fabatkával sztrájkolható borsikos masinérek megfékezésére, még a menetrend szerinti járatok s a kormorámi fekete vonatok dirigenciáját is megpályázták volna, azonban a rátarti sofőrök és büszke masinisták, a sűrűn változó, ropogós mankós bankókkal kimerítően kulcsolt vasútvezérekkel karöltve, ezt rendre hoppra-koppra vitték. Ráadásul az egyik kísérleti jellegű próbaúton, a Vakkanta-Béget vasúti fővonalon, az egyik balvégzetű masinér jelölt, a gyapjazó birkatáni metropolisz: Béget helyett, a határokat nem ismerő alpárok ősi birodalmi központjába, a gyökérkerekes Barbária székhelyére: a sehonnai szépségű Bitangába vezette a rábízott, kábitai szabadságba száguldókkal zsúfolásig telt, hatszázhatvanhat vagonos álomszerelvényt.

A víronok

Egy szó, mint száz, e páratlan libertés lubickolást – kívülről és simán nézve – a teljes Papavera-dinasztia szervírozta. Csakhogy e kisü-

tött, vendégmarasztaló szervínókat, valójában egy ős-ebisztánból elszármazott, megátalkodott látens trupp, a cionci gyökerű, igen virulens vironok hívták létre s alkalmazták az Ősi Menü előírásainak megfelelően.

E Hara Mia és Ős Kaján bizarr nászából kiforrt, ősidők óta hálóval dúló, rendkívül ravasz, buckalakó, törtető megélhetési kisiklók, a dicstelen gyökereikből meg a kétes fogság iszonyukból adódó örökös zaklatottságuk okán mindenkivel, még önmagukkal is, vérre menő fürdőkben tusakodók, sík tehetségét és hatalmas kitartásuk rendíthetetlen erejét látva, majd az első nem hiteles kincses Kinyomulás utáni Nagy Koppban irgalomra érett, s közben jobb sorsra sóvárgó, nagyhitű, hontalan helyezkedőket – az önmaguk fölé kiötölt saját főistenük – Jédehú Vahúvaú annyira megszánta, hogy a nagylelkű Úr Adokám segítségével, nemcsak a Lehetőségek Szárazulatára, a tehetős Kubera⁴ birodalmába vezette, ahol még a kolbász is génápolt szójaszár kerítésből készült – rajtuk kívül mindenkinek, hanem még az Élet Értelmének vélt, (más terekbe) elragadó mákhozó virágszál, a kábitai illetőségű Papavera Adlunia épp akkor esedékes beporzásának alaposan elnyűtt nyoszolyájához is gondosan odaterelgette. A teljesen nyitott Adlunia pedig áldatlan állapotától mielőbb szabadulván, az idegen iszonytól ugyan irtósan szenvedő, de a szűz és más alkalmi nemzésre mégis fogékony önjelölt főtitánok fonák hevületeit sorra mind úgy kielégítette, hogy az időközben más népektől írni és olvasni, s bizonyos értelemben gondolkodni is megtanuló, más televényén látványosan kiviruló, orzásban élenjáró, nagyollóval csaklizó vélt főgéniuszok, a sokadik isteni intés hatására, végül csak felismerték a bódító szépség minden lehetséges előnyét és hihetetlen hasznosságának óriási mibenlétét. Ennek folytán, e felbecsülhetetlen esszenciát – az Adlunia meg az Adlunia-féle gyönyörök eszményi ideáját és minden ivadékának tömény szellemi kivonatát – legott beoltották az egész világon addig csupán vad alanyon viruló egykoba-kú, de négyágú Masszafába meg a fejetlen Tömkelegbe.

E különös kapcsolatból született a már megismert Papaveradinasztia, amiről a külszínre kaszabolásig kényes, vérnász-barát vélt

gigászok persze már csak biológiai okok folytán sem szólhattak, viszont e díszes kompánia titkos ősnemzői tisztében, okkal-joggal várhatták el teremtményeik atyai szeretetből fakadó önzetlen protektorálását. Amiben persze nem is volt hiba!

Ettől kezdve, ez az egymást célból, a ledérséget pedig génből kedvelő, önmagát a teremtés koronája fölé tuszkolta arctalan klán (mai nevén: *Varasmaszlagos Vironok Hatáci Világszövetsége*), egy közös ősi akarattal, a Papaverák odaadó támogatásával terebélyesedő vak és vas csápja hatalmas gyámolával, sikeresen oldotta meg a saját hatékony fennmaradását szolgáló liberté-szitarázó és zamatos tejhatalom-nimródi foglalatosságot.

Végül is részben e vironista sikernek volt köszönhető Ebária őshomályból történő kiemelkedésének is. Ugyanis e szédítő szárnyalás, már csak a pusztá létéből adódóan sem törődhetett a nem ebarizálódott, eredeti őslakosok eleinte még tekintélyes számú ebeniták vagy ebnyetek hét nagy törzse: az Ebetnem, Ebetlen, Ebintem, Ebkong, Ebkopár, Ebtar meg az Ebúr nép érzékenységevel. Ezért kénytelen-kelletlen, a körültekintő ebárok meg az éber ebár szavak megjelenése előtti a priori⁵, a földi halandók illetékessége felett álló, minden magára valamit is adó nemzetnél tabunak számító, a népeknek egész lelkét, gondolat és érzésvilágát valamint az értelmi és erkölcsi műveltségét legegységesebben, legteljesebben és leghívebben megnyilvánító, megingathatatlan és sziklaszilárd örök tanút, jelen esetben az időtlen vahútlan ebnyet édes anyanyelvi szavakat is rendre úgy belemerítették a nemzet és önazonosságvesztő, de hatékony valóságrejtő éber ebár szavas szórontó szabadi liberlébe, hogy az ebeniták még e végső mentsvártól se remélhessenek világlást a fényt gyűjtő dolgokról, viszont az agyafűrt fürdőmesterek szerfölött sikeresen moshatták le vele a mértékadó valóság keserű piruláját, miképpen azok lassacskán kibogozhatatlanul elveszejtették ősi gyöküket s az eredeti gondolatot tükröző egyértelmű jelentésüket.

Csakhogy e sajátos önépítő tevékenységgel odalett az élettér és nemzet szőkítésben is élenjáró, megátalkodott hajlékromboló

⁵ A priori – a tapasztalást megelőző, érvényében a tapasztalattól független.

vironok tán sosem volt nyugalma is. Hisz e kiskereskedelmi alapú hivatásos önsíratók egyre-másra, vadászsiker-rontó, irtányba való, rájuk vést hozó szörnyű árnyakat szimatoltak, ezért a szakadt szakállú szimbirszi szónok elfajzott kései hitszegői, illetékes tűz rókáik és görényeik segedelmével, oly hatásos szellemirtásba kezdtek, hogy a felülkerekedettek elégséges, de filléres aksijai, a mákonytápon hizlalt, csúszókán mászók, szépen betagozódtak az Állambástya Terebélyes Csendkarába, vagy kellő zenei érzék híján, a legalsó valagsorig is hálás örömmel hajló, mancsrongyoló tapsművészek népes táborába. Tapsolni való meg volt bőven! Egy ideig így is, meg úgy is. Az eltapoltak alatt, és azon túl, a csápoló nyomorultak örömére meg a csápnáció hathatós gyámolítására, az éber-ebár honfiak, a káprázatköves Ebnyalók Nagykedrálisában egymást érő, csápom csápod hangversenyeket rendeztek. Az élményfokozást pedig a csuhélelkű billentyű- és pedálvirtuózokra bízta. akik csent csillaguktól vezérelve, előszere-tettel muzsikáltak még a más hitűek legnagyobb nem báltermi cintermében⁶ is, ahol a varánuszi profanától némelyek annyira felszabadultak, hogy a hírneves hantok között még a saját tokkáta nélküli fűgáikkal is képesek voltak kuncogva kergetőzni. S hogy az áthangolós partitúra minél eredményesebben zengjen át Ebenitánián, az elveszejtett Ebária előtti életen, biztos, ami biztos alapon, a tűzokádó Ynkalinka sárkány a subás Dintoárral⁷ erősítette, a felcsendült alattka futam leemelő teljességét. A védelemre szorult, vahútlan életteret pedig mind erősebben béklyózta a burkot hozó vironi vörhenyes számum...

Ebária Aranykora

Számum aztán ide vagy oda, lári a fári, sajna vagy nem sajna, s fájdalom vagy öröm, itt egyre ment, hisz végül is, Ebária a fentiek miatt

⁶ Cinterem – temető

⁷ Din Toire – titkostársasági bosszúszervezet

válhatott valódi szabados eb birodalommá, s ekképp lehetett a vironok szemkápráztató nagyparadicsoma, hogy utána e színes forgatagban minden, a mindenkori helyzetnek megfelelően, még a vártnál is jobban alakulhasson. Ennélfogva a felülmúlhatatlan ebári lét előbb szépen felragyogott az Univerzum acélkék egén, majd egyre inkább száguldani kezdett százarcú unikumával a teljes képtelenség felé, s nyomában szinte észrevétlen, egyszer csak az ugrabugra jószágok is feszes cövekben álltak, a növények meg Nap simogatta jókedvükben, gyökérlábaikkal vígan szaladgáltak; miként a jelentéktelen ebek tűntek nagyeszű embernek s gyakran fordítva; vagy épp a zászló lengte a szelet, hajó repítette vitorláját, füstje tolta mozdonyát; a kint volt bent, a lent volt fent; az eső szülte a felhőt, a Nap kelt éjjel, a Hold meg minden délben, a szemérmes Csillagok pedig leszálltak a zavaros tófenékre.

Imigyen emelkedett Ebária hatvanhat ágú szerezcsen díszes csillaga felfele. Ne csodálkozzon hát eme álzaccon persze senki sem! Mert bizony mondom, e nem csendben lengetett liberté ide vagy oda, azért Ebáriában mégiscsak minden épp úgy alakult, ahogy ott alakulnia illett. Hisz e vak engedelmesség alól szólamokban örökre felszabadított, kissé magasan demokratizált ebár lelkület, a bármely jelenséget könnyűszerrel elfogadó és megteremtő, ugyanakkor mindenik cselekvésében kerekre sikeredő kivételes észjárás adta meg Ebária különös, semmihez sem fogható egyedi zamatát és példátlan ízét, amely lassan-lassan patinát értelt a srófeszű ebárok határokon is túlívelő hírének.

Ekként Ebáriában idővel már az sem számított csodának, hogy némelyek az értelmesebb kutyulikat küldték – maguk helyett – mindenféle szakmai tanácskozásokra és munkaértekezletekre – fontos tölteléknek. A nagykönyökű bolhabárók még abba a kivételes Kupolás Kavernába is bejutottak komolyan kerítő keserítőnek, ahol egyetlen hitvány érdektömörülés, már egy emberöltő óta, legalább négy nyomorult frakcióban kapar magának egy eszményi kotorékot.

Hanem egy alkalommal, valamely fölöttébb öntudatos gazda, még az államkormányzói posztot is megpályázta volna kedvencének, ám az akkor hatályos törvények erre nem adtak neki lehetőséget. A felháborodott ebfavoriter ebben egy olyan súlyosan hátrányos megkülönböztetést (éber ebáru diszkriminációt) és kirekesztést, sőt egye-

nesen rasszizmust érzékelt, hogy a még kissé cseppfolyós ebáriai viszonyokra, és országa jó hírére se tekintettel, jogorvoslatért azonnal a Nemzetközi Elítélőszékhez fordult.

Utóbb, az útmenti áskálódó szóbeszéd szerint, kötelezni akarták Ebáriát a kirekesztés berekesztésére. Mondanom se kell, mikor először hallottam ezt, heveny kacaghatnékom támadt, hisz Ebáriát soha nem kellett kötelezni semmire se, mivelhogy a szabadság eme él országában, a hiányosságot érzékelve, hamarosan elkészült ama törvény, amely szerint a vezetői posztokat, élén az államkormányzói tisztséggel, kizárólag a kutya fajzatok tölthetik be, legyen az eb vagy ebár, vaúr vagy bérvaú, netán mereb vagy ebmer, egyre megy, egy a lényeg: kutya fajzatnak legyen tekinthető. Az új jogszabály természetesen szerét ejtette annak is, hogy a vezetésre irányuló pályázatokat, kellő iskolázottság hiányában, az érintett helyett, maguk a legközelebbi hozzátartozók is benyújthatták.

Tehát, ismétlem: Ebáriát nem kötelezték semmire sem. Sőt, aki nem tudná, Ebária az efféle ügyekben első számú szaktanácsadója a Nemzetközi Elítélőszéknek. Vagyis, minden valamire való szakavatott tisztában van vele, hogy Ebária pusztá léte, önmagában garancia a nagybetűs Szabadság teljes mérvű kibontakoztatásának és örökéletű fenntartásának. S az igaz ebárok, akár büszkén is mondhatták volna, hogy néhol már Ebária neve a hatáci szabadság szinonimája lett. Ugyanakkor nem tagadom azt sem, hogy a kezdeti bátortalan lépegetések a cionci szabadság végtelene felé, még sok-sok bizonytalanságot és átmeneti hiányosságot is tükröztek. Mint például az elesett pályázni vágyók megsegítése. Ám mihelyt e fonákságot helyreigazították, a rokonok legnagyobb meglegedésére, kedvenceik érdekében, gyakran éltek is az ebek vezetői posztra való igényének törvény adta lehetőségével. Elvégre ők, teljesen megalapozottan, a felterjesztetthez feltétlen hozzá tartozó, tisztelt családtagok, rokonok voltak, s maradtak. E rokoni kapocs pedig rendkívül erős köteléknek bizonyult Ebáriában, mivelhogy e sajátos összenőtttség valóságos kovásza és éltető eleme volt a kiteljesedő ebár társadalomnak. Tanújele volt ennek még a legnépszerűbb eredeti ebár nóta is: *„Az eb én magam vagyok, hisz az eb maga az ember, egymáshoz tartozunk elválaszthatatlanul, így mi ketten valójában egyek vagyunk...”*, amit egyébként utánozhatatlanul a legszebben, az Ebária dalai lányra kompo-

nálva című népzenei album híres pacsirtája, a majd mindenki kedvence: Róttweiler Ebecsutka tudott előadni Szilveszter éjjelén a vakkantai Szent Ebár főtemplom toronyteraszán, két kiadós fagylaltozás rövid szünetében.

Az idő múlása aztán teljes mértékben s az élet minden területén bizonyította az igazi Ebária semmihez sem fogható tömény valóságát, melyben az ebek már-már két lábon, patrónusaik pedig mind gyakrabban négy lábon jártak, s végeztek egymásnak olykor ebszerű, de annál önzetlenebb szolgálatokat. Így lassan a kettejük közti különbség is mind jobban elmosódott. Erre utalt, és ezért volt természetes az is, hogy sok helyütt a lelkiismeretes és tehetősebb eb patrónák a távoli Macsakóban kitenyészített áros elefántkutyákkal vigyáztatták kincset érő, kis híján telivér ölfikarcaikat, s ha kellett, a végtelenül kötelességtudó és önfeláldozó ebsegédek, minden zokszó nélkül, szívből fakadó utánozhatatlan jóindulattal, példaértékűen gondozták az átmenetileg megroggyant rájuk szorulókat.

Ilyenkor nem egy végtelenül önzetlen famulus ebulus, a gyengélkedő gazdi helyett maga vette fel a legtöbbször szaggal is szolgáló bűdös munkát, nehogy a saját excrementumán ücsörgő nagyságos kenyérhéjadó – majdnem úr, de leginkább csak egy léhűtő rex posszidens⁸ – haszna szenvedjen csorbát. S végül, e nagyreményű szamaritánus érzület – szinte teljesen észrevétlen – oly mély gyökeret eresztett, hogy az ekképp meghonosodó, majd mindinkább elhatalmasodó eb foglalatosságot látva, az illetékes állati munkabíró előljárók, a haruspektorok, felismerték az efféle tevékenységben rejlő nagyszerű lehetőségeket. Ugyanis e dologfront előtt álló újkori zsebrogyasztó alkalomaknászok és felszíni sanszvájárók, kitűnő érzékkel meglátták azt, hogy ama jeles ebes kulizor és gürizer, aki négy kézzel, mély odaadással és teljes önfeláldozással képes az ő gazdájának vélt alak helyett is dolgozni, annak a haszontermő-képessége mindenki másnál hatékonyabb, vagyis felbecsülhetetlenül értékesebb, ezért az ilyen, akaratlanul is a munkaadók érdekeit képviselő négykezi robotnyikok szélesebb körű alkalmazására, gazdi gazdagító tanfolyamokat, úgynevezett Gazdáiákat szerveztek, ahol a kevésbé érett, lehetséges terme-

lő alapelemeket felkészítették az eb tartó még fokozottabb védelmére és megsegítésére – akár a munkában történő helyettesítésére is, amivel azután szükségben, kiválthatták, vagy épp leválthatták az esendő, de mindig kevés hasznúnak mutakozó kétkezesek népes táborát. Az eb nemesítő kuli mánortól megittasult Sztahanov palánták ösztönzésére pedig bevezették a csupasz gazdit mímelő, Hatnyiratós Tarosító ingyen kopasztó országos versenyt és állami kitüntetést. A sokak szerint keservkaparós elbarkácsolt közéletben ezután jelent meg egyre több, bár erősen vitatott esztétikai értékű tar vakkantor, hogy messze világító anyagi mivoltával, mutathassa másoknak a követendő példát, s a kortárs munka, jövő századi, előremutató irányvonalát.

A serkentések eredménye természetesen nem maradt el. A bundakopasztó kitüntetések hatására a teljes ebár társadalom munkamorálja gyökeresen megváltozott, s még az újonnan létesülő gyárak és üzemek felmerült elképzelései előtt is, hosszú, tömött sorokban megjelentek a négykezi munkát egyhuzamban is elvégző, a cigaretta és ebédszünetről, a kizsarolt dohányföldek és kivert kukták javára jó szívvel lemondó, sőt az államkassza hiányakor, a bérre és fizetésre igényt sem tartó, költségbiztos egyéni vállalkozásban is mindenképp munkát vállaló, kimeríthetetlen energiakészlettel rendelkező, erőnyőzőtt⁹ (éber ebárul enerdszázjer vagy energizer) munkavállalók.

A gazdaság papírlapi feldübböregtetése, meg a termelésbe zúduló temérdek új munkásmancs eredményeképpen, ugyan látványosan megnőtt a kóros zajterhelés, de ami ettől jóval fontosabb volt, hogy legalább hat fényév távolába emelkedtek a termelékenységi mutatók, a foglalkoztatottság pedig elérte a hat csillagászati egységet, s távcső nélkül is gyönyörködhettek benne az érintettek.

A mazsolás kalácsot lenyúló, kikapart töppedések adókerülős haszna körül kialakult hallgatás burka eközben egy vaskos atomszarkofággá duzzadt. S az önmagában védtelen hozamot pedig képtelenség volt az eredménytelenek orrára kötni. Pusztán ama névtelen alvállalkozónak a hozadékáról alkothatunk némi halovány fogalmat, aki a legelső, négymancsos erőfeszítés eredményezte jövedelmét felajánlotta az ebár káprázatkereső csodabogaraknak, az ebrapliknak, akik

az ismeretlen nagyságú összegből, elméjük tágitása valamint az ebár nép őstörténetének a megismerésére, a saját életre keltett szárnyai-kon, egy hat úrbogárból álló rajjal, elsőnek a láthatóan hat, illetve a sasszeműeknek hét úrközi elemből álló szépséges Plejádok csillagképét szerették volna meglátogatni, s ha már ott járnak, elhozni az utazás gáláns támogatójának, a vízi tündér Pleione égbe emelt leányainak legalább a pazar közelképét. Csakhogy a csibéit féltő csodaszép Fiastyúk mama majd' bekapta a hozzá veszélyesen közel merészkedő hívatlan látogatókat, akik emiatt gyorsan továbbutaztak a tulajdonképpeni fő úti céljukhoz, az égbolt legragyogóbb, kékes fényű titokzatos csillagához, az ebár őskorpuszkához, a kutyacsillag Caniculához, ahova késztetett siettükben, a nyolc fényéves előírások helyett, mindössze hat gyorsjáratú gondolat alatt értek oda.

Az éltes korú, ám a csillagberkekben mégis fiatal Canicula messziről jött leszármazottainak bemutatta a déli égbolton körötte élő hatvan tagnál is népesebb családját, kiket aztán a földi utódok egy-egy szál vákuum illatú, éjfekete étervirággal kedveskedve, sorra felkerestek.

Canicula látogatóinak mesélt a távoli északi féltekén élő Canis Minorokról is: az elsőrendű fényességes Prokyonról és harminchat édes gyermekéről, akikre ő – már maga sem tudta milyen régen – az északi félgömb felügyeletét, s az alatta élő népeket bízta.

Sajnos a származással kapcsolatos beszélgetésekből közvédelmi megfontolásból mást nem hoztak nyilvánosságra, bár a találkozó egészéről készültek hang és képfelvételek. Annyi azonban kiszivárgott, hogy a titokzatos ó-nílátiak is magukénak érezték Caniculát, akit bizony egykoron, gyengéd szálak fűzték a termékeny szent Jeter-'ohoz¹⁰ is, aki csak Suthisnak becézte kedvesét. Sajnos a két nép képviselői ez ügyben soha nem tudtak egy asztalhoz ülni és megnyugtatóan megegyezni, pedig a nagy időtávolság áthidalásán elismert Órabér-díjas időtnökök és zűrhidászok dolgoztak.

A túráról hatvanhat nap múltán visszaérkezett ebraplik maradványpénzeiket, köszönetként, átutalták az úrutazást elősegítő

¹⁰ Jeter-'o – a Nílus a régi egyiptomiak szent nyelvén (a. m. nagy folyó)

hjuszonúri Makikai Bushidónak, aki viszont ebből az összegből megbízta az önkéntes világügyelők kiemelt krémjét, a napalmmal kietlenített Vieti Kongban szolgált miláji meg a derjaszini faszányos fürdőmesterek méltó örököseit – az elnöki rendelet szerint – *„megbí-
zás és felhatalmazás nélkül nemcsak jogtalanul, de ráadásul dühro-
hamoktól vezérelt kitörései következtében rombolva és pusztítva
működő, folyamatosan hatalmaskodó, megátalkodott perzselő és
fundamentalista hőspekulátor, elemi és lényegi főterrorizáló
főterrorizátor, illetve sarkalatos főterrorista, centrális világterro-
rista, példátlan közterrorista, egyedi alapterrorista és érdemi ma-
gánterrorista magántenorista – a rettegett osztja ma is ránk a lu-
ment e Sárga Törpe – további tömegsorvasztásos játszmájának
elkerülése érdekében, készítsék el a napirenden tartott sorozatos
hőguták miatt már régóta áhított kisebb vívési rakétapajzs mellett,
a nagy donebi meg a még nagyobb jorkebi úr-napernyő paraplé
típusú alapmodelljét”.*

A rendelet kitért arra is, hogy más helyeken az égi utak folyamatos – alumíniumos, báriumos, stronciumos és más hasonlatos szerekekkel történő – beporzásával akadályozzák meg az emberi egészséget veszélyeztető hóguta előretörését...

A Kulilex

Az alrétegek bemutatása, illetve a fővilágosítás érdekében, kissé elkalandoztam a mi vezérlő fonalunktól, ezért most ideje lesz visszatérni az ebáriai események fősodrába, jelesen az új munkamorált követő nem mindennapi gazdasági eredményekre.

Tehát: Ebáriában a kétségtelenül meglévő és gyümölcsöző *„dübörögve levesz lábadról hibbanítisz”* következtében középtűt előállt viharos bukszadagasztó sikereknek, akár mindenki örülhetett is volna, csakhogy mire a diadaltól duzzadó dagályos eredmények az elérvult és terebélyes végekre értek, hogy-hogy nem, zsigerekig ható hiány, pénzügyi, megélhetési, létezési (éber ebáru! egzisztenciális) és bizalmi válság keletkezett.

Majd amikor az oszlásnak indult munkahelyeken az erkölcsváltó, s talán csak a szokatlansága miatt fertelmesnek tűnő ebmunkahelyi ebkapcsolatok is oly kitéphetetlenül masszív szárba szöktek, hogy még a tagadós Nihill erős fűrésze sem bírta el velük, a munkanélküliség pedig elérte az államhivatalokat és magát a kormányt is kimúlással fenyegette, a dolgozók érdekeit dugva kimérő, bérbő szaki szervezések fejében felmerült egy válságkezelő beavatkozás lehetősége. Igen ám, de attól féltek, hogy emiatt a bérre és fizetésre már igazán igényt sem tartó, fölöttébb nagyszámú térdkalácson élő – munkásságnak elkeresztelt – igen kényes társaság előtt, végképp semmi tekintélyük sem marad. A megszűnés rémétől rettegő kabinet azonban erre nem lehetett tekintettel, hisz a kormány veszte a szabadságos Ebária létét is komolyan megkérdőjelezte, ezért az első, kijelöléssel pozícióba került állam-kormányzó, a cionci Ibrik RáhuZZi – az orsós Narancsligetben elhíresült Kajja Ibrahimta, meg az átlós körökben népszerű felesége, a szodomita Kinaidia Szabia hatodik fajtársi házasságából született hetedik, kissé beteges, de a hatáci megbízólevele szerint, vezetőképes gyermeke –, elérkezettnek látta az időt a cselekvésre.

Előtte azonban még az államkormányzó családi háttéréről annyit tudni illik, hogy az apa a kis Ibriket abban a híres hebrei Minépünk Lovardában taníttatta a lovasító mesterségre, ahol ő hajdanán, amikor a lovainak élő Fapatkó-díjas istálló-mester: Lóvéri Lókincs, az igen becses bentlakásos jukker paripák mellé hivatásos nyerítőket keresett, az ékszerlovak mögé is fogható, spinellveretes, hatkerekű Ezüsthajó-hintót a Minépünk zsebére szépen meglovasította.

Az anya pedig abba az államközi színes Bölcsődébe hordta a kis Huzzit, ahol a kisdédóvó tanmenetébe – Szabia javaslatára – már beiktatták az állatijó kapcsolatok gyakorlati oktatását is, ezért ott minden nap hat órában a hagyományos papás-mamást már nem is tanították. Kinaidia Szabia egyébként akkor vált a harántok kedveltjévé, amikor a csupa víziós nagykanálisban a jövő kétes ígéreteinek tartott – a fajok fölött álló lények meghitt kapcsolatáról, korra és nemre való tekintet nélkül – egy minden részletre kiterjedő végtelenített előadássorozatot. Elmés elképzelései oly sikerültek lettek, hogy később a kormányzati törvénykezésében is visszaköszöttek. (De erről majd később!)

Tehát a nem szokványos családi csomaggal érkező, s a válságot és annak gyökerét, a tizenhat dioptriás okuláréja ellenére is éles szemmel meglátó államkormányzó, Ibrik RáhuZZi, a hatáci érzületű ebnyikov bürokratái közreműködésével, de a népes külhoni tanácsnokok, a tarmaki sztahanárok¹¹ útmutatásával, oly könnyen kezelésbe vette, hogy azt rögvest teljesen le is kezelte, sőt a gyökérkúra áldozatainak a megsegítésére, előbb becsszóra, majd nyomatékuL, kései kakasszóra, garantálta a teljes körű foglalkoztatottságot is. Így a könnyen kimerülő tintatartó terhére, egyetlen tollvonással, legalább kétmillió új, papírformaszerű munkahelyet teremtett. S akik netán még ezután is állástalanok maradtak, azoknak felajánlotta a névjegyzékbe vett nagy ebek államilag támogatott hivatalos szolgálatát. A hozzáértő bánásmód érdekében minden érintett egy önköltséges, hat szemeszteres tanfolyamon szerezhette meg a posszessor¹² szolgálatához szükséges szakértelmet igazoló ebgazdász oklevelet.

Az Ibrik-kormány a válságkezelésben kiemelkedő szerepet játszó Kulilexben rendezte az addig sok félreértésre okot adó kusza munkaügyi viszonyokat is.

A bajok velejére tapintva, legelőször az elburjánzott munkahelyi légyottokat törvényesítették. Nem elleneztek tovább az egyneműek, a másneműek, a más fajúak meg a kevert genusúak – némelyeket még szörnyen iszonytató – meghitt kapcsolatát sem, csupán azt követelték meg tőlük, hogy újszerű viszonyukat a munkahely főbejárata és az útmutató Idomárok előtt mélyen meghajolva A vérem beleadom kezdetű dal dúdolásával, négy végtagon üzekedve szenteljék meg. (S csak a szabadság hivatásos őreinek a megnyugtatóására jegyzem meg, hogy a nász kóserédes gyümölcsei, a hagyományokhoz illőn, a betöltött hatodik életévük után, saját maguk választhatták meg, melyik fajhoz kívánnak tartozni.)

Az ekképp felszabadított dolgozó, az új előírás értelmében, minden befejezett munkaóra után igényt tarthatott hat pillanat enyelgésre,

¹¹ Sztahanárok – a sztahanovista munkamódszer képviselői. Hírhedt szovjet-bolshevik rabszolga munkamódszer, ahol a munkateljesítményt elérhetetlenül magasra szabták. Ennek bérlevonás volt a következménye, ami anélkül is kevés volt a megélhetéshez.

¹² Posszessor – birtokos, gazda, tulajdonos

amennyiben legalább kétszer hatvanhat százalékkal lepipálta a kíno-
san kiporciózott munkaadagokat. Havonta pedig – a főnök kimúlt
emléke saját zsebből fizette – fél munkaszüneti nap is megillette –
szabadon választható turbékolásra –, ha az, önként lemondott az
alapbére harmadának a kétszereséről, és minden héten vásárra vitte
a nyakába akasztott szabadon kószáló heti pihenőnapot. S végül az
állás minél nagyobb fokú biztonsága érdekében, évente kijárt minden
alkalmazottnak – legalább kétezer óra – a főnök lelke ápolását szol-
gáló, nagy ívű, kibabrás koitálra.

A munkaerkölcs tekintélyének a teljes helyreállítására lefektették,
hogy a munkahelyi találkákat elszabotáló egész embert kívánó
restebliket – teljes értékű gazdaságfullasztó közmunkában – a vak-
kantai Főpályaudvaron, a mozgásban lévő dízelmozdonyok után ka-
vargó füstöt kellett minden utasember könnyező szeme előtt szenes
villával oly hatékonyan elhányni, hogy a beérkező és távozó szerelvé-
nyeket legalább minden második utas melletti első és harmadik sze-
mély is tökéletesen tisztán láthassa.

A Kulilex kifeszítette a sok helyütt erősen meglazult törvényes
munkaidőt is. Így Ebáriában hat éves kor alatt senki sem volt foglal-
koztatható, legfeljebb csak a félmunkaidő kétszeresében, a félpénz
felével. A munkával eltölthető legkevesebb időt napi nyolc, és tizen-
hat fél órában határozták meg. Felső limit nem volt, de amikor a napi
erőlködés a huszonnégy órát túlhaladta, akkor a másnapi termelés
csak egy hatperces pihenő után kezdődhetett. (Sajnos e gyakori túl-
nyújtásokból később nem kis nehézségek adódtak, merthogy a hiva-
talos munkaidők, a napok előre haladtával, gyakran kibogozhatatlan-
ul összetorlódtak.) Folyamatos munkarendben a harminchat éven
aluli hímek – a férfiasságuk fenntartására – huszonhat óránál hosz-
szabb műszakot, kizárólag a saját felelősségükre vállalhattak. A had-
rafoghatóságuk megóvása miatt a negyvenhat éven aluli lehetséges
bakafittyek, harminchat óránál többet nem dolgozhattak. Ők ezt kö-
vetően csak a kötelezően előírt hatvan perces pihenő után állhattak
ismét a taposómalomba. A fehérnép, a rózsaszínűek meg a negyven-
hat évesnél idősebb bakebek folyamatos munkavégzését nem korlá-
tozták ugyan, csupán arra figyelmeztették őket, hogy lehetőleg tar-
tózkodjanak a negyvenhat óránál hosszabb műszakoktól. Aztán ké-
sőbb kiderült, titokban mégis tovább dolgoztak, mert a kenyérmor-

zsát egyenként osztogató gondos gazdi, a nyomorgó Utcai Dob miatt, tőlük különösképp elvárta a hat per ötvenhatos műszakot. Azaz a hat órás pihenést követő ötvenhat órás folyamatos munkaidőt.

A fegyelmezés mellett a törvényalkotók gondoltak az élmunkás élménymunkásokra is, akiknek havonta hat deka, politikai okokból kizárólag a vasárnap előszobájában, azaz szombat éjfélkor elfogyasztható, a pikáns pialai viharadarakkal előre összeaprított, fényes ambróziával gazdagon megszórt, fehér macskacsont-liszttel kedveskedtek. A legelöl járó legelő-bíróknak pedig kéthetente hatgrammnyi, hat évig hatáci halecetben érlelt, földi halandó által megfizethetetlen, eredeti ökörnýálás macskamócsingot is kiutaltak.

A Kulilex második része, az úgynevezett Dologstop-jog rendelkezett a hagyományos értelemben vett szabadságolásokról – amiről persze Ebáriában szó sem volt, hisz itt mindenki kiélvezhette az ebár lét fedezetéül kapott szabadságot, sőt sokan fenékgig üritették annak öblös korsaját, ezért külön, újabb szabadságra már igény fel sem merült, hiszen a szabadság szabadsága, annak tagadása lett volna, így attól inkább mindenki tartózkodott.

A kenyérhéj-lelőhelyi élmények fokozására bevezették a robotstop nevű munkahelyi fesztivált is, ahol minden dolgozó a saját munkavégzésére alkalmas hangszerével, akár a saját munkahelyén is, bátran felléphetett, s akár huszonnégy órán át is játszhatott – a mindenkori bevett kottának megfelelően – szigorúan a művészi élményt tagadó vakációvadászok megtisztulásának elősegítésére. S akik netán megsohallták a túlketyegő munkaórákat meg a csonkolástól sokkos munkabéreket, élhettek az évente egyszer megrendezhető álsztrájk jogával is, csak arra kellett ügyelni, nehogy az aszfaltbetyárok vegyék fel az útszéli munkaejtőt, mert e hazug himpellérek folyton azt ígérték, hogy mindenki jogosult minden évben még egyszer stoppolni, de ehhez se tűt, se cernát nem adtak, mindössze virtuális pénzeket, melyek viszont az örökös túlterheléstől rendre lefagytak, s a tetejébe, ilyenkor még a bér is beleragadt a meleg bitumenbe.

Hanem a Kulilex értelmében minden ebáriai munkásnak, illetve bértől és fizetségtől naponta tépelődő alkalmazottnak, joga volt akár valódi módon is sztrájkolni, ha a tiltakozni vágyó munkaviszonya a kimerültségtől már ténylegesen a múltba révedt. Ilyenkor előbb gondoskodni kellett a megfelelő helyettesítésről, valamint rendezni kel-

lett a leállással bekövetkező anyagi veszteségeket, ezt követően már akár elmúlásig is, nyugodtan lehetett protestálni.

A Kulilexben részletesen szabályozták az elkutyult négykezi eb munkát is, melynek legfőbb kitétele az volt, hogy – egyazon munkahelyen – gazdánként, mindössze hat azonos nemű eb állhatott egyszerre munkába, s hogy mindenki egyenlő feltételekkel jelenhessen meg a nemes veríték frontján, illetve a megbomlott társadalmi rend is teljesen helyreálljon, előírták a portánkénti eb szaporulatot. A nemes ebek számát jóllehet nem korlátozták, de hatnál több nagy testű csahost és hat feletti vérmest – tizenhárom négyzetméteres lakótér alatt – csak az tarthatott, akinek az állami gyepmester-vizsgás kiniáter¹³ kínjában igazolást adott az átlagosnál jóval magasabb – legalább hatos fokozatú – félelem szintjéről. S hogy jól fogjon a hat bés hatóság-ceruza, már csupán az illetékeseket kellett megfelelően kopertázni¹⁴. (A még így is kvóta fölé került szaporodmány javára pedig szakképzett személyezettel ellátott országos otthonhálózatot építettek ki.) Csakhogy az elintézhagy táplálta hatalmas forgalom meg a pufók postaborítékok úgy kipárnázták Kubera magán kegyeltjeit, hogy az még az igen kedvelt és kelendő ország mentő népámítók szemét is alaposan megcsípte. Olyannyira, hogy a kóros látászavar kénytelen volt az egyenesbe igyekvő – kicsinyesen abajgatott – orvoskorrektorokhoz fordulni, akik aztán a hajdan volt hellén mestereiknek: a kígyós-botos meg a matuzsálemi doktornak tett fogadalmukhoz konokul ragaszkodván, a csodaszereknek tartott *gatyári gatyádig tarító liplopsok, a tévúti viszi becsapicsali átverenc és a majréőr tökítő rászedi helyett* – kizárólag a természet patikájából vett egyszerű módszert – az önmegtartóztató és koplalós diétát javallták, ezért vényköteles recepten írták elő a hatáci lódarázs és persze minden más szúrás és szívásképes alakzat, különösen a hegyeshatőr és a hatádi hegyes, kalács fonogatós fazéki hústól való távol tartását, széles sávú szemellenző-hordási kötelezettséggel.

¹³ Kiniáter – kutyaorvos

¹⁴ Koperta – levélboríték

A Nyugilex

Az Ibrik vezette ebáriai kormányzat a munkaügyek rendezése után nekilátott az addig sok vitára és félreértésre okot adó időskorúakat érintő jogszabályok újraalkotásához is.

A neves ebmunka-filozófus, Dzsukeleb Ebben Dologrobot nevéhez fűződő Nyugilex néven megismert új törvény alapgondolata szerint:

„ad egy: az ember dolga a munka, mert mi sem természetesebb a kéznek, mint a saját mozgása;

ad kettő: a mozgásbíró munkaszerető, a munkaszerető életszerető;

ad három: a munka alapú életszeretet lelki elégtételt ad;

ad négy: a munkától boldogok a szűkölködők;

ad öt: a munka nyomában jár az élvezet;

ad hat: a munka gyümölcse a gazdagság.”

E magvas gondolatokból más nem következhetett, és a jogalkotók másra sem törekedhettek, minthogy mindenki a munka alapján álljon és minél többet dolgozva, minél gazdagabb – s mivel a pénz a gazdagot nem boldogítja, ezért annál kevesebbet keresve – minél elégedettebb, lelkesebb, boldogabb, nemesebb, egészségesebb és fiatalabb lehessen.

Ennek szellemében, a Nyugilex behatóan foglalkozott az érintettek munkához való viszonyával, elsősorban a nyugalmazással összefüggésben. Ekképpen azok az *„életkorban előrehaladottabb”* munkabírók, akik megrögzött étetsodálathól, vagy útiköltség-hiányból nem voltak hajlandók elutazni, az előttük már tárva-nyitva hagyott Békepagonyba és betöltötték a hatvanhatodik életévük hatodik havának hatodik napját, azok igényelhették a teherkönnyítést szolgáló, első fokozatú, járadékmentes előnyugdíjat, a Járelt. Ekkor az aspiráns – első lépésként – beidézttette magát, az Ebár Születéstani Hivatalon keresztül, az Ebár Származástani Hivatalba, ahol igazolták, hogy ő valójában egy hús-vér ember, aki még tévedésből sincs egészen holtta nyilvánítva. Majd e félhiteles állítást kiegészítő hitelesítésre, el kellett juttatni a Származást felügyelő Igazgatóságához, majd a Származást

Felügyelő Főigazgatósághoz, végül jóváhagyásra, a Százegy Kiskutyához, onnan az őket felügyelő Főkutyához. Az ekképp felhitelesített beadványokat – ellenjegyezés céljából –, az Ellenjegyzési Főcsoportfőnökség kontraszignációs főcsoportvezetők titkárainak a titkárnőit kiegészítő írnokok szignációs segédei szignálták, majd a Láttamozási Testület illetékes alcsoportvezetők titkárainak az ügykezelő titkárnőket támogató főelőadóinak láttamozó segéd-írnokainak hatvanhat alapkifogásuk és hat ellenvetésük lehetett arra, hogy az iratokat az érintetthez visszajuttassák.

Amikor végül az ügyirat a pályázóhoz visszakerült, úgy a vonatkozó passzusok alapján, legalább két-két, egymástól teljesen független orvos szakvéleményét is be kellett szerezni – fajonként –, amennyiben a kérelmező lerótta a rendkívüli vizsgálattal harmonizáló vizitdíjat, az asszisztensi és szakértői honoráriumot, a rendelőhasználati és eszközamortizációs járulékot, a hanghordozást szabályozó pótdíjjal egyetemben. A pénzügyi bizonylatokkal bebiztosított, többlépcsős, a várólisták miatt gyakran hat évig elhúzódó teljes orvosi vizsgálatokban elsőként a kutakodó állatgyógyászok – fajtól függetlenül – arra kerestek választ, hogy ki, mennyire alkalmas az állati munkák folytatására, illetve miként viszonyul az állati tevékenységek, helyzetek és viselkedések sokféleségéhez. Ezután a humán doktorok, egyfelől az aspiráns szubjektív életkorát állapították meg. Vagyis azt, hogy a folyamodványos, látra, voltaképpen hány évesnek mondható. Másfelől pedig azt, hogy tulajdonképpen milyen fokú a munkavégző képessége, és legfőképpen, a munkavágya. S mi több, bizony még azt is kutatták, hogy kinek milyen a viszonya a munkahelyéhez, a főnökéhez, a munkatársaihoz, meg magához az élethez, hiszen, ha valamilyenhez még nem volt a korához illően hozzádörzsölve, akkor a továbbcsiszolás érdekében, nemhogy munkaidő kedvezményes előnyugdíjas státuszba nem kerülhetett, hanem inkább még a várható összeccsiszolódás időtartamához igazodó, különböző mérvű, kötelező túlóratérhelésre volt szüksége. Itt egyébként nem volt előnyös semmilyen más, pozitív vagy negatív irányú állapoteltérés sem. Ugyanis, ha esetleg valaki akaratlanul is fiatalabbnak mutatta magát a papíron szereplő tényleges koránál, akkor lecsúszott az előnyugdíjról, amennyiben viszont idősebbnek látszott, akkor egyfelől: a hatóság félrevezetése miatt a mindenkori átlagbér hatszoros összegével egyenértékű

megtévesztési bírság fizetésére kötelezték; másfelől pedig, saját költségén fiatalító kezeléseken kellett részt vennie – természetesen munka után – mindaddig, amíg a vélt meg a valós kor nem került egymással összhangba.

Az aspiráns ezek után felkereshette a lakóhelyi Temetkezési Társaságot, hogy a helyi hantnokok rezerválhassák őt a közelgő Nagy Távozásra. Pusztán arra kellett ügyelni, hogy az előjegyzésre a Minden-szentek és Halottak napját elválasztó idővonal találkozási pillanatát jelentő Élőholtak Minutumában kerüljön sor. E különös időpontnak egyszerűen az volt az oka, hogy a túlvilági szervezetekkel kizárólag ekkor lehetett felvenni a kapcsolatot, akik egyedül voltak hivatottak a leendő lakó számára kijelölni, az egyéniségének legmegfelelőbb más-világi tartózkodási körletet és foglalkozási beosztást – elkerülve vele a későbbi félreértéseket. Maga az előjegyzés, ama törekvést szolgálta, hogy eseménykor, a szertartások tárgyi és személyi feltételei a lehető legeszményibbek legyenek, s az arra hivatott fizikális porba hintők felkészülten cselekedhessenek. Ugyanis a váratlan, előre nem regisztrált helyzetekben, számtalanszor előfordult, hogy hiányzott egy-egy rítushoz nélkülözhetetlen kellék. Mindamellet idejekorán nem okozott gondot felkutatni a legjobb, ámde akciós árú sírhelyet sem, igény szerint a legpazarabb, aszfaltos úton megközelíthető, dél-panorámás, közvilágítással, márványbéléssel és szellőzőráccsal ellátott, valamint kábel tévével, házi diszkóval, itókával és füves cigivel is felszerelt, s akár még az evilági bűnök megszabadulására alkalmas gépesített mosókonyhával rendelkező kriptákat sem. No és persze ekkor még a szabad kő- és sírművesek is időben elkészíthették a megrendelt emlékműveket. A klafati kiválasztottaknak, akár még merchavai járművekből, sőt a rafahi és jenini dékilences földgyalukból is.

A procedúra befejeztével, a körzeti Nyugdíjrendező Igazgatóság a beszerzett iratok meg a személyes benyomás alapján, hat tétova pillanat után döntött a Járelről. (Elutasításkor az egész eljárás újraindult.) Kedvező határozatnál az első fokozatú – járadékmentes előnyugdíjasnak – napszakonként – már csak mindössze hat-hat órát kellett dolgoznia, ráadásul évente még hat nap, az alaphér hatodával fizetett pótszabadság is megillette, amennyiben kérvényezte azt az Igazgatóságot Elirányító Területi Főhatóságon. A kieső jövedelem ekkor még koldulással nem volt pótolható. Ám, aki ezt mégis megtet-

te, az olyan munkaóra növekedésre számíthatott, hogy biztosan nem maradt ideje a további koldulásra.

Az előnyugdój nyűgcsillapító évei után – hetvenhét évesen – az úgynevezett második fokozatú járadékmentes Nyugdój-udvarba már lényegesen kevesebb tortúra után, akkor lehetett bejutni, ha az aspiráns az Országos Holdudvari Szövetség előtt esküt tett, hogy a továbbiakban nem fogja zavarni az udvari körök nyugalmán őrködő, nem hivatalos költségvetési fejezeteket, és erről szabályos igazolást is kapott. S ha netán az Esküihitelesítő Bizottság nem érezte elég meggyőzőnek a fogadalmat, akkor az Országos Mérésügyi Hivatal hanglejtés-érzékelő műszerével állapították azt meg. Elutasításnál hat év múlva volt ismételhető a deklaráció. Ám aki bekerült a Nyugdój-udvarba, annak naponta már csupán hat órát kellett dolgoznia, ráadásul a jövedelem-kiesést, ugyan adó és járulékkötelezettséggel, de kizárólag a települések szélén, a hajnali órákra engedélyezett koldulással, ekkor már minden érintett bátran pótolhatta.

A következő, kedvező körülmények között legkorábban nyolcvan-nyolc évesen elérhető harmadik fokozatban, az úgynevezett Nyugdójkapuban azok tartózkodhattak, akik a nyakukban éjjel-nappal, azaz folyamatosan, egy sarlóban végződő, legalább hatvanhat grammos platina nyakláncot hordtak, és erre egymást követően hat közjegyző előtt vállaltak sarlóhordási kötelezettséget. (Vigázat, a medál viselésére látnok sarlóellenőrök, a sarlótánok ügyeltek!) S amennyiben a Nyugdójkapu Őrségen mindent rendben találtak, akkor az aspiráns beállhatott a havi hatvanhat órás munkaidejű Nyugdójkapuba.

Végül az eljárás betetőzéseként, a valódi nyugdíjra jogosult – kilencvenkilenc évesen – az összes korábbi ide vonatkozó hivatalos iratait csatolva, kérhette az Országos Nyugdíjmegállapító Bizottságtól a tényleges – diétás spártai ebédre elegendő járadékkal ellátott – nyugállományba vonulását, ama megkötéssel, hogy heti hat óra, közmunka-kijelölőnek fizetett közmunkát vállal az illetékes Közmunka-deszignálók államilag dotált magánbirtokán, de a lakóhelytől legfeljebb százhatvan kilométeres körzetben. Azonban volt arra jogszabály adta lehetőség, hogy indokoltan, havonta, még további hat órával ezt az időt megnövelhették, s a lakóhelytől való távolságot is a duplájára emelhették. A koldulást ekkor már olyan szigorúan tiltották, hogy az előírás betartását övezeti koldulőrök ellenőrizték, s ha

valakit netán rajtakaptak, attól egy évig megvonták a járadékot. A harmadszori visszaesőtől végérvényesen.

A nyugdíjas ügy végleges lezárásaként pedig elmondható, hogy a százhusz éven felüli aggastyánokat már nem kötelezték semmire sem, de – járadékvesztés terhe mellett – lehetővé tették számukra, hogy addig, és ott dolgozhattak, természetesen emelt szintű adó és járulékfizetési kötelezettséggel – szabadon, minden megkötés nélkül – ahol, és amennyit csak akartak.

A válság kora

Mindent egybevetve, az átfogó jogi intézkedések hatására úgy tűnt, Ebáriában végre nyugalom lett, s csupán a hatványozódó kiskapuk lengtek össze-vissza libertés jókedvükben! Holott a vidámság ok nélkül maradt, mert az elkövetkezendőkben még az eddigieknél is jóval komolyabb bajokkal kellett szembe néznie az ebáriai társadalomnak.

A gondok akkor kezdtek egyre leplezetlenebbül megmutatkozni, amikor a liberélbe teljesen belemerült lagymatag kutyászok, merő pedagógiából – mondták ők – a helyre ebkéiket szalajtották el, hol a sarki fűszereshez, hol a cigis trafikba, hol meg a pénznyelő patikába, vagy épp a hasas henteshez, s míg egyik-másik kutyuli-putyuli – csupa kegyesettből – maga füstölte el a sarcdíjas bűdös dohányt, vagy vette be a méregdrága pirulát, netán megette a gazdi patkánytetemes kalácsát, addig bizony az öntörvényű természetes ebek, olykor-olykor, járókelős Laci-pecsenyével tértek haza. Amiből aztán lett is rögvest nemulass! Hisz a még kiforratlan ebáriai társadalmi viszonyok, meg a kissé maradias beidegződések következtében, az ilyen egészen új keletű tépázós tivornyák után a károsult jajgatárok azonnal törvényt követeltek, amely megvédi őket az efféle durva erőszakoskodásoktól. A hatóságok e heves kirohanásokat ugyan a személyiségi jogokat is súlyosan sértő, semmivel sem igazolható, kirekesztő és megbélyegző magatartásnak vélték, ezért első alkalommal még az egészséges gyázmunkára hivatkozva, mindössze a visszaeső hőzöngőket dugták megnyugvásig áristomba. Ennek ellenére, egy-egy újabb harapós

trakta után a kárvallottak mégiscsak felzúdultak s még szenvedélyesebben tiltakoztak. A csend és nyugalomvágyók viszont – az egyéni szabadságjogokra, a demokráciára meg a jogállamiságra hivatkozva – a háborgók mielőbbi elnémítását és gyógykezelését követelték. Az ellentétek elboronálására, a sebtében felállított Ebnyet Bizottság, egy törvénytervezetet készített az ebtelen ebeniták védelmére. Az ugyan-csak hamarjában megalakult Ebterítők Országos Tömörülése pedig az eb barátokat respektáló javaslattal állt elő. A semlegesnek mutakozó Ebnézek Baráti Köre megpróbált a két fél között közvetíteni. Ők úgy vélték: a hatályos jogszabályok épp a legmegfelelőbbek, csak a kellő türelem hiányzik egynémely egészséges érzéketlenből, s egyik-másik betegesen érzékenyből. Ám a sikongatós eb tivornyák nem-hogy elsimultak volna, hanem mind jobban elharapódtak. Olyannyira, hogy végül kisebb-nagyobb összetűzésekhez, a távoli Zemplárban pedig lincseléshez vezettek. A zemplári érthető nyelven nemigen beszélő, s éber ebáru is csupán makogó, lószindi nyelven viszont inkább csak nyerítő felemás ebárok, de a köteles hitt támogatásig igazi mély ebárok, a hírhedt rihevári kórmórok, a könnyen derülő, dologkerülő vigándok színe-java (kiknek ölös természetétől már ezer évvel ezelőtt egy arabus, Buzurg ibn Sahrijár is óvott) egy melléfogásból vagy tán rövidlátásból épp arra tévedt áldozár, vagy sandal, aki épp okter volt, a saját gyereklányai előtt köveztek halálra. A rémületbe esett lánykákat pedig csak az áldott Fortuna óvta meg a tömeges hímtagra húzástól. Majd a diadalmas unalomúzó lincsparti ősmalajalam él ebei, az oktert okolták, amiért az, behatolni merészelt egy járvány-ügyileg veszedelmes, fajtiszta felségterületre, ahol neki immáron semmi, de semmi keresnivalója nem lehetett. Tehát ők, csupán megvédték az időközben maguk teremttette rihevári ragálykeltő rattyattyot, ahogy mondták egy „kiítani való koszos kancsitol”.

Így aztán a felháborodott túlélő hozzátartozók véleménye alapján, e hatáci széllel rihet rongyoló kollektív ős-életoltók, a zaklatásuk meg a jó hírnevük védelmében, álnyomorbéli víg napjaik tőkésítésére, még milliárdos kártérítést is követeltek! S az áldozati védelem szerint, igaz, ami igaz, *„e kollektív agya szűk létleállítók valóban nem feleltek meg a lincselés követelményének, hiszen ott szó sem volt nekivadult tömegről és erőszakos önbíráskodásról, ott nem egy önbíró, hanem egy önmagával nem bíró, sőt inkább egy önmaga emberi mivoltáról*

mit sem sejtő, ezért embernek sem nevezhető bestiális csűrhe, egy hason fajtól istenített hullásítók szándékából nekivadított csorda járta beavató táncát az élet örök szentsége fölött, mikor csatakos patájával kéjjel tiporta azt”.

S hogy ne ítéljünk elhamarkodottan, azt is látni kell, az ősmalajalam aprítós murva-kultúra mégiscsak a valóság része, amely egyes-egyedül önmaga felől, a saját léte adta nézőpontjából szemlélheti a világot, ezért innen közelítve, az is felfénylik előttünk, hogy e zúzalékos kultúra már érzékeltetni képes az olyan apróságokat is, mint az élet csökkentértékűsége, hiszen maga az élet szó egy taggal rövidebb, mint a lincs, ezért arrafelé valójában kevesebbet is ér... Ha pedig eredendően rövidebb, akkor azt hosszabban fenntartani sem lehet. És nehogy a valóság arcul csapja önmagát, így azt, mielőtt még a kelleténél jobban megnyúlna, valakinek csak meg kell kurtítania. Ennél fogva az effajta foglalatosságot valahogy honorálni is ildomos. A rövidegről meg csupán annyit: A rövidebb kisebb is, a kisebb a vonatkoztatási ponthoz képest legalább egy picit kisebb, de az is lehet, hogy egy kicsit jobban kisebb, ám mindenképp a kicsi jelzővel illetett, s ha a közmondás, mint tapasztalati igazság, nagyvonalúan a kicsire nem ad, azaz a kicsit nem gyarapítja, mert feltehetően jelentéktelennek tartja, ezért nincs rá szüksége, akkor viszont eme apróság, akár el is dobható, vagy meg is szüntethető. Tehát megint csak a lényeghez, az élethez jutottunk! S ezen egyes-egyedül azon dísztelen kerti törpe szellemek háborodhatnak fel, kik csekélységük láttán, nem mernek se valóban nagyokat álmodni, se még hatalmasabbakat gondolni, miközben maguk, a szinte semmiből akarnak lenyűgöző légvárakat emelni, mert úgy vélik, hogy aki a kicsit nem becsüli, az a nagyot sem érdemli. Hát nem nevetséges ez?

Ezt ugyan magam megmondani nem tudom, ám az kétségtelenné vált, hogy a kezdeti ígéretesen kibomló ebáriai világ – ekkortájt – egyre vészterhesebbé vált, s ekként nem volt itt nevetséges, a hivatlan szibarita asztaltársaság belpoklos tülekedésén kívül semmi sem, mint miként azon sem lehetett igazán kacagni, amin egyesek a terített asztal mellől, teli pofával röhögtek, hogy az eltiprotti Lentiában, a nagyszámú alulira pároltnak aprócska birtokát, a neki még vagyonát, meg a fali légypecséttel párhuzamba állított életét, nem oltalmazta meg senki sem, ezért úgy, ahogy tudták – súlyos büntetés terhe mel-

lett – megóvták maguk az érintettek. Épp az ősmalajalamoktól, és legfőképp a kórmóroktól.

Ekkor védtek volna meg sötét szellemeitől a mindenre rávetülő Nagyhatérú Árnýékot is, de amaz, az erős fényt észlelve, számításból, inkább odébb oldalgott. Ezért az árnyék megfogható székét vagy trónját, a múltból, a vörös ügynökökkel együtt itt felejtett, masszívan az életbe oltott, de biztonságból a homályozó Holdudvaron átívelő és a világ minden kincsénél miljomszor többet érő, fekete karbonádó és titánérc ötvözetéből készült lebilincselő, s a Liberhídra kísértetiesen emlékeztető, rabul ejtő, vagy másképp mondva: a Rabláncidat hódították volna meg, csak hogy ehhez a tapasztalatlan túrázóknak nem volt még egy komoly, szellemjárta papírbakancsa sem. Ekképp e masszív árnyékmű, pontosabban árnyékszék, még mind a mai napig ott szaglik csörögve, a négy szegletbe zárt gondozott fejek felett, szétveretlen.

Ámde idelenn, a Rabláncid árnyékától messze távol s oly közel, a rihevári események kapcsán vált egyre nyilvánvalóbbá, hogy az útke-reső ifjú Ebáriában a korábbi törvénykezések ellenére, a dolgok felet-tőbb rossz irányba kanyarodtak. S az útegyenesítésre is tekintettel, ekkor szerveződött meg, előbb az Ebnyet Bizottságból alakult Nanemeb Jogvédő Társaság, majd később a Minekeb Fórum és a Nemkeleb Szövetség is. E három harcos szervezet az őslakos nem ebárok, az ebnyetek képviselete nevében, a híres Kutynix-jegyzékben, szó szerint azt követelte, hogy *”az idegenbérenc báb-, de valójában álkormányzat, haladéktalanul tegyen drasztikus lépéseket az ebek és az ebárok megfékezésére, illetve vissza őslakosítására, és az élősdiegyenek országából való azonnali kiutasítására”*.

Vagyis az ebeniták, az ebár világ előtti, számukra az egyedül megfelelő életet szerették volna visszaszerezni. Azt az egykor volt – ebenita módon – szabad országot, ahol a Jegyzék szerint, *„az igazi szabadság nem azt jelentette, hogy valaki mentes volt bárminemű megszorítástól, kényszerítéstől vagy akadályozástól, hanem ahol a szabadságot a felismert szükségszerűség vezérelte, azaz annak tudata, hogy az ember nem tehet meg bármit, hiszen egy egymással szoros összefüggésben és kölcsönhatásban álló, rendkívül bonyolult önszabályozó rendszernek – az élő Univerzumnak – ő csak egy parányi, de léte folytán feltétlen szükséges része, ezért abból, más rendszer-*

beli elemekkel együtt, ki nem szakítható, törvényei alól ki nem vonható, mert az, elkerülhetetlenül a pusztulásához vezet. Szabadság tehát egyes-egyedül a meghatározottságon belül létezik, ezért igazán csak az lehet szabad, aki felismeri és betartja a természeti és társadalmi törvényeket. Az ember a társadalom (embertársai) révén vált emberré, ezért abban a pillanatban, amikor a társadalmat (embertársait) figyelmen kívül hagyja, és kizárólag önmagát helyezi előtérbe, már önmagában is lemond emberi mivoltáról, hiszen kiemelte magát abból a környezetből, amely őt emberré tette. És mivel az ember része, s nem ura az őt létrehozó társadalomnak, ezért a szabadsága is csak e keretek közt valósítható meg”. Röviden és egyszerűbben: az egyén szabadsága csakis a másik embertársa szabadságáig terjedhet, mert „élni annyi, mint végesnek lenni, s így mindaz mi bennünket környez, figyelembe venni! Az ember pedig oly mértékben barbár és műveletlen, amennyire nincs tekintettel másokra.” Így hát – az ebeniták szerint – nincs abszolút szabadság sem, legfeljebb csak szabadosság. A teljes szabadság ugyanis nem más, mint a kozmikus rend mellőzésével elkövetett öngyilkosság.

S még valami: Magában a szabadság szóban benne lakozik a szabadság lényege. Szab, szabott, szabottság. A szabadság szó tehát arról ad felvilágosítást, hogy valami, ami szabott. Vagyis a szabadság: szabottság. Valami, ami meg van szabva, azaz korlátok közé van szorítva. Épp ezért a szabadság sosem lehet korlátlan.

A Kutyinix-jegyzék azt a hajdan volt, ősidők óta létezett, s majd mindenki legnagyobb meglepődésére zökkenőmentesen működő Ebária előtti országot, a virágzó és virágos Ebenitániát szerette volna visszaállítani, „*ahol az adok egyensúlyban volt a kapokkal, a jog meg a kötelességgel, ahol e kettő nem egymással ellentétes, egymást legyőző és egymással harcban álló fogalom és gyakorlat volt, hanem a társadalom működésének összetartozó létfeltétele, s ahol az egyik ember tiszteletben tartotta a másik ember jogait, mert tudatában volt annak, hogy akkor a másik is tiszteletben tartja az övét, s így neki is kötelessége volt a másik ember vele szembeni jogát respektálni.*”

„*E Virág völgyben mindenki tényleges felelősséggel tartozott nemcsak önmagának meg a tőle függő (de nem neki kiszolgáltatott) embereknek, hanem az egész közösségnek is, melyben létezett. Egy*

ilyen közegben az egyén valóban tényleges felelősségtudattal bírt és tényleg tisztelte embertársait, s az emberek szeme előtt nem az egyed korlátlan szabadsága és meggazdagodása, hanem a közös jólét, a közösség jólétének a célja lebegett, melyben ő is jól élt, hisz elismert része volt annak. S mivel ott nem volt úr és uralt, így nem alakulhatott ki olyan társadalmi berendezkedés sem, ahol az egyik ember kénye kedve szerint tehetett bármit, és uralkodhatott embertársai felett. Maga az embertárs kifejezés is jól jelzi ezt. Társa s nem eszköze az embernek a másik ember! Épp ezért az alárendeltségen alapuló emberszabású, de nem emberi szerveződések természetellenesek, és az emberiség zsákutcái. Ebenitánia, míg gonosz külső és hitvány belső erők alattomban szét nem zilálták, nem ismert kiváltságot és kiváltságosokat, ott a társadalom tagjai nem függtek egymás akaratától, azaz magukat valóban szabadoknak tarthatták és tartották, de tisztában voltak azzal is, hogy a saját szabadságuk korlátja mindig a másik ember, a velük egyenértékű embertársuk szabadsága, miképpen azt is jól tudták, hogy az ő tulajdonuk korlátja a másik ember tulajdona, ami nem préda, s ami galád módon nem elorozható.”

Ezt az ősi, ténylegesen szabad, az embertársait is valóban tisztelő, és a más népektől is teljesen szabad ebenitániai államot akarta tehát a Kutynix-jegyzék jogaiba visszaállítani, amit azonban elsőre – a szellemek, iglicek és fantomok társaságában biztosan mozgó – józan észt kergető misztifikátorok, egyszerűen azzal ütöttek el, hogy e viszszaalakulást, karmatikus okokra hivatkozva, még a lankadatlan sorsfonó Moirák sem engedhetik meg maguknak, merthogy akkor az egész világ bizonyosan összeomlana. – Némelyekben egészen bizonyosan!

Erre a némelyekből álló kisebbségre pedig vigyázni kellett! Különösen akkor, ha épp a leginkább elterjedt, eluralkodó kisebbségről volt szó, melynek az általános, a jellemző, a vezető vonásait, az utókor számára az uralt, vagyis a címkézett urakban bővelkedő többségnek kötelessége volt megőrizni. – Így szólt a törvény. – Csupán az idestova ezer éve nyálkás-párás klíma miatt, azt nem tudták már az ebeniták, hogy ki és mikor vezette be ezt az igen érdekes szabályt. A Nagymaszkl előtti időből azonban már nem élt senki. Írás sem maradt, mert a nyirkos hidegre fordult klimatikus hó játék következté-

ben keresztűzbe került dokumentumok egy része inkább köddé vált, vagy hamuba esett, a gyorslábúak meg egyszerűen szélnek eredtek. A megmaradt papírok pedig kényszerűen a kolostorok szolgálatába szegődtek, és ott a beajánlott asztaltársak máglyányi unszolására, leginkább szájjú kódexeket, gelleres legendáriumokat meg altatós imakönyveket róttak. Az ide is vonatkozó hamisítatlan betűk és a szavak viszont ijedtükben a megfoghatatlan Gondolatba menekültek.

Így hát azóta, csakis onnan lehet kihámozni őket! S mivel a válságkezelésben korábban jeleskedő Ibrik-kormány nem hámi származása révén nem tudhatott hámozni, legfeljebb csak hímezni – de ő azt nem kapta öröklül –, így az ebnyetek Jegyzékével sem tudott mit kezdeni. Itt ugyanis már nem, vagy nemcsak gazdasági, de annál inkább politikai kérdésről volt szó, s amilyen határozott és gyors volt korábban a kormány, most annyira erőtlennek bizonyult, ezért Kubera az Ibrik kabinetet – érdemei elismerése mellett – végleges nyugalomba helyezte.

A kialakult állapot rendezésére hivatott következő, az új törvény értelmében immár kutyafajzatú második, majd a harmadik kormány sem volt képes hámozni s a válságra valós írt találni, ezért nagyon rövid idő alatt megbukott.

Az elharapódzó eb attackokat mind gyakoribb tiltakozások s a nyomukban járó zavargások követték, melyeket a két következetesen radikális eb ellenes, akkor még komoly tömegeket mozgatni képes Minekeb Fórum meg a Nemkeleb Szövetség közösen szervezett. (A Nanemeb Jogvédő Társaság ekkor már csak a háttérből nyújtott segítséget.)

Az egyre szaporodó véres attackok végül életre hívták az ebáriai Nemesített Sintérek és Kutyapecérek Önvédelmi Blokkját is (rövidebben: Sinpecérek, az ebároknak csak kutyácik vagy ebkainok), akik a véres marcangolások elkövetőit, egy rögtönítélő eljárás keretében, azonnali, altatósos halálra ítélték.

Az összehangolt eb ellenes akciókra válaszul, a legerőszakosabb ortodox ős-ebárokat összefogó Marctép Szövetség meg a Marrág Társaság, még több és még véresebb eb sikongatóst szervezett. Az eredmény természetesen nem maradt el: az eb murik és véres leszámolások tovább fokozódtak.

Az elégedetlenkedők sok helyütt – még fényes nappal is –, felújított

wolframszálas lámpákat gyűjtogattak. Az árvásokban olajtankereket csapoltak, a frissen ölbe vont parcellákba bizalmat vetettek. Másutt lakásokat ürtettek a kebelbeli jövevényeknek. A legpapríkásabb vörös fejűek pedig a dühükkel próbálták az éjszakai eget vérpiros indulttal hév kékre festeni.

A csinált népharag közben lerombolta a Csala tavon átívelő egy-máshoz nem vezető viaduktokat és csalogutakat is. S majd amikor Ebária átélte a minden addigi eb attakot felülmúló Ebkatar-féle hatos nagy murit, melyben hat járókelő lett egyszerre eb eledel, köztük egy alminiszteri ismerős ismerősének az ismerőse, sorrendben a negyedik kérészetű kormány is megbukott.

Hanem ettől a kaotikus állapotok még inkább felerősödtek, s az események kárvallottja igazándiból a megint hibátlanul romosodó ebáriai gazdaság lett, hisz a folytonos zavargások meg a véres leszámolások miatt annyira megcsappant a négykezi, és különösen a kétkezi munkásmancs, hogy a korábbi nagy reform ellenére, nem volt, aki a gondos morzsamérő állasadónak még komolyabb lehetőségeket termeljen, ezért az istenverte hiányos eredményűek egy némelyike – mély bánatában – önkezével vetett véget minden veszteségének. S akit az attakok viharos szele elsodorni nem tudott, s netán még a munka frontján is megmaradt, annak nem volt ideje se sztrájkolni, se tüntetni, hiszen az ő érdeke azt kívánta, hogy lehetőleg mihamarább halálra gürcölhesse magát, mert akkor – úgy vélte – következő munkahelye már nem leszen, s ő örökké ott ücsöröghet az Isten jobbján, s nem kell többet másnak – azé’ a bizonyosé’ – robotolnia.

A szellemvilágba bejáratos karmászok viszont azzal keserítették a szerencsétlent, hogy neki épp ezért, egy rövid kávészünet után, igáslóként vagy inkább igavonó baromként kell majd visszatérnie a következő életébe.

A falvédő szakszervezetek, látva a könyörületes, szárazon is legalább égetett kenyérhéjat adó bírlalók határtalan elkeseredettségét, egységesen kezdték követelni a zavargások leállítását, meg „*a jó dolgukban lázadozásra is ráérő, fene jó módú kétkeziek*” gyors és hatékony járomba szorítását. Nyomatéku országos méretű általános kormány- és ebgazda-sztrájkokkal riogattak. A kilátásba helyezett munkabeszüntetések meg a forrongásokkal előállt munkáskéz ijesztő hiánya, továbbá a termelés kiesés okozta saját zseb súlyos fenyege-

tettsége, végül megbuktatta az addig böszmében holdfényező, alighogy megalakult ötödik hatbalkezes kormányt is.

(Persze itt nem valami hasra eséses bukásra kell gondolni, hanem egyszerűen arra, hogy a nagy hatalmú Kubera, egyszerűen elmozdította helyéről a rosszul irányító, tehetetlennek mutakozó kabinetet, és új jelölést, vagy pályázatot írt elő. S ő, a kiválasztásnál, csak „hozott anyagból” dolgozhatott, hiszen a pályázat teljesen nyitott és szabad volt, ama egyetlen feltétellel: a pályázónak bizonyítottan kutya-fajzatúnak kellett lennie, vagy annak volt tekinthető. S az esetleges rossz „felhozatalról” igazán nem ő tehetett.)

A mindvégig utcán berzenkedők, látva a vizsályokat nemcsak elodázó, hanem tovább mélyítő sorozatos kormányváltásokat, nagyon jó érzékkel, az eddigiektől eltérő új választási eljárást követeltek.

Egész pontosan, a pályázók és a kijelöltből választók körének a bővítését, amit Kubera, e nehéz helyzetben teljesen megértett és teljesített, ama kikötéssel, hogy az ekképp hatalomra kerülő kutya-fajzatú államkormányzó legközelebb már saját maga nevezi meg a törvényes utódját.

Az új és egyszeri választási forma értelmében az államkormányzói posztra most kivételesen a külhoni kutya-fajzatúak, a fakutyák, sőt még a dingók, a farkasok, a sakálok meg a hiénák is benevezhettek. Majd a szabadon pályázók közül a legjobbnak vélt két aspiránst ugyan maga Kubera jelölte ki, de teljesen szabadon, maguk az ebáriaiak dönthették el, ki legyen kettejük közül az államkormányzó.

Az ekképp végbevitt választás eredményeként kétharmados számari ebár többséggel hatalomra került Első Narcein Euforial vezette, sorrendben a hatodik ebáriai kormányzat, a választást követő várakozás teli szélcsendben, végre valóban elszánta magát az érdemi cselekvésre, s a törvényeket, az ebek és gazdáik alkotmányos jogai védelmében, a hatáci önkéntes főszakértők közreműködésével, az ebáriai élet új kívánalmaihoz igazították. Ennek köszönhetően egy átfogó, minden részletre kiterjedő, csaknem hatvanhatezer oldalas szabályozás készült: az Ebár Kódex, amelyhez a jól sikerült Kulilexet meg a Nyugilexet minden változtatás nélkül hozzáillesztették, annak a hetedik és nyolcadik részeként.

Az Első Szabad Éber-ebár Ugatárság

A nyolc részből, hatszáz fejezetből és hatezernél is több szakaszból álló hatvanhat kötetes Ebár Kódex nemcsak az új Ebária alapjait fektette le, hanem még a tetszetős tetőszerkezetét is telerakta szebbnél szebb kutyaházakkal.

Az Ebár Kódex első részét jelentő Alaptörvény vagy Alkotmány bevezetőjében kimondták, hogy: *„Szent Ebár napján új időszámítás kezdődik a szabadságos Ebáriában, amely ettől kezdve, hivatalos nevén: az éber ebár ajkú, samari ebár nép alkotta Első Szabad Éber-ebár Ugatárság, ami hat Ebárságból (Ebár, Ebám, Ebekitt, Ebetrád, Ebetvár, Eblekvár) és minden Ebárság hat-hat, azaz harminchat Ugatárságból (a nagyobbak: Ugatár, Ugatám, Ugatik, Ugatos, Ugatrád, Ugrati), és minden Ugatárság hat-hat, azaz kétszáztizenhat Ugatalomból (a nevesebbek: Ebetré, Eberém, Ebkel, Ebmeg, Ebúr, Ebremény, Ebremén), ezek pedig további hat-hat, azaz ezerkétszáz-kilencvenhat Ebszilekből (a híresebbek: Csaholád, Csontront, Maratán, Szaglár, Szórhagy, Szórnagy) áll.”* Az Első Szabad Éber-ebár Ugatárságot – röviden az Ebár Ugatárságot vagy EU-t – azonban nem hivatalosan továbbra is Ebáriának nevezték, miként azt tesszük mi magunk is.

Az Alkotmány első részének első fejezete kimondta: Ebária hivatalos nyelve az éber ebár (az ebek legfőbb tulajdonságára utalva), noha mellette még némelyek más nyelven is beszéltek és családi körben esténként halkan beszélhettek, ám arról egy szó sem szólt, hogy ez a vahútlan (ugatásmentes) ebnyet nyelv lenne.

A második passzus szerint Ebária állami zászlaja az ős ebár, hagyománykövető, kétszínű: őskék alapon, hat ófehér vertikális vonás és hat horizontális húzás, az akadálytalanul elindult, jövő felé tartó, szilárd anyagi erők szentséges szimbólumaként. Az őskék az eredendő szabadság, az ófehér a gyermeki ártatlanság, s a kétszer hat, egymáson keresztbe fektetett mitikus línea, a tizenkétszeres tökéletesség okán. A régi új zászló hűen tükrözte az ebárok nagy ívű gondolkodását, a kimagasló tehetséget, a minden hátsó szándéktól mentes politi-

kai eszmerendszert.

A harmadik fejezet első szakasza szerint Ebária új himnusza, az Éberkarnagy-díjas Ebdalben Ebdaleb ebár költő és zeneszerző Mi hős ebárok című műve lett, melyet a mester egy este, egész pontosan, egy viaskodásokkal teliholdas éjszakán alkotott meg az ősi Ebkor, Ebkud, Ebtud, Ebmák és Ebdák iratokból. S hogy a himnusz minden ebáriai vérébe beivódjon, annak éneklését naponta legalább egyszer minden lakos szent kötelességévé tették.

Így a második szakasz rendelkezése értelmében, minden nap az esti órákban, pontosan hat óra hat perckor, közvetlenül a délutáni székenkezés után (erről majd később) nyitott ablaknál, minden ebáriai lakosnak el kellett énekelnie a legfőbb ebár imát, az alábbiak szerint:

*Mi hős ebárok, Kubera igaz szeretett népe,
ígérünk ebünknek urunk előtt örök hűséget.
Élünk halunk érte, ő a szemünk fénye.
A mi világunk ebár világ, eb hátán, eb világ.
Áldott legyen minden ebár az ő becses ebével!*

*Mi hős ebárok, Kubera igaz szeretett népe
uralkodni készen az egész földkerekségen.
Helyezz hát minket urunk magad elébe,
sanyargasd az ebtelent, míg eb nem ül szívébe.
Áldott legyen minden ebár az ő becses ebével!*

A szent kötelmet képzett himnusz-imaőrök, a hymnőrök, az utcán járva ellenőrizték, s amelyik ablakból nem szűrődött ki a közismert – Ebmera Bumbera Mardela muzsikájára emlékeztető dallam – oda elsőre, a harmadik szakasz szerint, figyelmeztetésként, csak becsöngettek, másodszorra viszont már kemény pénzbírság volt a feledékenység ára. A harmadik alkalmat szabotázsnak vették és a szabotőröket – főbüntetésképp – teljes vagyonek Kobzásra ítélték, mellékbüntetésül pedig minden fél órában elénekeltették velük az ebár himnuszt, s erről naponta, személyes meghallgatással kísért, önbevallásos jelentést kellett küldeniük a körzeti Himnusz-imaőr Parancsnokságnak. Az igazhitű ebár fiak viszont annyira jól ismerték államfias kötelességüket, hogy ők minden áldott nap mást sem dúdolgattak

magukban, mint a Mi hős ebárokat, amiért is, e „*Dicséretes Igazakat*”, hatévente egyszer, a negyedik szakasz első bekezdése alapján, felterjesztették állami kitüntetésre. A nagyhatáci kegyeszerű hímkőből készült *Himnusz Igaza* emlékérmét az egész ország nyilvánossága előtt adták át Ebária legnagyobb hatházi és hétközösségi ünnepén: a Hadjukaz Ebikét-en. A díjazottak közül kerültek ki később Ebária külhonba delegált attaséi és diplomatái. Majd azok, akik másodjára is kiérdemelték volna e magas kitüntető címet, azokat a legnagyobb ebáriai méltóságra, ebdebároi rangra emelték. A megélhetésüket pedig azzal segítették, hogy részükre, egy-egy ötezer szolgálóval ellátott, hatezer hektáros majorságot, meg egy hétezer főt foglalkoztató, állami garanciával virágzó céget is kiutaltak.

Az Alaptörvény ötödik fejezete értelmében, Ebáriában minden évben Szent Ebár napja lett a legnagyobb állami ünnep, az „*Az Éber Ebár Kifogástalanok Örömidéje*”, melyen minden ebárnak, a házi fő ebével s annak népes családjával, őskék ünnepi öltönyben, ósárga kalpagban és kárpis nyakkendőben kellett megjelennie. Így tisztelve Szent Ebár előtt, aki pontosan hatezer évvel az első még bizonytalan Napfelkelte után a különleges szépségű csipkés molesz tárlól meg a piros jelzésű, pizska túrairól nevezetes Piszkatániában, előbb egybegyűjtötte, majd onnan kétlábú kordék sokaságán – a tálat, a túrát, meg az összes (állítólag) ajándékba kapott emlékérmét magával cipelve – kivezette, illetve a mai, de az akkori Ittenegbe bevezette, az addig szétszóratásban élt ős ebárok hat nagy törzsét (Ebám, Ebár, Ebem, Ebír, Ebsok, Ebúr), meg a hat (Csaholik, Harapik, Kutjánik, Maratik, Ugatik, Vaulik) segédnépét. Szent Ebár azonban a tervezett államalapítást elegendő idő és kellő erő híján már be nem fejezhette, mert közben egy közel hatvanhat éves véres viszályba keveredett, az egy fő vezette, de közösségi államban gondolkodó, kegyláda fosztogató Elfain Jahoda Misóval, aki megsemmisített minden Pisso Kegyhelyet, amely az ebár állami egységet hatságban fejezte ki, mivel ez az ebtelen párti lázadóvezér nem szívelhette azokat a hatságos urakat és nem saktáblás háttérfigurákat, akik mindvégig egyesíteni akarták magukat önmagukkal egy hatalmas ebvilági magán államban. Misó végül, e nagyszabású vállalkozásával megakadályozta az első szuverén Ebár Cézárkomisszárság életre hívását, annak ellenére, hogy a hosszú sikeredett öldöklésbe maga is belevesztett.

E tartós tömegpusztulásos küzdelemről még annyit érdemes tudni, és ez volt egyben e viaskodás valódi pikantériája is, hogy Szent Ebár és Elfain Jahoda Misó olyan fél testvérek voltak, akik valóban féltek is egymástól, ezért a mély félszükre egyszer, majd becsinált erőlevest készítettek maguknak, amitől azonban úgy felbátorodtak és oly energikusak lettek, hogy a híres mardikhi halmok alatt nyugvó Ebla körüli ötödik ütközet hatodik csatájában a háborúság ügyét – az Eblánál keletkezett, Misó-féle regiment dinamikus mozdulatai szétrobbantotta eb dugót követő, Szent Ebár vezette sebes ebes ár segedelmével, Jahoda csapatait mind egy szálíg elsodorva – gyorsan dűlőre vitték. Így Elfain a tulajdon csapdájába esve a saját vitézeivel együtt persze elesett, de maga Szent Ebár is számos sebesülése mellett, még legalább két életveszélyes és hét halálos sérülést is szerzett, s egyúttal a győzedelmes Kék Serege is annyira feloldódott az Ég békítő vizében, amitől az általa megfogalmazott ebár államalapító tervek hosszú időre, egész pontosan a vágy magas Canisfilla színre lépéséig, igencsak füstbe mentek. E híres csatát azóta csak Jahoda-sodra néven emlegeti a történelmi emlékezet. S mielőtt még valaki megütközne az elbeszélés sokszálúságán: gyorsan visszatérek az ebáriai események fő-sodrába.

Az Alkotmány hatodik passzusa kimondta, hogy Ebáriában a legfőbb érték az eb, és gazdája, annak hű szolgája. Ennek szellemében rehabilitálták az eb attackok áldozatait, a korábban erősen vitatott véres tépázókban embermód elaltatott Ebikéket.

Egyáltalán nem mellékesen jegyezzük meg, hogy az Ebikék ellen elkövetett bűnöket, az eb attackokat kísérő véres leszámolásokat, a hatáci Makjatar Társaság elnöke, Mélyeneb Beniseb, a saját jogon hatvanhat esztendeje érzéki megfontolásból nem pengéző tarmaki makkabián, állatiassági okokból nem közölhető megfontolásból, a hangzatos Kutyakosznak nevezett el.

A Kutyakoszt mivoltát, az ebár társadalom közvélemény-kutatók szerinti többsége, első akkordra türelemmel tudomásul vette, mivel Mollé után hatezer évvel, az Özönkimerülést követő Áldatlan Apályt kísérő Nagy Éhínséget, a halmentes haláli kosztolást is Halkosznak nevezték el. Ott a hal, itt a kutya. Élelemmentes eledelnek mindkettő megfelelt. Így majdnem minden egyezett. Ettől azonban a legújabb kori, igen sajátos – a mindennapi kenyerünket vedd el ma is –

léböjtkúrás, kosztalan kosztól, bár gyomorrontásig meg lett vele mindenki etetve, igazándiból mégsem lakott vele jól senki sem. Ezért a leginkább rászorultaknak, nagyfokú szociális vérzékenységből, az emésztőtraktus kóros megterheléséhez vezető bendőrogyítás helyett, hatnaponként gyomorzom-erősítő gyomorkorgó versenyt rendeztek. Hanem a Kutyakoszt lakatti tényét, a kormány felállította nagyhitelű banki, vélelmi és etetőügyi szakértőkből álló Állami Kutyakoszt Bizottság, valamint a Nyüsztő Vizslatók, az Állami Igazságosztó Hivatal, az Állami Csendbiztosság meg az Igazságot Igazoló Intézet közös állásfoglalásában, a Kutyakoszt Jelentésben, felnégyelés terhe mellett, megmáshíthatatlanul és megingathatatlanul kikiáltották. Csak-hogy e tekintélyes kijelentésnek emberi szervezetépítő értékes tápanyagtartalma még mindig oly csekély maradt, hogy attól ugyan továbbbra sem lakott jól senki sem.

Az persze a mintegy hatszázezer oldalas Ebattak és Ebblamázs ügyiratok tüzetes átvizsgálása után kiderült, hogy az eb altatások mögött minden alkalommal az eb ellenes Minekeb Fórum meg a Nemkeleb Szövetség illetve a radikális Sintérek és Kutyapecérek Önvédelmi Blokkja állt. (E Törvény szerint veszedelmes képrombolónak is látott és kártékonnyá erősített szervezeteket, a Nagy Leszámolásnak nevezett intézkedéssorozatban, azonnal feloszlatták, és minden egyes tagját törvényen kívül helyezték, majd elfogásuk után, az értékes bőrük miatt, elevenen megnyúzták.) A Jelentésben egy vitathatatlan kinyilatkoztatással komolyan felfedték, hogy az eb ellenesek törpe kisebbsége hergelte a totemtiszteletet érdemlő szent ebeket, akik viszont valamennyiszer – hősiesen és nagyon pontosan – csak az elfajzásukkal életbe léptetett munkaköri köteleességüknek tettek eleget, amit számukra már idestova hatezer éve, az ősi, még a Szíriusztól kapott eb alkotmány a Szírmud meg az ennek alapján összeállított Eb mud, majd későbbi kiegészítője, az alig hatszáz éves Kultyám Harup is, kék fehéren lefektetett. Az események és határozott állítások sokaságából az is kiderült, hogy a saját hozzátartozó ellen elkövetett, úgynevezett ön gazdis öldöklések hátterében a szélsőséges eb ellenesek durva szabotázsba állt, akik ugyanis nem átalították a begőzölt ebeket a saját uruk ellen fordítani. A minden gyanú alól hivatalból felmentett és megkérdőjelezhetetlen kormányszakértői Jelentés szerint, ennek a *„megátalkodott, banditizmusba hajló korlátatlan*

csőcseléknek” az volt a célja, hogy gátlástalanul és teljesen önkényesen felébressze az uszadék lakó mélyalvó ebárok at eszményi álmukból, s teljesen lejárassa, illetve szüntelenül provokálja az ebese, hatácian példaadó, tisztességes társadalmát, valamint aláassa a világ-szerte elismert ebáriai állam – ördög boronálta – alkotmányos rendjét. Ezért Ebária új kormánya nem ijedt meg az ilyesfajta utcai anti kutya hetehutya és lapátkész állam- és seprűrondító dísztelen társaságtól, mert a mindenre elszánt, varrni képtelen lyuggató-apparát, merő önvédelemből, minden újabb villongásnál szépen megittatta velük a kilencvenhat fokos leteperős tekintélyerősítőt, hogy az ellenes gondolatnak még az írmagját is kiséperje a fejlődésképtelenek elnehezült fejéből.

A hihetetlen horderejű Jelentést követően Ebáriaiban megmozdult az egész támaszkereső al- és háttérvilág. A hősített tonfázók, a nyálon élő huhogók nyomán, állítólag, tucatnyi lufiból gyúrt Molotovgyárost fogtak el, kiket a vakkantai Lelkiismeret-téren, a félkörívben elhelyezett, hat hatalmas hatáci fekete röhögő ördög-szobor, a Röhördögök között álló központi szöges pallóra, a Szegderesre húztak, ahol – a béres szemtanuk szerint – az istenverte szerencsétlenekre minden arra járó korlelkű kórlelkű annyit suhinthatott szívből jövő jókedvében, amennyit csak a saját lelke ápolása megigényelt. Ám a környéken lakók arról számoltak be, hogy ezen eseményekre nem került sor, mert nem láttak belőle a megnevezett helyszínen semmit sem. Aztán olyan hír is terjedt, hogy a rettegett Ekatraz börtönerőd egyik legsötétebb, patkányoktól hemzsegő földalatti tömlöcébe: a Sokoduba vetették őket. A későbbiek során azonban többen is látni vélték a Molotovosokat, az előkelőségek látogatta, híres kutyilicsi csárdában mulatozni.

Magát a durr-muris magán-tevékenységet ekkor, a további utcai ösztönös tömegsűrűsödés elkerülésére, nyomban állami feladattá tették, és az aránylag kevés robbanószert, de sok-sok apró darabra szakadó acélanyagot tartalmazó, így az élő célok ellen, a garantáltan üveg-szilánkmentes és különösen hatékony ampé meg az amré hatvankilences repeszhatású gránátos robbanótölteteket a Jeltelen Nyájörök karabélyára azonmód fel is szerelték. Az elkobzott palackokat pedig, politikai megfontolásból, az épp Ebáriaiban tartózkodó nagyszámú kaloptenusz küldöttségnek ajándékozták.

Végül az isten adta nép jóllakatására az államgyúrka kardinális srófja, a csavaros eszű Csalárdi Médi Mákos, a molotovi butykosokért cserébe kapott hatszázmillió tonna selymessé fényezett kaloptenuszi rizsát, a kitűnő hazai hatvanhat koronás skarlátvörös mákkal úgy összekeverte, hogy egyszerűben az ebárok kedvelte, de eleget nem ehette rizses mák, a Makorizaba lett belőle, ezért a régóta éhező kódisosokkal azt menten meg is etette.

Aztán e bendőtömetős hablatyos laktatásból még az ország első számú ámokfutó-verseny győztes kukoréka, az Öregecske Meknapok hivatásos tánc-bajnoka, az ebeniták szerint, a szabadon szédített többséggel a háta mögött uralkodó, eredeti külhoni kutya-fajzatú hatodik ebáriai államkormányzó, az akolbeli Első Narcein Euforial – a hatáci Vermes Hirudis és a szintén hatáci Clandeszti Trifolita hatodik élvezeg gyermeke – is komolyan kivette a részét, mert e dohány érzékeny anti dervis – hatodik felesége, a hatáci Trematodi Difilla felemelő társaságában és tevőleges támogatásával – napi kétszer hat órában, csak azzal foglalkozott, hogy minden lehetséges szócsöven keresztül népszerűsítette Ebária szerinte egyetlen lehetséges útját a felemelkedésre.

A világnézetileg elkötelezett Szondázó Ipsék pedig azt harsogták, hogy e „*bendőrendező hintacézár*” grandiózus terveihez megnyert magának minden anyaszült agyaszűk balgát, s kivált, kiket eleddig az ostobaság észínsége – ökörmód – örök zsenialításban ringatott, s közben a fene nagy gőgjében, egyfolytában elúzótt az előkelő képalakító gondolatiságtól és a szitán is átlátó tárgyilagos gondolatoktól.

A kebelbarátai szerint kissé szeleburdi parkett-ördög azért munkálkodott éjt nappallá téve fogadott népéért oly serényen, hogy megteremtse a cilindertársai termékenyítette elképzeléseiben élő, az egész világra kiterjedő és minden ízében magánkézben lévő, modern Szabad Éber-ebár Ugatárságot.

A földönfutó madarak ellenben azt állították, hogy ez a gyomorszorító keserv-őr azért nem tudott éjszakánként mély lóbórt húzni, mert egyfelől: a szilaj vadlovak a skalpolást nem tűrték, ezért minduntalan azokról a könnyen elérhető satnya gebékről és szamarokról – kiket egyesek csak vacsora után vizslató kivert plebej pejebeknek láttak – igyekezett minél több, a saját hitelesítésére is alkalmas bőrt lenyúzni. Másfelől azonban rossz volt a lelkiismerete, mivel nemegyszer csú-

nyán átpasszírozta egykori hétalvó híveit.

Legutóbb épp akkor, mikor egy jelentékeny nyárs alá akart magának meg az övéinek ferde igazságkovával egy hatalmas fizetős tüzet csiholni, s míg e beetetett tollas repülők a lobogó máglya felett kókadtan átsuhantak, szárnyakat kapott vágyaik hamarjában mind megpirultak. S bizony-bizony, mikor a kirendelt tűz rókák előtt emiatt hangosan tiltakozni merészeltek, Első Narcein ólomerős bandakarizmája egyszerűen lemosolyogta őket a sepredelmes utcákról. A szárnya égett, s vágya foszlott, gyors sprinterekké tett iruló pirulánokat attól kezdve a sportszerető ebárok csak palifuttereknek, míg dicsőséges vágójukat gumitlonnak nevezik.

E tekergős fonalat itt most el kell kötnöm, mert a fősodortól egy kissé megint eltávolodtam, azonban a Kutyakoszt körüli félreértések tisztázása feltétlen szükséges volt ahhoz, hogy ezután már akadálytalanul mehessünk tovább az ebáriai „nagyesemények” zavartalan taglalásában.

Tehát: Az Alaptörvény hatodik passzusának hatodik szakasza alapján rehabilitált Ebikék egyik elégtételeként, hóhéraikat, az egykori Sinpecéreket, meg a családtagjaikat, a szimpatizánsaikkal együtt, az áldozatok hozzátartozói tevőleges közreműködésével, a Nagy Leszámolás keretében, az új időszámítás első napján, a tizenharmadik fejezet, alább már nem sorolt szakaszai értelmében – mint már említettem – a megnyűzásukat követően, maradványmentes megsemmisítésre ítélték.

Az Ebikék másik elégtételként, érdemeik mértékének megfelelően, megkapták az *“Éber-ebária Hőse”* vagy az *“Éber-ebária Igaza”* posztumusz kitüntetést, s minden hősről egy-egy, a szobrukkal díszített utcát vagy teret is elneveztek. A legnagyobbakat megillette az *“Éber-ebária Gyöngye”* titulus, s őket még ekkor szentté is avatták. Ebária korábban legellentmondásosabb és leghírhedtebb eb feletti ebét, Ebhatan Ebkatart – aki egymaga egyszerre hat szerzetet segített át, szinte egyetlen hatalmas harapással a másvilágra – Ebária tiszteletbeli főtiszteletesévé emelték. Az ő óriási szobra azóta is ott áll minden ebáriai határátkelőnél, fenyegetően vicsorítva a fesztelen pénzmosókra – a csúfosan megbukott eburót felváltó, régi-új ebár pénz – a kitűnő kurd és tibeti szabad levegővel egyenértékű Ebán hatodik – a Szent Ebár arcástól bal – oldalán. (Az ebkekecek szerint szerencsé-

sebb lett volna őt a fizetőeszköz hetedik – eszmei oldalára helyezni.) Az ekkor még alig hatmillió ebilinkós főváros, Vakkanta tereinek és utcáinak arculata is ezután változott meg gyökeresen, s jelentek meg az olyan utcanevék, mint az Eb Poklatán, a Szaggati Véres, az Eblaki Mérges és a Biroma Véred utca, vagy az igen felkapott Husid Imádom Tér és Közpark, amely a fiatal párok kedvelt találkahelye lett, és a legtöbben ezentúl itt kötöttek, sokszor egészen hat percig tartó, de leggyakrabban egy egész életre kiható forró kapcsolatot is.

Az elesettek szobrait maga Szobe Rászeb Hebreb, az Éber-ebár Szobrászsképző Egyetem rektora és szabad kőműves professzora, egyben az Ebattak Rehabilis Társaság tiszteletbeli elnöke készítette el a keménységében is legyőzhetetlen pretoriai nemes adamasból – még a híres ebkerek Lázálma előtt, ezért e pompás alkotásai most is szilárdan állnak a valóság talaján, s hűen tükrözik a hősök halált is megvevő bátorságát és rettenthetetlenségét. A mester nagyságát mi sem jelzi jobban, minthogy a megtévesztésig élethűre sikeredett remekművek egy némelyikének kőszálbundáján, amikor az erős szél felborzolva átsüvölt: még vonyítani is szokott.

Még szintén e napon a Kutyakosztta nemesített események áldozatait – egy újratemetős színjáték keretében – Ebária legpazarabb díszkertjében, az Éberkert kellős közepén, a gyászfák szegélyezte, levegőben lebegő tirolai kék márvány sírokban, az idejétmúlt hantolásos eljárás helyett, eregetős módon helyezték el, vélhetően végső nyugalomra. A fő sírhelyet, szinte egy kisebbfajta mauzóleumot, Ebhatan Ebkatar kapta, s ettől kezdve, e bánatfáktól ékes végső nyughely, Éber Ebikék Sétány és Emlékpark néven, a legnagyobb állami ünnepek és megemlékezések új, központi helyszíne lett, ahol valódi tekali ónixból egy élére állított pentalfán nyugvó ceyloni vörös rubinnal ékesített kétlábú, ugatni készülő, ebinkót ábrázoló impozáns emlékművet emeltek, majd carrarai márványból meg oranzsi kappankék ékkövekből az áldozat, a lemondás jeleként – hexagramma helyett – egy eget verő pentagrammába öltözött, hagymakupolás katedrálist, csúcsában egy hattonnás transzváli aranyból készült, hat irányba tekintő, hatfejű idealizált Szent Ebikével. A grandiózus építmény egy megelevenedő Püthagorasz jelvény volt, a misztikus titkok, a mindenség és tökéletesség jelképe, egy gonosz szellemeket elűző, balsorsrontó, bűvös jelentésű alakzat.

Az Alkotmány további passzusában, az áldozatok legtagabb értelemben vett hozzátartozóinak néminemű engesztelésére és elégtételére elrendelték, hogy az áldozati körön kívülieknek a továbbiakban, és örök időig, minden áldott és áldatlan nap minden hatodik órájában, legalább hat-hat perc erejéig, mély megilletődéssel, nagyon komoly, sőt teljesen egészen, s ha lehet még attól is sokkal jobban lesújtó, akár önmegsemmisítő mértékig is, szégyenkeznie és pironkodni kellett. A rendelkezés betartását az országosan kiépített Szégyenőrség szégyenfelismerő és szégyenértékmérő képzettséggel rendelkező tagjai, a kékdiplomás szégyenőrök folyamatosan ellenőrizték. S ha valaki netán megfélemedezett a kegyeletteljes szertartásról, azt elsőre még csak a körzeti Szegderesre húzták, hatvan botütésre. A delikvens dőresége miatt előállt deres használati és botkopási díjat, az ütlegei tiszteletdíjjal és szakértői honoráriummal meg a derekas ütlegeért adható céljutalommal együtt, természetesen a terheltre hárították. A másodízbeli feledékenyséért már, teljes vagyonek Kobzás mellett, hat év az Ebmirha sivatagi Vantanamó Kisodujában letöltendő szabadságvesztés járt. A harmadikat pedig szabályos kivégzéssel honorálták, de ebesiességi megfontolásból, a halálnemek közt lehetett választani. Ez volt a híres tessék választani az étlapról, ahol az állítólagos életet nem érdemlővel szemben még egy ilyen nemes gesztust is alkalmaztak, nehogy az a vád érje a sértetteket, hogy állattalanok. Így az életre méltatlan az étlapról választhatott magának máglyarakásos feltétet, nyársonsültet vagy akár rostonsültet is. Ám azok, akik netán tagadták a szégyenkezés létjogosultságát, azok még ettől is rosszabbul jártak, mert őket a tettenérést követően, még ott a helyszínen rögvest karóba húzták vagy kerékbe törték, s ha se karó, se kerék nem volt kézközelben, akkor egész egyszerűen derékba törték, azzal az indokkal, hogy az egyedül üdvözítő valóságot nem lehet megtagadni, hiszen az egyenlő a létezés megvonásával, ezért az üdvkezelőknek egyszerűen nem maradt más lehetősége. S persze azok, akik csak éretlenségük okán még nem találták el a szégyenkezés kellő mértékét, azokkal szemben jóval elnézőbbek voltak. Ők pusztán az úgynevezett szégyenkezési skála alapján voltak, úgymond nevelő célzattal, a helyi elmegyógyászatra beutalva. A tízes fokozatú skálán az egyes szint már azon a kritikus ponton volt, amikor a szakértő szégyenőr személyes hozzáállásán múlt, hogy az illető a szegderesre vagy egy hibbanékony,

netán egy majdnem egészséges pszichiáter karjai közé került. A szégyenszint mindig megszabta a kiutalt kezelő minőségét, azaz szakmai nívóját meg a kezelés idejét és helyét is. A költségek itt is mindig a páciens terheltek.

Természetesen az áldozatok hozzátartozói valamelyes anyagi elégtételben is részesültek, hiszen kivétel nélkül mindenki veszteséget könyvelhetett el a Napi Egyenlegében. A részemről nagyfokú ízléstelenségre vallana, ha a kárpótlás mértékét számszerűen nyilvánosságra hoznám. Így csak annyit mondhatok, hogy még a rég eltávozott és elveszett lelkek is, és azok minden le illetve elszármazottja, közeli és távoli ismerőse egy erősen nézőpontfüggő, alulról tekintve viszonylag nagyobb összegű, egyszeri jóvátétel mellett, örök időre, értékálló életjáradékban és kor független, komolyabbnak tűnő nyugdíjban részesült – külön költségvetési fejezetben – hangsúlyozottan kárenyhítő célzattal. Persze az ebkainok és minden velük vérségi, rokoni vagy baráti kapcsolatban álló egyén teljes vagyonát – az igazság és az áldozatok nevében – maguknak elkobozták.

Ekkor terjedt el az is, hogy többeket a kecsegtető üzleti lehetőségek miatt alaptalanul fosztottak meg az életüktől és a vagyonuktól. Az ebár hatóságok az efféle mendemondákat bizony alaptalan vádaskodásnak vették, s az ilyen felforgatónak és gyűlöletkeltőnek nevezett államellenes rémhírterjesztőket – egy azonnali eljárásban, teljes vagyonelkobzás mellett – a hírhedt Ebkatraz börtönerődben letöltendő – a patkányok miatt szerencsére hosszú életre, és ezért hosszú szenvedésre sem számítható – életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélték. S ha netán mégis történtek volna ilyesféle, úgynevezett műhibák, az a hatáci szellemű igazságot osztó sújtnokok szerint, mind belefértek volna a jogos elégtételbe, hiszen az – mint mondták – mégsem volt megengedhető, hogy akárcsak egyetlen egy vétkes gazember is megússza az ártatlan Ebikék ellen elkövetett elvetemült bűneit. Elvégre – figyelmeztettek egyfolytában – nem alhat addig senki sem nyugodtan közülük Ebáriában, amíg egyetlen egy ebkain vagy akár csak egy szimpatizánsa is szabadon jár-kei a nagyvilágban! Teljességgel azt vallották: inkább hulljon ezer ártatlan – rajtuk kívül – hisz van belőle bőven, minthogy egyetlen egy hitvány kutyáci is büntetlenül megússza a Szent Ebikék ellen elkövetett, szerintük szadista rémtetteit! Ezért legott kutyáci-vadász szabadcsapatokat is szerveztek a

hatáci érzületű ebárokból, a markos mardeleket, melynek eredményeként rövidesen szárnyra kelt a hír, hogy a Makjatar Mardeli Vádászsövetség-fiak, Benai Ebrí Berisz vezetésével, rábukkantak valahol a nagyvilágban, egy lapító kutyácira. Az erről kiadott hivatalos közlemény szerint ez a fenevad egy rémisztően hideg jégbarlangban élt a messzi északon, nyers halfalatokon. Állítólag az egész testét vastag fehér bunda fedte, ezért a gyerekek egyszerűen csak jegesmedvének csúfolták.

Az Ebilex

Az Ebár Kódex nemcsak az új állam és társadalom alapjait rakta le, s nemcsak az ebnyetek viselt dolgait rendezte, hanem kitért a lakosság valamennyi rétegére, sőt még a hétköznapi embereket érintő minden más, fontosnak ítélt ügyekre, és gondosan beszabályozta a látszólag apró, de igen lényeges társadalmi kérdéseket is, hogy az ebáriai fogaskerekbe ezután már ne kerülhessen semmilyen akadék. (Mi itt a továbbiakban is, csupán a leginkább érdeklődésre számot tartó előírásokból adunk némi ízelítőt.)

Az Ebár Kódex második részét képező, úgynevezett Ebilex foglalkozott az ebek alapjogaival, meg a velük összefüggő más dolgokkal is. Itt szabályozták, többek közt, az ebek gazdi nélküli önálló közlekedését is. A kutyulik szabad mozgásának akadályozását, a személyes szabadság korlátozását eb kínzásnak vették, és mint az egyik legsúlyosabb ebesiesség ellen elkövetett, ténylegesen soha el nem évülő bűncselekményt, az elítélt költségén, előbb élethosszig tartó magánzárkás börtönnel büntették, melyet a félelmetes Ebkatraz börtönerődben kellett letölteni, majd az örökkévalóság végtelenségéig – reinkarnációkon átívelve – minden újabb újratestesülés alkalmával, mint eredendő bűnös, újrakezdhetette, pontosabban folytathatta büntetése kitöltését, de ekkor már elég volt a fejére olvasott eredendő bűn nyomasztó terhével, látszólag szabadon élni, holott valójában rab volt a delikvens, aki a legszigorúbb fenytetés hatálya alatt állt, mind-

össze megfeledezett az előző életéből vagy életeiből fennálló kiegyenlítetlen számlájáról, viszont abból kétségkívül felismerhette fenyegető és kilátástalan helyzetét, hogy a jelenlegi földi létezése, még az egykori általános rabszolgalétet is messze felülmúlta, mivel ő nemcsak élete(i) végéig szolgált rabként és dolgozott rendületlen, hanem ezalatt még, az ítélkező gazda helyett, a saját önfenntartásáról is magának kellett gondoskodnia – persze csak akkor, ha részt kívánt venni a folyamatos légcserében –, de úgy, hogy ahhoz elegendő muníciót még véletlenül sem kapott, sőt...

Az inkarnációkon átívelő bűnösöket és büntetéseket a nagy tudású Szellemiszövetség Fiai tartották számon, és ők állapították meg általában hatvanhat százalékos biztonsággal a bűnösök reinkarnálódását is.

Az Ebilex a marcangi, cibáli és minden egyéb tépős, szaggatós, marós és ehhez hasonlatos viselkedést az önkifejezés zavartalan kibontakozásának tekintette, s az ebek eredendő természetéből fakadó, velük született, elidegeníthetetlen és büntethetetlen örökjogának ismerte el.

A kivert ebeket, a jogszabály vonatkozó passzusai értelmében, albároi rangra emelték, és persze megkapták a vele járó természetbeni juttatásokat is, az ebdebárok jussának egy hatodát. A kegyetlen eb kiverőket pedig azonmód törvényen kívül helyezték, akiket azután – betölteni a jogot – a kutyáci-vadászok, a marderek vettek üldözőbe.

Az Ebilex második része rendelkezett az összeférhetetlen eb irritátorok visszatetsző viselkedéséről is. Eszerint az ebgazdák maguk vehettek elégtételt azokon, akik sérelmezni merészték az ebhez méltó életet, meg a szabad póráz és szájkosármentes sétáltatást. A suhángok és öklök kímélete, illetve a sírásók túlterhelése miatt csak a halálos ütlegtől kellett tartózkodni, de ezt, gyakorta szerfölött nehéz volt betartani, mert ez még leginkább kezdetben, elég sok ribilliót és felesleges hercehurcát okozott. Mindazonáltal az efféle durva zaklatások során, a sokkot kapott ebetkéket, megviselt gazdáikkal együtt – előlegezett állampénzen, melyet később a tettes hozzátartozóin persze behajtottak – fél évre, korrekciós lélekmasszázsra vitték a hatodik kontinens első partján található jó nevű, szaldezári Ebkelepte Menedékkertbe. A felelősség elől másvilágra menekülő összeférhetetlen krakéler fertőzésveszélyes szelleme ellen pedig – a nagy hatalmú

Kuberán keresztül – az egész plutóniai birodalomra kiterjedő elfogatóparancsot adtak ki. A gyengekezű Hadészt meg arra kötelezték, hogy a pokol legsötétebb bugyrában, hamu és pormentesen, tüstént égesse el, hogy még az “Ebária Szégyene” temető se fogadhasa be a nála menedéket kereső gyáva ebpiszkatőr utálatos földi maradványait.

Az inzultust követően rosszul intézkedő mentősoket, mivel nem tudták életben tartani a kötekedő ebzargászt – fennmaradásig – kizárólag a virágzó Rózsalankán letöltendő, úgynevezett kíméletes koldulásra kötelezték. Ez azt jelentette, hogy a kényszer koldusok a rózsalanki kasztlakókat ugyan nem háborgathatták, de hódolatuk kifejezésére ebárkék frakkban, vagy kifordított lettkék kaftánban és mégkék, hatsokrú nyakkendőben megjelenhettek a koldulásra kijelölt helyszínen, ám kéregetni szigorúan tilos volt, viszont a napi eseményekről félnaponta hatpéldányos jelentéseket kellett készíteniük és naponta hétmásolatos naplót is kötelesek voltak vezetni – feltüntetve benne a légköri és közérzeti viszonyokat is –, melyeknek eredeti példányát a megadott időre a KEHI-be, vagyis a Koldulást Ellenőrző Hivatalba kellett eljuttatniuk. A másolatokat a különböző ellenőrző hatóságoknak tartották fenn. A beszámolók valóságát a Hivatal munkatársai, a sima szőrű koldulőrök folyamatosan szondázták. Az első jelentéselmaradás éjszakai műszakot, a második viszont végleges eltiltást vont maga után. Ami egyet jelentett az éhkoppal. Ugyanis a fennmaradásig koldulásra kötelezés azt jelentette, hogy életfogytig kizárólag ebből a mesterségből tarthatta fenn magát a hanyag mulasztó.

Az Ebilex harmadik része megszabta az ebtelenek ebekkel kapcsolatos legfőbb kötelmeit is. Ennek értelmében – a vakkantók iránti együttérzésből – előírták az arc gypjasítását, merthogy legalább eme aprócska gesztussal fejezzék ki a feléjük irányuló rokonszenvüket. A szőrzet hossza hat milliméternél rövidebb és hat centiméternél hosszabb nem lehetett. Az előírt méretek betartását a Bozontellenőrző Közhasznú Társaság felügyelői, a szőrőrök ellenőrizték. A megengedett méretnél hosszabb szaruképződményt szakállnak minősítették, ezért azt ott a helyszínen – a mindenkori piaci árnál hatszor magasabb összegért – íziben visszametszették. Persze ilyenkor – üzleti megfontolásból – a túlnőtt gerezna bojtot soha nem vágták hat centi-

nél rövidebbre. A csupaszbőrűek azonban ettől rosszabbul jártak. (Hol voltak már azok a szép idők, amikor ez még kitüntetésnek számított?!) – Őket, a még megengedhető alsó szőrhatár eléréséig – a fogvatartott saját kosztján – a minden településen megtalálható helyi Zártházba dugták. Az ilyen hiányos ellátottságú szervezetek szőrzetesítésére ajánlatos volt legalább a naponkénti bőr-borotva találkozókat megejteni. S addig, míg a szakáll nem serkent ki megfelelően, tanácsos volt otthon maradni. Sokan – a szép arcukat és bőrüket féltve – úgy próbálták a rendelkezést kijátszani, hogy rendszeresen a lábukat vagy a kényes ipszilonot borotválták abban a hiszemben, hogy attól majd az arcukra szőr tódul. (Felesleges felszisszenni, mert a hatácsi szellemiségű Ebáriában az eredendően sima bőrűek elégtelen felszereltsége, értékhiányként jelent meg, amire nem lehetett tekintet, ezért elsőbbséget élvezett az alacsonyrendűségben. Így lett egyébként függelék s tartozék a többnek oldalán. Az egyen jogot követelő orrlátók annyit azonban elértek, hogy a teherelosztásban már elsőbbséget élveztek.)

Az ebtelenek másik legfontosabb kötelességévé tették az útszéli kutyagumi mentesítést is, hiszen őket nem terhelték a kedvencek tartásából eredő gondozói feladatok. (Igaz, e rendelkezés csak addig maradt érvényben, amíg a kutyagumi hasznosítását meg nem oldották. De nem szaladok ennyire előre.) Ezzel kapcsolatosan az ebteleneknek azt is előírták, hogy a közterületre lépve rendszeresen magukkal hordjanak egy külön e célra készített, a kutyapiszok nyomtalanítás nélkülözhetetlen kellékeivel felszerelt koffert, mellyel az összegyűjtött pottyantmányt a körzetiesileg illetékes kutyagumi-telepekre kellett szállítaniuk, önköltségen. A kutyagumi mentesítés ellenőrzésére magasan képzett járőrszolgálatokat, háországukhoz korszerű technikai eszközökkel ellátott nagy létszámú Kutyagumi-örsöket és kapitányságokat hoztak létre. Aztán e rendészeket tévedésből – sok helyütt – rendőröknek nevezték, holott azok – Zolater szerint – valójában az útmenti lópvirágok (de nem a futtatóik) örökös abajgatói, valamint a biztosítók és bankok pénzbeszedő ülepnyalói, ám legfőképp az otthonfosztós végrehajtók köpetérett botosai voltak. Ám volt némi igazság a rendőri elnevezésben is, hiszen a közterületek tisztasága végül is a renddel függ össze.

A Szatinlex

Az Ebár Kódex harmadik része, a Szatinlex, a jogszabályalkotók jövő nemzedékért érzett nagyfokú felelősségtudatát tükrözve, az ebáriai kiskorú népesség, a szatinok¹⁵ helyzetét és mindennapi teendőit volt hivatva rendezni, mivelhogy Ebáriában sem volt még annyi ereje egy apróságnak, hogy annak farka önállóan csóválhatta volna a gazdiját, ezért három éves koráig mindnek a mammita meleg bundája mellett volt a helye. Hely hiányában pedig a Dajkatónak nevezett kisdéd-érlelőben, ahol az állam fejte jeges kegyben akként erősítették őket, hogy egy vastagabb szárító kötélén, csipesszel a kantárjuk csúcsánál lerögzítve, kennel fakadásig rideg ringatásban részesültek. Majd mikor korukra a kívánt kennel kapuk is megnyíltak s már a cumihoz sem ragaszkodtak, akkor az ebáriai szabadság csöppnyi érzékeltetésére – az erős igazi dohány helyett – legalább két kiskorú társaságában, szárított réti szittyót is szívhattak, ám a hatodik életévükig a gyufát kizárólag a felnőttek kezelhették, az öngyújtót ellenben a figyelmes és tapintatos szomszéd szóbeli engedélyével, ők maguk is.

Ekkor már az emlőtől elválasztott, illetve a Dajkatóból kinőtt, harmadik életévüket betöltötteknek, a Szatinlex negyedik fejezetének első szakasza értelmében, a műveltséghiány elkerülésére – a tizenkettedik életévig – a kudarcos csütörtök meg a szabad szombat kivételével – pirkadattól napnyugtáig – a kennelbeli Kultivátor Etetőbe kellett járni. Nem számítva a megélhetési szabadok egyenetlen utódaikat, akik e tápos szabályt az államilag honorált sajátos helyzetük miatt sajnos nem élvezhették. Kárpótlásul azonban, a tudás szubobjektív akadályozása címén, rendszeres és tetemes közpénzeket kaptak. Amiből persze jutott valamennyi az alulról szerveződő és költségvetés nélkül is zavartalanul működő, úgynevezett purdközi tuskolákra is, ahol aztán a megélhetési maceránsok nagy biztonsággal mégiscsak elsajátíthatták a jellegzetes életvitelüket garantáló egyedi ismeret-

anyagot.

A Szatinlex hatodik fejezetének hetedik cikkelyére hivatkozva, a hivatalból tanításra kötelezetteknek – a zemplári események óta háttérbe szorult okterek helyett – felkészült fifikák tanították az ebár életrealóságot, ezért a Világegyetem ebárisztikai tanszékének kábitai-díjas vezetője, Ebizel Vaunár készítette hivatalos Tanmenet alapján, a kennelbeli Etetőben kilenc éven át hat tantárgyat tanítottak, a hatperces ebédidő miatt naponta kétszer hat, egyébként szünet-, táp- és vakációmentes tanórában. Az iskolázás idejét fiziológiai, ásványtani és gazdasági megfontolásból a Nap járásához igazították, minek következtében eme foglalkozások télen mintegy negyven, nyáron viszont legalább hetven percig tartó életbeléptető, szakági elmélyülések voltak, amit az ebárai szabadságra készülő kölykök oly komolyan vettek, hogy nem is igényelték, sem a másutt növekvőben lévő szintelen óráközi szüneteket, sem a hízókúrán tartott éves rendszer szabadságokat, hiszen annyira szerették az Etetőt (nekik csak Hamizda vagy Faloda), hogy minden áldott nap – a tanítás végén – egyedül az Esti Mese bűvös ígéretére hagyták ott azt. Sőt eleinte sokan még éjente is felkeresték, de csak addig, amíg a fifikák azzal nem hozakodtak elő, hogyha a pákosztosok szürkület után mennek oda, akkor Drótbubus, a vasmacskán futkorászó huzalfejű banyaragya elviszi őket a füllentős kacor birodalomba, művi macskatápnak.

Ám nem volt sokkal egyszerűbb a csütörtök és szombat oktatásmentes ideje sem, hiszen akkor meg mind az ő Hamizdájába akart menni, enni. Emiatt szüntelen ceyloni borssal és legalább hatágú szögekkel hintették fel a hozzávezető utat, de hasztalan, mert a legtöbbben mégiscsak bejutottak a tudomány éléstárának eme gyermeki szent templomába, és saját maguk tömték meg a fejüket a raktáron lévő ezernyi szelemózsiával. Csakhogy a hasonló esetek elkerülésére a kennelt azóta kész elemekből állítják össze, s a két kritikus napra mindig szétszedik, hogy a lelkes lurkóknak ne legyen módjuk a folyamatos tanulásra, hisz bármennyire is kedveltek voltak e falodai önkéntes okítások, a pihenőnapok önkényes kiiktatásával – bár a rövidebb kísérletek ezt nem igazolták – az elméleti kutatások alapján mégis tartani lehetett attól, hogy hosszabb távon túlterhelik legfőbb kincsüket, a szerfelett agyafúrt ebár szellemüket. Így e két nap igazán nem is szolgált másra, minthogy ekkor minden csemete valóban tel-

jesen ellazuljon és annyira felfrissüljön, hogy a tényleges iskolai napokon tökéletesen kipihenten érkezhesse a tanodába. Ennek érdekében, hol egész napos kiábrándulásokra, illetőleg kelevényes közmunkákra vitték őket, hogy megismerkedhessenek a hatáci típusú világ és közmunka embernemesítő szépségével. Hol a helyi rendfenn tartó egységeknél ismerkedtek a magánállam felfújt erejével, nehogy felnőttként kedvük szottyanjon, bármilyen apró-cseprő ügyre hivatkozva, rögvést a közutakra sietni és ott a bűdös bitumen fölött sétálgatva addig háborogni, amíg ők maguk aszfaltbetyárrá, az utak pedig művelési területté nem válnak, s a csücsöt, már csak a versike követezte rend kedvéért is, meg nem adják nekik az arra nyomorítottak.

Az előírt hat tantárgy közül, noha a szatinok mindegyiket szerették, mégis talán a herv-itatós Bóditan volt körükben a legnépszerűbb. Alapvetését az ősi Túlmúlt Tiltott Tanításból merített, két, valójában titkos alaptétel határozta meg. Nevezetesen: „*Mindenki sütkérezni jött a világra*”, és az „*Andalításra Születtünk!*” A Papavera-házi, Poroppa Ganda értelmezése és örökös sugalma alapján, a „*Te*”, meg is érdemli az életre szóló napozást és folytonos zsibbasztást, hiszen jól tudja, hogy a napkorong melegítő sugarainak bágyasztó hatása mindenki jussa, így a kincses Kubera szeme fényévé magasztosult ebároké is. Ezért aztán napi három órában a kínzó fájdalmak, továbbá az öntudat és a társadalmi feszültségek megszüntetése, egyúttal a nyugalom meg a nyugodt alvás megteremtésére, az volt a legfőbb törekvés, hogy a különféle naturális (alkohol, atropin, ópium, lószirup, etc.), illetve átverális (reklám, média, agymostika, hintasztika, palisztika, s a többi) mámorító szereket a szatinok fokozatosan úgy megszokják, hogy azok ne okozzanak már több gondot az állami kábítószer-gazdaságnak.

A szatinok életkorunknak megfelelő szinten és mélységben a Bóditan órákon ismerkedhettek meg az ebáriai életfolyamatok élesztőjével – a szabadon szétliberalizált és mocsokratikusan demokratikus társadalom és jog dús jogdúc-állam elemi szerkezetével is, s persze Ebária csaknem naponta frissített tétova történelmével, valamint a istenített Papaverákkal, meg az anyagbajos, hatáci favorit, Matéria Atomitával, sőt a hitéből kitért cseles trieri teremszent, a mardokai Lévikarcsi bácsi vörös szőrű piromán kísértetével is, aki lángra lobbantotta, majd több tízmilliónyi lelket maga alá tiporva, lóvá tette az

egész világot, hogy később, eredeti alakjában még vörös posztónak se kelljen senkinek e világon, legfeljebb csak egynémely nincstelen tákácsnak.

A Kultivátor tanmenetében a Bóditan szervesen illeszkedett az ugyancsak napi három tanórás Bulitanhoz, melynek körébe tartoztak mindazon ismeretek és tervszerű hatások, melyek az egyén jó közérzetének megteremtését és megóvását, testi és lelki erejének, valamint ellenálló képességének és készségének, továbbá a teherbírásának kifejlesztését és fokozását célozták. Vagyis a szatinok itt sajátították el, miképp lehet a kulminációs élvezetekhez kulturáltan úgy hozzáférfni, hogy az ejakúra lehetőleg a nap huszonnegyedik órájának az utolsó minutáig is rendesen kitartson, mint ahogy itt tanulhattak meg az alkohollal is úgy gargalizálni, hogy a szesz az utolsó hörpintésig megőrizte etili méltóságát, és persze itt tették magukévá a pumpolás lumpolás, a randa lírozás meg a tobos zódás mellett a tivori nyanya igazi rejtelseit és váltak oly kitűnő lövészekké közben, hogy a narkó többé már nem sértette meg a beérett mák koronás tokját sem.

Ámbátor a Bulitanon belül a legfontosabb okítási anyag mégis inkább a hacacaré hagyományos alapját képező, az ebárok szociális és vallási életében vezető szerepet játszó tánc volt, ami a konkrét testmozgássá vált elvont és a szellemi képességüket bizonyos szempontból messze meghaladó képzetek révén, sokkal közelebb állt hozzájuk. Tudniillik e mély életösztönükből fakadó érdekes taglejtések, az ebárok természetes hangulatának és érzelmi világának az átfogó kifejezését szolgálták, ezért – s mert a tánc vad forgása könnyen idéz elő a nézőközönségben oly elragadtatást és kábultságot, ami a tudatlan tömeget a földöntúli rejtélyes és istenes képzettársítások felé vezeti – Ebáriában a táncot és művelőiket valóságos vallásos nimbusz övezte. Épp emiatt játszott kiemelt szerepet a hétköznapi életük mozdulataiban is megjelenő, egészen egyedi ebek tánca, meg a bonyolult lépésekkel teli ebár mákonyos, illetve az állami álarcos bálokon lejtett mágikus varázsló tánc, meg az erotikus ebkoika és ebhatra is. Mindemellett kitűnően mímelték a fajdkakas szerelmi berzenkedését, a pávák másoknak utánozhatatlan gyönyörű lépéseit, a futómadarak suta ugrándozásait, vagy akár a medvék, rókák, kígyók, békák, tücskök és bogarak jellegzetes mozgásait is. De kedvelt volt körükben, a sokfigurás cotillon, a játékos shimmy, a régies pasamezzo, sőt még az

időmértékes gavotte is. A kissé fanatikus koreománok pedig már oly magas szintre emelték mozgáskultúrájukat, hogy tisztán sugallat útján képesek voltak másokra átvinni féktelen jókedvüket, minek következtében a táncos rophatnékja előbb mértéktelenül felfokozódott, majd végül teljesen kimerülve – az amúgy is hiányossá rontott öntudatát veszítve – ájultan összerogyott. És persze voltak, akik pusztán passzióból, vagy egy-egy újabb sunyi kormányrendelet örömeire és tiszteletére, esetleg az ellenzék kisebb nagyobb elkurjantott maszlágjára, városról-városra vonultak keringőzve, öregeket és fiatalokat hasonlóra ösztönözve.

A fentiekből természetszerűleg következett az is, hogy a korábbi, a test sanyargatásának és elhanyagolásának szükségét hirdető s átmenetileg uralomra jutó tanok után – a lakosság megelégedésére – végre az ebáriai iskolarendszerben is megjelent a Bulitan alapját képező táncoktatás, melynek társadalmi rendeltetése valójában az volt, hogy a test egészséges fejlődését, a szervek és testrészek zavartalan működését és együttműködését, valamint a mozgások összerendezettségét és fegyelmezettségét öntudatos mozgásokkal elősegítse, minden részében és arányosan tökéletesítse, miáltal nemcsak annak épségét befolyásolta előnyösen, hanem a szellem erejére meg az egyén önbi-zalmára is kedvezően hatott. A közösen végzett mozgás pedig rendre és fegyelemre szoktatott. Ugyanakkor az ebár állam gyakorlati céljait is híven szolgálta, mivelhogy javította a lakosság közegészségi állapotát, gyarapította a közösség munkaerejét, és fokozta az államvédelem biztonságát is. Mi sem volt nyilvánvalóbb hát, mint a tánc bevonása az iskolaszerű oktatásba.

A Szatinlex szorgalmazta, a Tanmenet viszont előírta, hogy a tanulókkal kizárólag a világhírű Taglioni- és Vestri-család legjobb koreográfusai foglalkozhattak, s a mozgásművészet összes alakzatával szükséges volt őket megismertetni úgy, hogy eközben mindenki az egyéniségének és szociális helyzetének leginkább megfelelő gyökentéseket gyakorolhatta a legtöbbet.

Így a káprázatos dervis táncot elsősorban a kíméletlen kolduskesztők sarjainak oktatták, hogy pálforduláskor könnyebben juthassanak valaminő megélhetési forráshoz. A csodaszép bajadér táncot, a házaselet előtt társ nélkül maradó özvegy leánygyermekeknek, az ebár szolginkáknak írták elő, hogy az életbe kikerülve, vándorló sza-

bad muzsikások kíséretében járják az egész országot és gyönyörű táncukkal boldogítsák az örök bálozó bulisták nyílt partiján megjele-
nő kíváncsi sokaságot. De volt rá mód elsajátítani a vad Vitus meg a
kemény finánc tánc mellett az interi nettó lazább lépéseit is, ha netán
valaki a kusza netre tévedt, ne gabalyodhasson bele a széles sávon
kiterített info szövédékkbe. No és persze az ebáriai szabadságos léghez
igazodóan, az oktatás részét képezték az olyan löttyenések is, mint az
ebre vágyi verbunk, a rádmászi csárdás, a szexteli lassú, a
szemforgati gyors, a zsebedki forgatós meg a te zsebed üveges.

Mivel az ebáriai társadalomban a hatáci Matéria Atomita és
szellemiesült társai jóvoltából a testiség – vagyis ama állapot, midőn
valaki egyedül a test kívánalmainak hódol és az érzéki vágyai kielégít-
ését elsőnek tartja – ugyancsak kiemelten fontos szerepet játszott,
ezért a Bulitanhoz szervesen illeszkedő, s ugyancsak napi három tan-
órás Hattanon (az angliánus e hatot másképp mondja) másra sem
ösztönözték a szatinokat, minthogy a mindenkori testi óhajaikat és
érzéseiket bátran engedjék szabadon, nehogy az elfojtások súlyos és
visszafordíthatatlan szellemi elfajuláshoz vezessenek. A Szatinlex és a
Tanmenet szabályozta Hattan órák alaptankönyve épp ezért más nem
is lehetett, mint a képekkel gazdagon illusztrált Hatolás művészete,
meg a cenzúrázatlan eredeti Káma Szutra. De azért mindenki hozzá-
férhetett a kényesnek képzelt Bestián és Gomora műveihez is, mivel
mindegyik ott díszlett a kennelbeli Etető könyvtárának valamelyik
szabadpolcán. Így a Hattan órákon a szatinok megismerhették a ha-
tolás és kupakolás minden csínját és bínját. Az alapművek segítségével
bemutatták nekik az összes lehetséges formát és fajtát – mint
például a *“hatolás egy vagy több tücsökkel a harmatos fűszálon ...
hatolás hosszú harangzúgás mellett, akár röviden is, az almákkal
díszített konyhaszekrény tetején, főbiásnak a fiókban... románc egy
hatlevelű lóherével”*. No és persze az *„unikális ortodox hatolás, egy
három év és egy napos szukával”* satöbbi –, hogy legyen elegendő
élményük, mely egyedül dönteni képes a közelgő nagykorúságuk
idején, a nekik legmegfelelőbb tartalom és forma felől.

Természetesen a mindenkori testi óhajaik és érzéseik szabadon en-
gedése kapcsán azt is nyilvánvalóvá tették a számukra, hogy a szemé-
lyiségüket, az önmagukat kifejező egyediségüket, vagyis a társaiktól
való különbözőségüket, az isteni másságukat se rejtsek véka alá, hi-

szen nem bűnözők ők, akiknek valamit is takargatni kellene, hanem a szabad Ebária oly színes egyéniségei, akiknek nemcsak joguk, de a közösségért érzett felelősségük okán, kötelességük is tudatni a többiekkel – már csak a későbbi félreértések és bonyodalmak elkerülésére is – a nemi hovatarozásukat. Ezért azt is megismerhették, hogy a nemi irányultságukat miképpen adhatják a lehető legeredményesebben mások tudtára, valamint azt is, hogy ehhez a legalkalmasabb közlésforma, a szokásos hímpávatollas kifejezésekkel szemben, a minden valamennyire is olvasni tudó egyed számára teljesen egyértelmű és jóval tapintatosabb szövegezéses alakzat, hiszen a Tanmenet szerint, a betű nem annyira kirívó, mint a színorgiás tollazat; egyzersmind félreérthetetlenül utal arra, hogy itt nem egy színpompás madárról, annál inkább egy desszertre epedő olyan egyénről van szó, aki szilaj szenvedélyét csígatni ekképp hívja magára a titokban épp őreá sóvárgó vágytárs érdeklődését. S e figyelemkeltőt a jól láthatóság érdekében, a mellkason vagy a felsőháton volt célszerű elhelyezni. Mindamellet – Ebáriát járva – több helyütt látni lehetett, hogy sokan az egyéniségük tömör és találó kifejeződéseként, a farukra vagy a lábfejükre, s voltak, akik egyenesen a csupasz homlokukra tették – mintha csak valamilyen ágyháborúban lennének – az eltérőségüket jelző, de az olyan diszkrét kifejezéseket, mint például *“Kucubíró”, “Mekdőfnék”, „Pedlav”,* vagy az olyat, mint a *“Puszi a nyuszinak”,* satöbbi. (A züllés védelmére azért a szöveg sarkába mindig kitették a piros bekarikázott hármas logót is, az előírásoknak megfelelően.)

A Tanmenet jogán juhászító fifikák azt igyekeztek megértetni a zöldfülű hatolkákkal és kistarisznyákkal, hogy valamennyi alkalommal egészen adják át magukat minden egyes etyepetyének úgy, hogy a személyiségük és tudatuk teljes terjedelmét hangolják rá a nagy eseményre, majd ekként éljék át, s dolgozzák fel újra és újra a különféle hatolások nyújtotta sokféle élményt, hogy végül valóban annál maradjanak, amelyik vágyaiknak a leginkább megfelel s az egyéniségükhöz is a legjobban illik. És persze a mindenkori értelmi szintjükkel is – többé-kevésbé – egybevág.

A Tanmenet a végzős hermelinektől elvárta, ha már nem nőnek, akkor csökkentett üzemmódban is precízen tudjanak állítani és előál-

lítani; a hímeiktől, hogy férfimód főzzenek, főzzenek és döntsenek; a felemásoktól, hogy falzett¹⁶ módon énekeljenek; a ruhaneműektől, hogy alkalmasak legyenek a vacsora védelmére és melegítésére; a rongyneműektől pedig azt, hogy a Mások nevű Ablakon tökéletesen átnézve tudjanak hathatós toprongyot rázva gázolni.

A kennelbeli Etetőben a kedvelt, de megterhelő hangolás miatt a Kafftant mindössze napi egy órában írta elő a hivatalos Tanmenet. Az ugatás különösen a kisebbeknek, s főleg a kezdeti időkben okozott gondot, ám a nagyobbak, a gazdi semmivel sem pótolható, határtalan örömét látva – a nem létező szomszédra tekintettel – már akár egész álló nap is szívesen elugattak.

A szatinok a Kafftan órákon tanulhatták meg hogyan célszerű helyesen és szépen, a mindenkori helyzethez igazodva, illedelmes hangokat adni, ha kell, ugatni vagy visszaugatni, netán ingerülten ugorogni, csaholni, kaffogva hosszasan nyüszíteni és vonyítani. Sőt még azt is, miként lehet rágógumis teli pofával úgy kornyikálni vagy épp kürtöt fújni, hogy attól a hallgatóság komoly önkívületbe essen! – Épp úgy, mint a folyvást feltálat – elhibázott közönsége futtatva tömte – rongybíró média kegyeltek, a pléhtorkú pökhendi kerregve nyikorgók, a szenvedhetetlen önhitt jampecok és masztári maszarok, meg mindig.

A Kafftan órákon ismerhették meg a szatinok az éber ebár nyelv szépségeit is, melyet kötelező volt elsajátítani az ebnyeteknek és a többi nem ebár csemetének is. Nekik még csütörtökön és szombaton is – egész alkony jöttig – a népi éber ebárt kellett biflázni. – Ugyanis az éber ebár nyelv ilyen megerősítésével szerették volna elkerülni a társadalmi feszültségeket, hiszen, ha mindenki kifogástalanul beszéli az éber ebárt, vagyis egy nyelvet beszélnek, akkor nem támadhatnak viszályok az ebárok és nem ebárok között.

A Szatinlex megállapítása szerint, mivel a realitás minden életszerűsége ellenére rendkívül bonyolult, a szatinok valóságérzéke pedig végtelenül egyszerű volt, ezért a szövevényes és szerteágazó Reáltan taglalását a Tanmenet napi egy órában határozta meg. Mely időben mindenekelőtt a reáliákat és naturáliákat tárták fel, de az örökösen

változó természeti jelenségek okán forgalomba nem hozható tan-könyv híján, szájhagyomány útján, s a témán belüli tárgykörök nagy részét fakultatíve. E területen fontos szerepet kapott az eb és a gazdi, meg az ebnyet, mint olyan, hogy tisztában lehessen mindenki a maga és a másik értékével, s azzal, kiből lesz a jó kutya, és kiből az igazi gazda.

A tanrendben a fitonok csak annyira kerültek szóba, hogy ők az animálisok meg a primateszek természetes szolgálai, amiért viszont nem illik nekik hálálkodni, bár az érzelgős fitoniták ezt folyton elvár-ták.

Az avított, de az ebáriai társadalomban valamilyen érthetetlen okból még mindig fellelhető kétkézi munkára épülő Kulitan, épp az avatag-sága folytán, a hivatalos Tanmenet szerint nem igényelt napi egy tanóránál többet, míg a diákok határozatlan hozzáállása következté-ben nem is volt ésszerű hosszabb ideig találkozni eme egykori neme-sítő elemmel, mert igen messzire repült már az a hajdani világ, ami-kor még úgy szólt a vezérő jelmondat, hogy: *„Serényen dolgozzál, s javaidban gyarapodni fogsz!”*

A Kulitanon tehát az ebár palánták megismerhették a munka vilá-gát, nehogy ők is véres verejtékkel süssék majd a másik, a harmadik meg az összes többi, vagy akár csak a jógazdi mindennapi bundás kenyerét. Természetesen e tanórákon leshették el úgy mímelni a semmittevést is, hogy az lázas tevékenységnek lássék. Itt tanulták meg a munkát akképpen megfogni, hogy ne kelljen azt elvégezni, s ahhoz, rajtuk kívül mindenki más, rendesen hozzáférjen. No persze-persze, itt sajátították el azt is, hogyan kell a rászorultakat lukas fillé-rekért annyira megdolgoztatni, hogy attól még a nyomorultban a munka megőrizze ősi hitét, méltóságát és tekintélyét.

A kennelbeli Kultivátor Etető hivatalos Tanmenetétől s az ebáriai sarjaktól elválva, a Szatinlex záró fejezete állapította meg, hogy a hatodik életévüket egyszer betöltött szatinok, Ebária önálló életvitel-re megszorításokkal alkalmas és korlátozottan jogképes, úgynevezett félszabad polgáraivá váltak.

Ez időtől az őket érintő kérdésekben hozzászólási, véleményezési, ellenjegyzési, engedetlenségi és vétőjoguk volt. Viszont a hatodik életévüket kétszer betöltött szatinok, a szabadoncok, *“Ipso jure”*, vagyis a jog erejénél fogva, önálló életvitelre alkalmas és csorbitatlan

mértékben jogképes egyedekké váltak. Ám a viszonylag zsenge korukra tekintettel – az amúgy is erősen nézőpontfüggő kötelmeket épp elegen cipelték ahhoz, hogy nekik még nem kellett vinniük azt. S miután a kötelek súlya a fejlődésben lévők gerincét még megroppanthatta volna, ezért annak hordozását, a harminckettedik fejezet alapján, mindenki szabad és demokratikus – megélhetési kilátásaitól vezérelt – belátására bízták.

Az Üdvözlex

Az Ebár Kódex negyedik részét alkotó, szinte nyúl farknyi Üdvözlex, a társadalmi érintkezés szabályait fektette le, főleg akként, hogy ki-nek mikor, hogyan és miért kell vagy épp nem, köszönni. A regula értelmében az ebeknek meg az ebároknak, minden ebárai lakosnak hálája jeléül – viszonzás nélkül is – illet előre köszönni, de a „kíván” szó és szinonimái nem szerepelhettek az üdvözlésben, mert azért bizony nyilvános ütleget járt a körzeti vagy helyi Szegderesen.

S mielőtt még a gyakran visszatérő közönséges meglegyintéseken bárki megütközne, annyit el kell mondani, hogy a fenytést kizárólag segítő szándékú, atyai iránymutatásból és markáns nevelői célzattal foganatosították. Így adva lehetőséget az eltévedt juhoknak a helyes irányra mielőbb rálelni, vagy oda visszatalálni. A személyre szabott ösztökélés és terelgetés indokolta sokszínű és környezetbarát – újra-hasznosítva tökéletes energiaforrás – segédeszközök használata, mint az ebvessző, az ebpálca vagy az ebbot meg az ebkaró, de a módjával alkalmazott ebrúd vagy az ebdorong is, gyakran maga volt az égi áldás, hiszen nemegyszer, a keserű valóságtól szabadította meg az épp kilengésben szenvedő eltévelyedettet.

A vesszőzés mértékét a demokráciában bevett sokszínűség határozta meg, vagyis az, hogy ki volt az érintett: Ha mondjuk egy eb vagy ebár, egy ebenita nő köszöntésébe belefoglalta a „*kívánom*” szót vagy valamely más alakzatát, akkor azért tizenhat ebvesszős suhintás dukált a Szegderesen; a „*kéz csókolom*” ára huszonhat ebpálca volt; a valódi kézcsóknak pedig már kemény hatvanhat, hogy egy életre

megjegyezze a kilengő az ebnyetek értékét. Ellenben, amikor egy eb vagy ebár, egy ebnyet férfinak tette hozzá a „*kívánom*” szót, azért hat finomabb ebvesszős csapást mértek a szabályszegőre, mert azt azért mégsem nézhették jó szemmel, hogy valaki épp egy ebenitát óhajtott magának egy intim fröccspartira. S amennyiben egy eb vagy egy ebár, előre köszönt egy ebnyetnek, akkor őt, hat havi, a körzeti Illuminátorban letöltendő elvonókúrára kötelezték, ahol a mindennapi hatvanperces alvás meg a hátra mért hat egyszerű ebpalcás legyintés után – a maradék időben és szigorú felügyelet mellett – le kellett írnia, hogy: *“az ebnyetnek nem illik előre köszönni, az ebnyetnek nem illik ...”*, s az esetleges lankadást a szolgálatos grafőrök, az ernyedéshez igazodva, laza vagy keményebb körmösökkel, súlyosabb esetben hideg zuhannyal igyekeztek megakadályozni.

A liktorok, vagyis a nagyebek, úgymint a bők meg a dúsнокok, egymás közti üdvözlését nem szabályozták, ők úgy köszöntötték egymást, ahogy csak akarták, akár még egy (vagy több) éles töltényhüvellyel is, ami bizony ilyen-olyan, meg sokszor amolyan kócos koncos oknál fogva, gyakran megesett. A liktoroknak (a Kódex függeléke részletesen név, rang és beosztás szerint taglalta, hogy kiknek) viszont kivétel nélkül minden ebárai nem nagyeb, legalább hat szívélyes kalaplengetéssel, valamint százdecibeles hangerővel, és százhatvanhat fokos főhajtással, illetve az adott liktornak megfelelő kifejezés használatával volt köteles köszönni. A bőknek az „*üdvözlégý böúr*” megnevezés dukált, a dúsнокoknak pedig az „*üdvözlégý főtekintetű nagydúsúr*” megszólítás, de az ebek meg az ebárok hat fokot a meghajlásból és tíz decibelt a hangerőből büntetlenül elhagyhattak, s eközben a hajtincsüknek sem kellett a talpszintet súrolnia, de csak akkor, ha a nősiromfélék – másutt úrhölgynek, itt úrnak – lába nyomát utána hatszor megcsókolták. (Vigyázat! A szabályok betartását a Tekintély-ellenőrző Hivatal fürkészei, a renoméőrök rendszeresen ellenőrizték. S bizony – a pontatlan üdvözlés-lebonyolításáért – szigorúan kiutalták a hiányosságokhoz igazodó, különböző hosszúságú illuminátori beutalókat. Ahol azután a magukról megfélemedzők – a napi kisebb meglegyintések mellett – inuk szakadtáig, akár hosszú hónapokig körmölhettek. S ha valaki netán elmulasztotta az illendő köszöntést: azért egyenesen huszonhat, de egyszerű ebrúd járt a helyi Szegderesen – a tizenhat havi illuminátori beutalás előtt; az

ebenitának – szabotázs címén – elsőre ötvenhat, visszaesőként száz-ötvenhat mértéktartó ebkarós ütleget a vakkantai nagy Szegderesen és ugyanannyi nap az Ebkatraz előszobájának tartott, s valójában a fagyos klímájától kellemetlen Ebmirha sivatagbeli Vantanamó Kisodujában. Notóriusként viszont síríg tartó beutaló az egyébként kellemes éghajlatú, de annál veszedelmesebb Sokoduba.)

A Hamilex

Az Ebár Kódex ötödik részét képező Hamilexben a lakosság élelmezésével kapcsolatos teendőket és elvárásokat írták elő. A helytelen táplálkozás elkerülésére meghatározták, hogy mikor célszerű az életfolyamatok zavartalan működéséhez nélkülözhetetlen tápozást elvégezni, illetve mit és mennyit lehet a gyomorral elnyelezni, nehogy emiatt bárki is kevésbé legyen alkalmas a hatáci mintájú szabadság demokratikus kiélvezésére és a termelékenységi mutatók komolyabb meglengetésére. Így, ha valaki netán élelemnek látszó termékhez jutott, és az – a Kódex függelékében felsoroltak alapján – az engedélyezett, ajánlott vagy túrt kategóriába tartozott, akkor annak elfogyasztását nem kifogásolták. Miképpen azt sem, ha az illető azt megosztotta egy másik ebárral, vagy ami még dicséretesebb volt, magával egy ebbel, de az ebnyet kínálgatása határozott modortalanságnak számított. Magát az eledelszerűséget, bármikor és bárhogyan is jutottak hozzá, azt mindig akkor és ott kellett – böfögés mentesen – félhatod fertály óra alatt elfogyasztani, amikor és ahol hozzájutottak. A Hamilex negyvenhatodik szakasza értelmében, az alábbiak szerint: A gyomortelítések előtt – a kiapadhatatlan piszkos ügyek és mocskos munkák miatt – kötelező volt naftalinos vízben kezet mosni, majd asztalhoz – a jogszabályban meghatározott, elsősorban egészségügyi okok miatt kedvezményezettek kivételével – csakis az ülhetett, aki hivatalosan igazolta, hogy a soron következő étkezés törvényben meghatározott időpontjáig, serényen hozzájárult a profittermeléshez. Az ekképpen megfelelt abrakérett, előbb eldúdolhatta a *“Jer, csak ebem légy vendégem, s rágd meg nékem, ami étek néked!”* imádsá-

gos strófát, majd felvehette, a kizárólag e célra készített, speciális nagyítólencsés szemüvegét – a hamzabáli hamguggert –, hogy jól lássa, mit és mennyit terített elé épp akkor a termelékeny Kubera, s vele leszűrhesse magának azt is, legközelebb mennyire kell igyekeznie, az esetleges több és jobb falatokért. A gyomor feltöltési foglaltságot ezután már az előírt eszközök is segítették, de a veszedelmes kés meg a kettő vagy több ágú villa, csakis érvényes hatósági engedéllyel, és különösen indokolt esetben lehetett az asztalon. Az öt- és hatágú még akkor sem, csupán az egészségükben károsodott kiemeltekénél. Ők használhatták egyszerre a két kanalat is. Mindenki más, csupán a kissé mókás, kétlukú moka, hogy a kosztos a szájába került legegyszerűbb eledelt – az egészen elképesztő dolgokkal együtt – szűrhetően s alaposan megrágva, a gyomorhaj veszélye nélkül megemészthesse, egyúttal, hogy könnyebben lecsúszhassanak az adalékokkal is feljavított, kevésbé ízletes falatok, és az ismeretlen töltelék is minél hatékonyabban hasznosulhasson, a kanálkát két nyelet között, célszerű volt olajos tálkában tartani. A kanalat viszont tilos volt megrágni, kivéve, mikor kanalas gém volt a vacsora, de a fém szűke miatt, akkor is csak az alumíniumosat. – Az éhcsillapító eljárást, a rendelkezésnek megfelelően, *„Az én ebem velem evett, áldott legyen az ő neve!”* fohászos rigmus búcsúztatta. (Csak a puffadékonyak megnyugtatóására mondom, hogy a garatoni gázeregetést az utolsó harapás lenyeltét követő hatodik légvétel után már nem tiltották. De folyamatosan ekkor is legfeljebb nyolc gyomori nyomatékot szabadíthatott fel a böffenékes. – Vigyázat! A fentiek betartásának folyamatos ellenőrzésére településenként létrehozták az Abrak kommandót. Ezért e szabályokat is ajánlatos volt betartani, mert a kötelességtudó abrakőrök – *„a büntetés fél egészség jegyében”* – tarolva toroltak. S ha ez valakit megnyugtató, magát a kommandót is folyamatosan ellenőrizték, mert az illetékesek jól tudták azt, hogy az élelem közelében majd mindenki elcsábul.)

A napi lehetséges harap adagokat – a szervezet káros megterhelésének elkerülésére – akként határozták meg, hogy annak szárazanyagtartalma a hat dekát ne haladja meg. Szövetlazításra pedig hat centiliter folyadékot írtak elő. Az úgynevezett ivóvizet – a kellően kezelt csapvíz kivételével – nem proponálták, mivel a nagyeszű maszatolók szerint, az még csak a szomjúság oltására sem igazán alkal-

mas. Proteinpótlásra tilos volt a rendkívül gazdaságtalanul előállítható s ráadásul rosszul hasznosuló, igen romlékony húst enni, legfeljebb – hatnaponként – hat deka rovar vagy rovarlárva elegy, esetleg csupasz csiga vagy érett békapete kerülhetett az asztalra. A gyenge gyomrúaknak – orvoslásra – egy tál rózsás márna. Az elégedettséget fokozó hullás javítására, mindennapi eleséggé tették az illatos citromált, a mannára emlékeztető ebzuzmót, a pásztortáskából készült péksüteményt, meg a közel kétszáz adalékból készült tatárkenyeret is, melyhez – különösen a kóbor kutyahordák megjelenése óta – szinte mindenki mindenütt könnyen hozzájuthatott. De melegen javallták a cserszömörce, a hunyor, a meg a kökőrcsin rendszeres fogyasztását is. Ízesítéshez aszpartámot, fluort, kabakborsot, kálisót, nátrium-glutamátot és tengeri hagymát ajánlottak, téglási piros poros paprikával.

A Hamilex az agebeket főleg attól óvta, nehogy minden áldott nap friss kenyeret fogyasszanak, mert az ötvenötödik bekezdés szerint, a kellően meg nem szikkadt kelt tészta úgy megfekszi a kortól elnyűtt gyomrukat, hogy utána már az emésztőrendszer sem tud a szervezet számára hatékony és építő jellegű tevékenységet kifejteni, hiszen a felszívódási folyamatok lelassulnak és megnövelik a szervezet mérgeanyag-tartalmát, amitől elnehezül a mozgás, csökken az életerő, s vele romlik az életminőség meg a létkilátás is. A friss kenyér helyett ezért inkább a vadon gazdagon termő ebtejbe vagy szettyinbe mártott száraz kenyér mindennapos használatát javasolták. A kissé csípős ebtejhez így bárki könnyen hozzáférhetett, különösen a korosabbak, kiknek erre ugyebár már több idejük maradt (lásd Nyugilex!), ezért a buja dudvásokban – akár hektószám – fejhették a magas tejtartalmú Euforbia mézfejtő-mirigyeiből az értékes szettyint, melyből még aludttejet is készíthettek, amivel utána kedvükre horgászhattak, vagy épp kifesthették vele az elszürkülni látszó életüket. S ha megvolt bennük a kellő igyekezet meg az áldott vállalkozói szellem, s birtokukban volt a nem mindennapi próbálkozással beszerezhető – s a helytelenül adó-, de pontosabban szedő- vagy egész pontosan, fosztó- és fojtószámmal megerősített – számlaképes vállalkozói igazolvány, még eladásra is fejhettek eleget, mert az Ebáriában célzóval vadászó kufárok a felesleget, fillérekekért ugyan, de mind felvásárolták, s vitték az eredményes Hasznajába, ahol aztán hatékony mérget csináltak belő-

le, masszagondozásra. Akik viszont nem kedvelték meg a valójában kutyáknak szánt ebtejet, azok az ebszóló levét is ihatták, ha már négy lábra ereszkedtek vagy szárnyat növesztettek, csak arra kellett ügyelni, nehogy megerjedjen, mert akkor abból a végképp ihatatlan ebpiadú lett.

Az Egészlex

A Gyógylex

Az Ebár Kódex hatodik része, a terjedelmes és szerteágazó Egészlex első alkotóeleme, a Gyógylex, kimerítően foglalkozott az addig kissé kesze-kusza egészségügyi viszonyokkal, s már az alapvetésében nyilvánította: az ország egész területén csak olyan, egészséget befolyásoló, magas színvonalú ellátórendszer működhet, amelyben ebhez illő méltósággal lehet gyógyulni és gyógyítani, ahol a népesség egészségi állapotának megőrzése, javítása és helyreállítása érdekében – majd mindenki számára, szabad demokratikus alapon – méltányos és igazságos hozzáférés biztosítható úgy, hogy szükségben a gyógyászati javak pazar látványát meg az orvostudomány fejlődésének vitás és vitathatatlan eredményeit egy – vagy indokoltan akár több – szakavatott idegenvezető kíséretében, szinte bárki bátran megtekinthesse, amennyiben teljesítette az alapellátás főminimumának legfőbb érdemi alapkövetelményét. Azaz, a lehántó és fedélvesztőkkel fenyegető Egészeneb-biztosítónak hatnaponta, adóvá emelt kötelmesen, jövedelem nélkül is leadta a magas Zsebhozam járulékot, az Általános Egészle-ügyi adót, az Orvosra Számító díjat az Orvosra jogosult pót-díjjal együtt, majd félhavonta feltöltötte az Egészle-ügyi betétkönyvét meg az Üvegseb Kockázati Alapot, s rendelkezett legalább egy érvényes Orvosláthatási engedéllyel, egy hivatalos Baj- és Zúrkártyával, egy hatósági Beteg betétlappal, illetve egy főhatósági Páciens igazolvánnyal, amivel azután minden kisebb egészségügyi eseményt bátran megtekinthetett, s a sok kis kártyalappal – ha elég leleményes volt és talált hozzá társakat – akár még ultizhatott is. Egészen addig, amíg a

szanitárius portékát a Szükség-igazolók ki nem utalták neki. Ám ez, addig meg nem történhetett, amíg nem róttá le a hájazós vizit- és tüztidíjat, a felszínes és alapos szemrevételezési átalánnyal együtt, a hálapénz átutalását pedig a Hálatteltek Irodája hivatalosan nem igazolta, és a Hálattelteket Ellenjegyző Igazgatóság ellen nem jegyezte. Ezután az ellátórendszert már kísérő nélkül – hatósági Kísérőkérdőívvel engedéllyel, kísérővel is – elméletileg bárki felkereshette, akár még melegedés, illetve nyáron hűsölés céljából is, amennyiben kifizette az épületben-tartózkodás területfoglalási helypénzt, a napi fűtés illetve hűtésszámlát meg a léghasználati, az elviselési és takarítási díjat, illetve a Főportásügyi Hivatalban, némi illeték fejében kiváltotta, s a helyszínen bemutatta a naprakész fényképes Rendelő belépési igazolványát, valamint a szaniceumban kifüggesztett Öltözködési Ajánlások alapján, a mindenkori időjárás viszonyoknak megfelelően volt öltözve, és azt, az ügyeletes ruhavizsgáló elfogadta, majd belépéskor még a biztonsági őrre is megértően rámosolyodott – csakhogy ez, valós betegségnél nem mindig sikeredett a bejutáshoz elégségesre. Ilyenkor aztán a mentősök szirénáztatták át őt az egész városban, hol a kovácstól a molnárig, hol a szűcstől a szabóig, de a boldogtalan a végén mindig a boncmesternél kötött ki.

A szükség fennforgásához a jogszabály kimondta, hogy a lakosság egészséghez fűződő érdeke és jólléte, a megkülönböztető jelzést nem használó filmforgató-csoportokkal, illetve a Szentmihályi Szekerekkel szemben mindenképp elsőbbséget élveztek, amennyiben az egyedek élettartama és földi szenvedése ezt komolyan indokolta, s nem ütközött a hatácilag demokratikus jogállami keretekbe, valamint összhangban volt a mindenkori gazdasági igényekkel és a pénzügyi lobiknak is komoly érdeke fűződött az érintettek átmeneti megtartásához. Ennek eldöntése az örök szükségtől szenvedő, körbeli körzeti Szükségmegállapító Bizottság közreműködésével az Egészlé-ügyi Ebtanács hatáskörébe tartozott – az ebvédelmi megfontolásokból államtitokká minősített T-típusú utasítások alapján. Ez az egészség-ről álmódok érdekében, ebesiességi okokból – önkéntes gyűjtésekből és adakozásokból – fenntartott szakmai testület döntötte el, hogyan alakuljon a magát kórságba juttató földi élettartama és szenvedésének vagy az egészségi állapota javításának a mértéke és milyensége. E kegynek látszó szabály a betegséget a „delikvens” bűnös tevékenysége

eredményének tekintette, ezért itt valóban jóindulatra is volt szükség. A nagy tudású Ebtanács ugyanis tisztában volt ama ősi és titkos hatáci filozófiával, mely szerint az egyed birtokában lévő egészség kizárólag akkor szenved csorbát, ha azt saját maga önhatalmúlág megrontja. (Aztán meg balga mód, mástól vár segítséget!) Az egészséget tehát mindenki maga teszi tönkre, önnön hibás létmegnyilvánulásaival. Másképp fogalmazva, a különféle bűnös magatartás az, amely a különböző kórságot okozza. A mindent látó Églakók büntetése azoknak, akik nem tartják be a Törvényt.

Tehát a betegség bűn, méghozzá a legvisszataszítóbb bűnök egyike, s a rejtett bűn láthatóvá vált arca és következménye. Ezért a legelső teendő ilyenkor, megbánni az illetékes Tanító előtt az elkövetett botlást, majd hamut kell hinteni a főkolompos fejre. Sokszor egy életen át, ha oly súlyosan vétett a Törvény ellen. S ha már ez sem segít, akkor szerencsére jöhet még az ellátórendszer s a kegyes Szükségmegállapító Bizottság, meg az Ebtanács.

Ennek tudata azután végigvonult az egész ebáriai szanitérián, és erősen befolyásolta azt, mégpedig akként, hogy a bizonytalan pénzügyi forrásokra meg az ingatag fundamentumokra is tekintettel, az ellátórendszert egészen könnyed, légies szintekre építették. Az egyes szintek kapcsolata viszont oly kiválóan volt szabályozva, hogy az Ebtanács által ápolásra érdemes, beteggé minősített egyedeket, a számukra szükséges ellátási szinten, a lakóhelyhez lehető legközelebb eső (a legtöbbször hibáktól záporozó), akár kihalt vasúti pályán vagy gyaloghintón is megközelíthető, legalább hatvanhat, s legfeljebb hat-százhatvanhat kilométeres sugarú körben elhelyezkedő szakintézményekben a rutinos szakik, a szokásos kisebb-nagyobb illetékességi huzavona után, csaknem azonmód, alaposan ellátták – kit késsel, kit kalapáccsal, kit meg fűrésszel vagy akár mindahánnyal, ám a legtöbbször egy egész tetterős méregarzenállal meg a hatékonyságában mindet felülmúló mellbevágó hangsúlyokkal előkészített őszutói jóslatokkal és végbeállást bátorító nehéz szavakkal.

Az ellátórendszer pénzügyi átszervezésére, illetve az államkincstárért aggódó soros rongyolók – önmaguk megnyugtatóására – a Gyógylexben vállaltak garanciát arra, hogy az egészséget minden illúzió és érzékletes ábrázolás nélkül vagy képtelenül szavatoló, fura farvizeken ladikozó Egészeb-biztosító valamennyi még életjelenséget

mutató lentiali egyént, a nem önkéntes adakozókat nyilvántartó, folyton hízásban lévő, csappantós hántoló hatósággá emelt, komisz Bojnyik¹⁷ Hivatallal karöltve, a látókörükbe vonnak, nehogy a fondorkodással kényszeredett fogyókúrára szorítottak – az ebár államgépezet alapját képező és legfőbb államvédelem alatt álló kardinális bugyellárisa, a kisémmizés terhe mellett, nehogy még idő előtt elrongyolódjon, s a szolgáltatások erőtlen mennyiségű és egészen méltányos szakmai színvonala is teljesen széthulljon.

Így a fentiek értelmében, az ellátórendszer legalsó állomásán, a Mélyföldszinten, a néhai betegekkel foglalkoztak, az állapotuknak megfelelő sokréti élőszerekkel, nyüvekkel és más apró-cseprő bogarakkal.

A Pinceszinten a lemerülteket, a letaszítottakat, a kibukottakat és lebukottakat, az élénk pohárfenekezőket, a kedélybetegekkel együtt itatták különféle nagy hatású etilátokkal és erős szeszilátokkal, sűrű komló és árpakivonatokkal, illetve nitro- és cefreátokkal.

Az Alagsori Szinten található tömegponti kór házakban a sürgősségi és járó beteg szakellátás mellett, a tömegszerencsétlenségek, a tömegjárványok és tömegmérgezések illetve a tömegverekedések áldozatait fogadták hotelizált hatósági körülmények között, egy fesztelen adatfelvételi eszmecserére.

A Földszinten kezelték a földi kutyákat, a zavart földmágnesességet, a vészes földindulást, a félresikerült földhivatali bejegyzéseket meg a kibillent földkultuszt, a romlott földi szellemeket, a bűdösödő földkenyeret, a habzásképtelen földi szappant, meg a közönséges talajlakókat és földönfutókat.

Az Alapszinten a mindenkori igényeknek megfelelően, a makkegészségeseket gondozták, míg az egészségük részben vagy teljesen odalett, hogy a kapott kórsággal orvos és beteg megfelelően érintkezessen.

Az Emeltszinten, az Alapszinten lebetegített egyedeket ápolták emeltszintű páciensekké, hogy az elemi hálapénz-kezelők meg a méregkeverő bogyászok magas szintű megélhetése, illetve a farmakon- és biztosítóipar működése, a hatvanhatszoros hasznon túl, még leg-

alább nagyon kifizetődő is legyen.

A Kiemelt Szinten az utcai tömegből nem ötletesen kiemelteket kezelték – hallgatag gumiszobákban – jámbor utcai járókelőikig.

A Félemeleten a fél ebekből egész ebeket, a félősökkel pedig egészen ijedőseket tökéletesítettek.

Az Első Emeleten kizárólag a kiöregedett házi muzsikusokat és megrögzött köz-komponistákat zenéltették naphosszat.

Második emelet nem szerepelt az ellátórendszerben. Helyette a korábbi Padlás- és Tetőszint összevonásával alakult ki a Felső Súlyponti Szint, ahol a súly és más nehézségi problémákkal küszködők mellett, nemcsak az egerekkel foglalkoztak, hanem itt javították fel a leromlott magasépítőket, az ácsokat, bádgosokat, kéményseprőket meg a városi alpinistákat, a hegymászókkal, a harangozókkal és a toronyörökkel egyetemben – természetesen tengerszint feletti magasság szerinti osztályokon.

A legmagasabb ellátási fokon, a csúcsponton lebegő Légies Szinten, az új ellátórendszer eme káprázatos zászlóshajóiban ringatták azokat, akik az örökös életminőség-javító műveletek közben hegyi betegséget kaptak. Ezekben az egymástól pontosan hatszázhatvanhat kilométerre és a jól láthatóság érdekében legalább hatvanhat lábbal a felszín fölé emelt, tárgyi és személyi feltételeiben pontosan ezért eléggé könnyed és törekeny házi kompetencia központokban ápolták azokat a közringatókat is, akik épp eközben veszedelmes hyperventillációt, hidrokephaliát vagy akapniát kaptak. De itt gondoskodtak a rendkívül súlyos meg a sajátos kórban szenvedők hatékony felügyeletéről is. Mint ahogy, az ellátás biztonsága és szavatolt minősége érdekében, itt folytatták a ragadnakos betegek felerősítését, az elszervál átültetéseket és szaporításokat, a nem váltást vagy az életműtét meg más hasonló, nagy felkészültséget igénylő beavatkozásokat, valamint itt fogadták azokat az egyéb eseteket is, amelyeket felszereltség vagy gyakorlat hiányában a többi szinten nem tudtak megoldani, hiszen e körcentrumok – mintegy magukba foglalva – rendelkeztek az összes többi intézmény felett és természetesen ott voltak meg az azokhoz éppen szükséges feltételek is.

A Ragálylex¹⁸

Az Egészlex második alkotóeleme, a Ragálylex, a járványok elkerülésére, nem az egészséges és természetes életmóddal, illetve annak feltételrendszerével foglalkozott, hogy kórság fejét fel ne üthesse, hanem a ma már sok vitára okot adó oltásokkal. *„A védőoltások elmélete valójában egy jól fizetett orvosi csaláson alapul, ami úgy jó kétszáz évvel ezelőtt azzal kezdődött, hogy egy pénzéhes és buzgó britannikus – a hatásosság és a biztonság tényleges bizonyítéka nélkül – tehénhimlő kórokozókat injektált emberek sokaságába, hogy ekként immunizálja őket, amiért is megfátódott királyától horribilis jutalmat kapott. Azonban hamarosan kiderült, hogy a himlőt sok esetben kapták meg olyanok is, akiket már beoltottak, sőt az oltás bevezetése után a betegek száma a kezdeti öt százalékról kilencvenöt százalékra emelkedett.*

A nyilvánvaló tények ellenére, az immunizáció abszolút szükségességének teóriáját és létesítményét máig sikerült fenntartani, mert az oltóanyag-ipar bevétele azóta már emberi ésszel felfoghatatlan mértékűvé vált, és ezért az abban érdekeltek, minden eszközt bevetnek az aggódó tudományos szakemberek adatainak elhallgatására. Így az igazság a vakcinákról és a betegségek kitöréséről a nyilvánosság előtt a legtöbbször rejtve marad, holott szakemberek és kutatások tucatjai állapítják meg, hogy a beoltottak körében gyakoribb az a kór, amely ellen a vakcinát adják. De számtalan példa volt már arra is, hogy a beoltottak körében tört ki a járvány. Miközben a vakcinák forgalomban tartói azt állítják, hogy kilencven százalékos beoltottsági ráta garantálja a lakosság teljes immunitását. Ez a hamis állítás csakis arra szolgál, hogy még több bevételre tegyenek szert vele. Közben persze hibáztatják a be nem oltott lakosságot, mondván hogy veszélyeztetik az emberiség egészségét. Ám ha az oltások megvédik az embereket a fertőző betegségektől, akkor a beoltott embereknek nem kellene aggódniuk, ha bárhol is beoltatlan emberekkel találkozunk. Végére is, a vakcina immuni-

zálta őket! Vagy mégsem?

S itt valójában az igazi egészségügyi kockázatot és fertőzésforrást azok jelentik, akikkel rendszeresen antibiotikumokat szednek, mert ők szó szerint gyógyszer-rezisztens baktérium-gyárákká válnak, és terjesztik a már ellenálló törzseket emberről-emberre. S ennek a legveszélyesebb terepe a kórház, hiszen a baktériumoknak ott van a legjobb lehetősége vándorolnia. Ám az orvosok a szuperbaktériumok kifejlődéséhez jelentősen hozzájárulnak azáltal is, hogy a jutalék reményében úgy osztogatják az antibiotikumokat, mintha cukorkát írnának fel receptre. Miközben a beteg egy vagyont költ olyan veszélyes szerekre, melyek csak növelik az esélyét annak, hogy kifejlessenek egy mutáns és gyógyszer-rezisztens baktérium törzset. A bakteriális mutáció Petri csészéi tehát a kórházak és azok az emberek, akik antibiotikumot szednek. Mégis a törvény az oltásokról az alábbiak szerint rendelkezett: »Országos járvány esetén szükségessé válhat a jelenleg érvényben lévő törvények vagy (személyes) szabadságjogok felfüggesztése. Ilyen intézkedés lehet például karantén elrendelése (ami felülírja az egyén jogát a szabad helyváltoztatáshoz), magántulajdonban lévő épületek vagy kórházak igénybevétele, engedéllyel nem rendelkező gyógyszerek alkalmazása, oltások kötelező beadásának elrendelése vagy az alapvető szolgáltatások gyors átszervezése. Ezekhez a döntésekhez jogi keret-re van szükség az intézkedések átláthatósága és létjogosultságuk indoklása érdekében.«¹⁹

S amíg az oltást gyártó ipari maffia ösztönözte törvény életbe lépett, addig a legújabb tudományos kutatások kimutatták, hogy a szervezet veleszületett és adaptív²⁰ tényezőkből álló természetes immun-rendszerének nincs szüksége ellenanyag-termelő vakcinákra. És megcáfolták azt is, hogy az oltás – fertőzést mimikálva – nem ösztönzi a test azon sejtjeinek működését, amelyek ellenanyagokat termelnek az adaptív immunrendszer részeként. Az új kutatás rávilágít arra a tényre, hogy az oltással szerzett antitestek a fertőzésekkel szemben saját maguk nem tudják felvenni

¹⁹ WHO, Jogi és etikai kérdések, 1.5.1 cikkely

²⁰ Adaptív – a megváltozott életkörülményekhez alkalmazkodó

a harcot, sőt valójában károsítják a szervezet veleszületett immunitását, mert gátolják az immunrendszer azon képességét, hogy olyan anyagokat állítson elő (TH2 típusú citokineket²¹) és ezáltal viaszszorítsa a sejttel kapcsolatos (celluláris) immunitást, amely a test természetes védekező mechanizmusa lenne halálos vírusok és baktériumok ellen.²²

A Szükséglex

Az Egészlex harmadik alkotórésze, a Szükséglex, a korábban eléggé vitatható és jócskán háttérbe szorult közegészségügyi-üritési állapotokat rendezte, részletekbe menően, mellyel a közönségessége miatt itt mi nem foglalkozunk, de néhány közreadható érdekességet azért elmondunk: Így például, itt még azt is meghatározták, hogy hol és mikor lehetett a szükséglet elvégezni, nehogy valaki esetleg budinak nézze a rossz időben mellé kerülő kényszerűséget. E területen különösen arra ügyeltek, hogy az egyedek ne a papíráztató zuhogó esőben, vagy télen a szakadó hóban, és ne magányosan végezzék el a dolgukat, nehogy valaki megtámadja őket szorult helyzetükben, s emiatt még akaratlanul is becsináljanak. Pontosan körülírták – bár nem részletezem – azt is, hogy a nő és hímneműek hogyan és hol könnyíthettek magukon. Éjszakára minden háztartásban javasolták az ágy alatt tartott kacska, liba és bili használatát, megkímélve Ebária népét, az Avasragya hátán közlekedő, hatvanhat fejű sárkány járta, sötétségben való, kinti árnyékszékű árnyékvilágtól, sőt télen, ezzel megóvták őket még az eljegesedéstől is. A mások jóérzése és önérzete miatt elvileg tiltották azt, hogy valaki a másikat csak úgy simán lepiszkítsa. Ehhez előbb minden alkalommal az érintett, két tanúval hitelesített írásbeli beleegyezése szükségeltetett. No persze rendkívül

²¹ Citokinek – (görög cito-, azaz „sejt” és -kinosz, azaz „mozgás”) a jelző-molekulák egy fajtája, amely a sejt-kommunikációban játszik alapvető szerepet. Az immunválasz során többek közt ennek szabályozásában és az információ-közvetítésben van fontos szerepe a citokineknek.

²² www.medicalnewstoday.com/release/242403.php,
www.niaid.nih.gov és <http://www.vaccinationcouncil.org>

indokolt esetben, ettől eltekinthettek, de ilyenkor a szabályszerűség és hitelesség érdekében utólag, az illetékes vécés néni igazolására meg a helyi Illemhelyhatóság pár soros ajánlására volt szükség...

A Kiszolglex

Az Egészlex negyedik összetevője, a Kiszolglex, foglalkozott, a felemás ebáriai köztisztasági állapotokkal, a szeméttel és a szemeteléssel. – Amiről előljáróban tudni kell, hogy az ebár eszmerendszerben a szemét, mint olyan, nem létezett, csak a Kiszolg. Ugyanis az, amit az avatatlan szemétnek látni vélt, az csupán a természet egy szerves vagy épp szervetlen része, a környezet egy semmihez sem fogható egyedi, ha nem is dísze, de értékes darabja, egy pillanatnyilag nem használt, szolgálaton kívül helyezett anyag volt: a Kiszolg, ami az örök körforgásban egyszer már teljesítette hivatását, vagyis kiszolgált egykori urát, ezért, mint Kiszolg, egyelőre a jól megérdemelt állami Köz-elfekvő gombamód sokasodó, úgynevezett érlelő-nemesítő telepein, megértően várta, hogy elérkezzen számára az új kikelet, így tehát a Kiszolgot a szemét név sem illethette, s emiatt a Kiszolg méltó helye a szemeteskuka sem lehetett. Ennek ellenére a megszállott ebáriai környezetvédők, az ebpicek, a Kiszolgot csak egy pestisbarát patkányfészeknek, alias szemétnek nézték, amit szerintük nem a különösen értékes közföldeken, és nem is az ország mocskoló, visszataszító szeméthegek formájában kéne az örökös járványveszélyektől tartva tárolni, hanem a szemétegető-erőművekben kellene elégetni, mert azzal, egyfelől, még mindig nem terhelnék annyira a környezetet, mint a szerteszeti tárolással, s ekképpen nemcsak a táj képére gyakorolhatnának felemelő hatást, de a környezetkímélés mellett a véges erőnyökkal is úgy takarékoskodhatnának, hogy közben egy igen olcsón előállított erőforráshoz is hozzáférnének. Másfelől megszabadulhatnának a lépten-nyomon felbukkanó, dögvésszel és más kórsággal fenyegető, mind nagyobb patkányinváziótól, meg a szemétben erjedés útján keletkező olyan nagy hatású alattomos gyilkosoktól, mint amilyen például az acetátpuffer vagy a műanyagok bomlásából származó fenol. E halálos mérgek – figyelmeztettek a toxikológus ebpicek –, különösen a talajvizeken át, az iható vízrétegekbe bejutva,

emberre, állatra egyaránt végzetesek lehetnek, még egészen alacsony töménységben is, hiszen a fenol már egy billiomod részben ihatatlan-ná teszi a vizet, a bőrön át felszívódva pedig megalvasztja a fehérjéket. Az efféle mérgezések – hogy mindenki tudja – fejfájással, nyugtalansággal, öklendezéssel és hányással kezdődnek, a megmérgezettek eközben elgyengülnek, fáznak és remegnek, a hamarosan fellépő szédülést követően gyorsan elájulnak, mialatt csendes delírium, szapora légzés, izzadás, nyáladzás és hőcsökkenés után, teljes bénaság és öntudatlanság között a szembogár kerekre tágul, majd beáll a fulladásos halál. Ezért az ég óvjon mindenkit – esengtek az ebpicék – e veszedelmes anyagoktól és az esztelen szemeteléstől – amit a közösség ellen elkövetett szándékos veszélyeztetésnek és tudatos környezetrombolásnak tekintettek, amihez szerintük nincs joga senkinek sem – s jó lenne, ha mindenki végre rájönne, hogy ő csak egy parányinál is kisebb és rendkívül törékeny része, s nem ura a Természetnek, melyből vétetett, és kizárólag általa létezhet, amiért is hozzá egyes-egyedül a legnagyobb alázattal és hálával telve, szeretettel közeledhet. S mivel e természetdúlók nemcsak önmagukat pusztítják el, hanem az egész emberiséget meg a teljes élő világot, ezért a felelőtlen és gátlástalan szemetelőknak teljes vagyonek Kobzással kísért, több éves kényszermunkát, a minősített esetekben, a vagyonfosztás mellé, egyenesen egy Fakasztófára szóló beutalót is követeltek, nehogy a Természet, megelégtelve az ellene elkövetetteket, tekintet nélkül mindenkit megbüntessen.

Hanem a felelősnek hitt közgondnokok e viseltes anyagokhoz egészen másképp közeledtek, mert szerintük, ha nincs szemét, akkor ugye nem lehetnek szeméthegek, de még csak halmok sem. Másfelől, amennyiben azt, amit egyesek mégis annak látni vélnek, eltűzelnék, akkor az így keletkező füstgázok miatt mind gyakrabban jönne nem kívánt találkára az ezerszer elátkozott üvegtelen üvegház a maga tájaszáló pokoli melegével. S mind többször érkeznének, nem szíves traktára a nem mókás, de annál inkább marókás savakkal utazó, albumin-roncsoló esőszerű fellegek, azon növényeket perzselni, melyek oxigént, élelmet, építő és tűzifát adnak, levegőt derítenek, mérséklik a zajt s gátolják a talajpusztulást, mindemellett milliárdnyi élőlénynek biztosítanak életteret, s mint a nyugalom szigetei: kitűnő töltetkező terepei a békességet és felüdülést keresőknek. S még valami: a

savas esők a talajba mossák mérgeiket, ahonnan a növényeken keresztül, egyfajta végállomásként, ismét csak a bűnösökhöz és a kevésbé ártatlanokhoz kerülnek. – Ekképp érveltek a közgondnokok, de hát erről, azt hiszem felesleges is tovább beszélnem. S ők, a nagy hatású, gyilkosnak vélt acetátpufferben is, egy olyan sokat érő vegyületet láttak, amelyben megtalálható, a minden háztartásban használatos és pótolhatatlan ecetsav, sőt az élő szervezetek számára létfontosságú szinte egész zsírsav-sorozat.

Hasonlóan vélekedtek a veszedelmesnek tartott fenolról is, ami szerintük nemcsak a festék és robbanószer-gyártás nélkülözhetetlen alapanyaga, hanem a gyógyászat Acidum carbolicum liquefactum nevű kitűnő fertőtlenítő, érzéstelenítő és fájdaloműző szere, amit még a makacs bőrbántalmak és a gyulladt ízületek kezelésére is előszeretettel alkalmaznak. Ennyi értéket vétek lenne megsemmisíteni – hangoztatták magukból kikelve –, különösen akkor, amikor a tudós kutatók már réges-régen azon fáradoznak, hogy a Kiszolgban lappangó kincseket gazdaságosan ki lehessen nyerni, ezért a Kiszolgot a közelgő újrahasznosításig nem elégetni, hanem a Köz-elfekvőben, a nemesebbé érlelés érdekében inkább felhalmozni, mi több, szaporítani illene! Arról már nem is beszélve, hogy az elfekvős Kiszolghoz, élelmezési és lakhatási célzattal, a hontalan kis fülű vándorpatkányok is könnyen hozzáférhetnének, akiknek így a csatakos bundájukban tanyázó, nem Buda pestises bolháikkal közösen, feltehetően lesz még annyi életerejük, hogy elvégezzék a teremtőjük rájuk szabta feladatukat: a járványos bubópestis meg az infekciós sárgaság mindenkori rendeltetési helyére való szállítását.

Így azután a közgondnokok, a Kiszolg gyarapítása érdekében, minden évben meghirdették, s Szent Kiszolg napján meg is rendezték az Országos Kiszolghullajtó és Szétterítő versenyt, ahol hat szabadon választott kategóriában indulhattak az arra érdemesült maradékbrókák és hulladékbrókerek.

E vetélkedések máig lekörözhetetlen győztese az a Ronditai Pizskó volt, aki nem is oly régen, egy szórtában közel hatvan hektárt terített be, mintegy hatvanmilliárd kisebb nagyobb Kiszolg foszlánnyal. A valódi festővászonra illő, nyár végi karácsonyfaligetté varázsolta szép fekete fenyvest – melyről akkoriban a külföldi lapok is többször írtak, s még a távoli országokból is sokan jártak csodájára – akár ma is

láthatod még, ha egyszer az ittenegi Kimész-erdőbe tévedsz.

Az ebpicek persze a közgondnokok harsonáit folyamatosan kont-rázták, ám a saját tudományosnak tűnő érveikkel hiába kísérelték az ebáriai lakosságot a maguk igazáról meggyőzni, e nagy horderejű kérdésekben a döntés joga annak a Kiszolg-barát és Köz-elfekvős tárolás apostolainak a kezében volt, akik mögött a társadalom döntő többsége, ha nem is nyíltan, de hallgatásával mégiscsak felsorakozott.

Mi a magunk részéről a fenti álláspontokat, és az egész ebáriai szemét-ügyet nem kívánjuk minősíteni, pusztán annyit szeretnénk lezá-rásként e témához még hozzátenni, hogy a törvényalkotók szigorúan járványügyi megfontolásból az úgynevezett emberi szemetet akkép-pen rendelték elhelyezni, hogy az, a mások orra alá komolyabb bűzt, legalább a budiban eltöltött idő alatt, lehetőleg már ne eregessen.

Végezetül, az Ebár Kódex jelentőségének taglalását befejezve s vele kapcsolatban mindent egybevetve elmondható: az ebáriai életet telje-sen átfogó újsütetű regula hosszabb időre kedvezően rendezte a tár-sadalmi viszonyokat, minek következtében a kedélyek a felszínen végre megnyugodni látszottak. Az ebtelenség okozta félelem pedig égbe szökkenő sűrű sorokban elhagyni kényszerült Ebáriát, hogy aztán eb-alak fellegeket formálhasson belőle az izzó ebrevágyi forgó szél, ami majd Ebapó napján apró szárnyas szobakutyik alakjában szállt alá az ebre repesők remegve széttárt karjai közé!

Ebária Fénykora

Ahogy teltek-múltak a napok s hullatta levelét az idő vénülő fája, az erőt és bátorságot adó szakadatlan ebszaporulat, lassacskán meg-bolygatta az addig halódó ingatlanpiacot meg a vele szövetséges épí-tőipart, merthogy a gyarapodás hatására, mind többen bővítő jellegű építkezésbe kezdtek, ami épp kapóra jött az *„ezernyi idegen kéztől fuldokló”* gazdaságnak, meg a közpénzes bukszának, amely leginkább egy betömheterlen, mindent elnyelő, gigantikus fekete lyuknak mu-tatkozott, amit a mindenkori ügyeletes országmentő, az épp aktuális

éhének megfelelő mértékig persze rendre tovább lyuggatott, mígnem az elviselhetetlen összegűre duzzadó, mélyen elhallgatott közadósság, soha nem látott mélypontra juttatta az egész országot. A gazdaságot élénkítő építőipar azonban önmagában kevésnek bizonyult a valódi felemelkedéshez. Ehhez annak a nem várt és szinte bizzarr eseményfolyamnak kellett bekövetkeznie, amit azóta az ebárai história Kutya-gumis Feltámadásnak, röviden Ebvirágzásnak nevez.

Történt ugyanis, hogy Ebáriában – máig tisztázatlan okból –, az ebes portákon egyszer csak megjelent, majd rohamosan elterjedt egy olyan ősrégi, de mégis újfajta anyagszerveződés, ami gyökeres fordulatot hozott az ország életében. A tudományos nevén Canis flos elasticum – szó szerinti fordításban: eb virág gumi, a köznyelvben: ebicumvirág, ebmézga, lajkuska vagy lajkusvirág, amit mi ebvirágnak, ebguminak és ebicumnak is nevezünk majd – a mértékadó koprológus²³ szaktekintélyek szerint a portákon kellően termékeny és kiváló tápértékkel bíró környezetben sokasodó vad kutyagumi egy genetikailag némiképp módosult változata, melynek csíráját feltehetően az úrjárta hős Lajkakutya hozhatta magával.

A hozzáértő ebnyetek szerint az ebmézga kiteljesedését, a szakadatlan igénydiverzióban nivótlanított levegő magas igényűr, oszt mind-egy és színvonalkerülő barommind tartalma okozta.

A vélelmek bizonytalansága mellett annyi mindenesetre bizonyos volt, hogy a hódító útra lépett, múltó jövőt idéző ebgumi felfelé ívelő széles útját, maguk az ebek egyengették sorozatos kényszerítő pottyantmányaikkal. A gazdáik viszont e múlás elkerülését azzal egyengették, hogy a vakarcsok kedvelt Fakutya ünnepén vele díszítették az Alszentélyük Főoltárát; a szettyin-szüreti bálkor vele hintették be az első bálozó, végzős szatinokat; az állami és magán ünnepeken ezt osztogatta egymásnak boldog-boldogtalan; a maszkulin ebár ifjak és vének, vele kedveskedtek a himpilimpi hölgyikéknek, és természetesen vele temették el az örök vadászmezők felé igyekvőket.

E váratlan események folytán, az időközben Eblicer díjra érett ebár elme a maga elképzeléseihez komoly eszmei dinamitot kapott! A kutatók, ugyan titokban, de már jóval az ebvirág megjelenése előtt, azon

fáradoztak, miként lehetne ezt az országszerte mind nagyobb mennyiségben felhalmozódó, és különösen eleinte még nagyon rossz minőségű vadoncot megnemesíteni s a rogyadozó gazdaság vérkeringésébe bevonni. Ám az ebicum illetén szerencsés megjelenésével az élgondolkodók már egyenesen azon kezdtek elmélkedni, miképpen lehet belőle az értékes ebmezgát úgy kivonni, hogy abból, a gumi mellett, a hadiipar fehér aranyát, a világpiacon jól eladható, foszforban és nitrogénvegyületekben gazdag, még becsesebb guanót is, minél egyszerűbben és nagyobb hatásfokkal lehessen kivonni s vele egy olyan bő hozamú, magas guanótartalmú ebmezgát adó ebfélet kineemesíteni, amelyből a guanó bonyolult és költséges eljárás nélkül, közvetlenül is kinyerhető s ekképp e nemes ebmezgát a gazdasági fellendülés igazi motorjává tenni, nehogy csak az esztétika és hagyomány oltárán szaglódjon.

A siker, mivel azt az ebár elme konokul a fejébe vette, az időben érkező „heuréka” élmények, meg a kitartó munka eredményeképpen, természetesen nem maradt el! Tudniillik az ebárok is rájöttek, mire a magasabb világokba bejáratos poéta már réges-régen, hogy, aki buzgón kezd, az máris sokra megy, hisz bizton halad az, aki egyszer megindult. Itt azonban a munkálatok, nemcsak hogy elkezdődtek, hanem sikeresen révbe is értek.

Az új államkormányzó, Második Narcein Euforial sugallta beható tervek alapján, konkrét intézkedéseket foganatosítottak az eredményesen eb guanóvá nemesített egykori közönséges ebvirág nagyüzemi termelésére. A magán gazdaságok fellendítését azzal támogatták, hogy a kitenyésztett nagy hozamú és magas foszfát (guanó) tartalmú kutyagumit adó, ebfűvel és kutyazabbal táplálkozó, rendkívül értékes ebet, a Camus caninist, éber ebárul, a Kamebet, állami jussként mindenki ingyen megkaphatta, korlátozás nélkül tarthatta és persze kedvére szaporíthatta. Csupán az értékes hozadékát kellett az Állami Ebguanó Ügynökségnek – ellenérték fejében – beszolgáltatnia. Ám azokon a helyeken – különösen az első időkben –, ahol a betakarítást nehezen tudták megoldani, ott a találékony és öntudatos gazdák, a minden településen szerencsére már rég kiépített, úgynevezett utcai Kutyaszaratóba vitték kedvenceiket, hogy ne a saját portán vesszen kárba az értékes eb hozadék. Így legalább azok profitálhattak belőle, akiket mások szerencsésnek tartottak. Az Ügynökség – e szervezetlen

vad guanózás visszaszorítására – azzal ösztönözte a nemes guanó termelést, hogy a napi hat kilót előállítatóknak – Kamebtartási hozzájárulás és hozamfokozás címén – napi hat kéve száraz ebfűvet és hat kiló kutyazabot is kiutalt. A napi tizenhat kiló nemes ebmezga termelőknek már az ebáriai átlagkereseteket is felülmúló, adó és járulégmentes jövedelmet biztosítottak, azzal a megszorítással, hogy a havi járandóság felének a másfélszeresét, a szegénység visszaszorítására, át kellett utalniuk az ínségkerüléssel foglalkozó Dúsuló Ébereb Szövetségnek. Az ösztönzés erősítését szolgálta az is, hogy a kiemelkedő ebguanó-termelőket, évente jutalomból, még egy ebvirág körüli utazásra is elvitték. Az év legjobbjára előtt pedig – a Virulensek Napján – még egy hatos lottószelvényt is kihúztak, a rontott tikketekkel teli kukás kosárból! Nem volt csoda hát, hogy a jól jövedelmező, nemes Kameb tartással mind többen foglalkoztak, utat nyitva a gazdaság látványos felemelkedésének. Ebáriában ekkortájt már csak az számított, hogy minél gyorsabban és minél nagyobb mértékben növekedjen a haszon, az extra haszon és a gigaprofit.

A helyzet ilyenén alakulása bizony lázba hozta az egész országot, s ideig-óráig még az ebárok s az ebtelen ebnyetek, egyébként szűnni nem akaró viszálya is némileg háttérbe szorult. Átmenetileg mindenki a gazdaságra, a küszöbön álló jólétre, a Nagy Sanszra összpontosított. Ezért aki csak tehette, azon törte a kobakját, hogyan lehetne az ebicum virágban rejlő lehetőségeket még jobban kiaknázni. Ennek eredményeként, röpké hat nap alatt, hatvanezernél is több szabadalom és találmány futott be az Állami Elmeleletezőbe!

Így került felszínre a nemes ebicum tápszerként való hasznosításának a gondolata is. Mely elképzelés abból indult ki, hogy ne csak a bizonytalanul feltámadó szél sodorja e magas tápértékű jeles anyagot, pontatlan adagokban, esetlegesen és teljesen kiszámíthatatlanul, a lakosság elszűkült tápcsatornájába.

Majd az élet, meg az elme szabad szárnyalása, még magasabbra emelte a kívánalmakat! S ezzel a hevületbe hozott ebár tudományos élet érdeklődésének homlokterébe a nemes ebmezga gyógyászati célú felhasználása került. Eredményes kísérletek kezdődtek, hogy az utcai járókelők nap mint nap, ne a szennyezett levegővel érintkezett rontott ebicum-biotikumot vegyék magukhoz, hanem az esszenciális Canis bio elasticumot vagy Kugumit. Csakhogy a legtöbben annyira

megkedvelték az eredeti és természetes gyógy-vegyületet, hogy nem voltak hajlandók azt az alaposan kilúgozott pasztilla alakban magukhoz venni. Pedig az ínycselek szerint, mézzel keverve egészen kitűnő volt! Sokan állítólag azért ódzkodtak tőle, mert egy cseppet a räti kori²⁴ málló koprolitokra²⁵ emlékeztető mellékíze volt. Viszont a Kugumi gyártása során képződött Cumininből, a Kumipapi nevű – tapasztalatok igazolta – lakosság vágyta tápszer lett. Mint ahogy sikerrel járt a többi kutatás is. Különösen az “Ebicumból műselyem” program. A fibroinológus²⁶ szakértők szerint az ebicumból készült ebsericin²⁷ fibroin²⁸ tartalma és minősége vetekedett a sebvarrásokhoz is használható Bombyx-családhoz tartozó japán selyempille mirigyváladékával, a legszebb selymet adó Bombyx mori nevű selyemérrrel.

A mindenre elszánt kutatók értékes munkájuk során arra is felfigyeltek, hogy a lázas eb szaporulatban felgyorsult spontán mutáció, egy minden ízében semmirevaló ebadtaszerű élőlényt is produkált, ami arra ösztönözte Ebária lángelméit, hogy miként lehetne egy valóban értékes és igazi nemes eb embert kitenyészteni, de az erre irányuló kísérleteik – tudomásom szerint – nem jártak eredménnyel. Jóllehet a tudomány oltárán számtalan vállalkozó kedvű pionír áldozta fel önmagát, s egy termékenységi szeánszon még magát a génkirály Micsurin²⁹ is megidézték! Sőt némelyek a fölöttébb értelmes majomfélékkel is kísérleteztek. Mindhiába. Mert e nemes keresztezésekkel, az ebesiesítésüket nem tudták elérni, mivel csupán a teljesen hasznavehetetlen majomdisznókat sikerült kitenyészteni, akik ugyan gyakran két lábon jártak, de beszéd helyett makogva rőfögtek; hizlalni őket – a viszonylag olcsó tévé paprika helyett – csak a drága tévé banánnal lehetett, viszont a húruk teljességgel ehetetlen volt.

Ám az ilyen, kétségekívül jelenlévő apró szeplők, ekkor már valójában nem tudták kisiklasztani a száguldó ebáriai lokomotív szédületes

24 Ræti kori – földtörténeti korszak

25 Koprolitok – őssállatok megkövesedett bélsárcöve

26 Fibrinológus – selyemszakértő

27 Sericin – selyemenyv

28 Fibroin – nyersselyem

29 Micsurin – kiemelkedő orosz növénynemesítő

teljesítményét! A nagyszerű eredmények, a látványos sikerek, sorra Második Narcein elgondolásait igazolták, melyre az egész világ felfigyelt. A remekszemű kampós csőrű hadi héják, látva a nemes kutya-gumiban rejlő behemót aranyborjút, nem tékozolva a drága vagyondagasztó időt, szélvészfélegként repültek rá e roppant zsákmányra, s a földi halandók számára elképzelhetetlen, kolosszális méretű lakomát csaptak belőle.

A páratlan lehetőségek végtelen sora, a kivételes ebáriai légkör, a környező, majd a távolabbi államokból is, egy elképesztő méretű népvándorlást indított el az Új Kánaán, az ebdorádós Ebária felé, ahol a letelepedés alapfeltételeként, a migránsoknak szigorúan be kellett tartani a mindenkire másképp vonatkozó - mindenekelőtt a mancsjog szelleme vezérelte – saját törvényeiket. S hogy ez könnyebben sikerüljön, a jóindulatú ebési ebánium pusztán annyit várt el a jövevényektől, hogy legalább egy – Ebáriában jobb körökben szokványos – hatszobás otthont teremtsenek maguknak, vissza nem térítendő, hatszorosan túlfizetett állami támogatásból, nehogy az építkezés befejezetlen maradjon s az érintettek az irigvelt csillagpázsitos Kozmosz kiterjedt birodalmát erősítsék, a sztárolt Ebária helyett. Az állampolgárságot azonban csak az kaphatta meg, aki képes volt az államnak vissza nem térítendő hitelből legalább hatezer eburót kölcsönözni, és az éber ebár nyelvet, vagy minimum az ugatást hibátlanul elsajátította. Ám aki megtanult négykézláb is stabilan szaladgálni, és alul-felül, hat-hat metszőfogat növesztett magának új hazája szere-tete jeléül, az egyenesen megkapta az Ebária Díszpolgára címet, ami egyben adó- és illetékmentességet, ingyen ebédet, munka és feladat-mentes biztos álláslehetőséget, és évente hatvan nap pótszabadságot, továbbá számtalan más apróbb kedvezményt is jelentett.

Hanem amikor Második Narcein – a viharos számbeli növekedéstől az ország egységét féltve – rendeletben akarta a letelepedéseket lefékezni, fia, ifjabb Narcein, a gyarapodásban érdekelt vironok támogatásával, homályos körülmények között, egy autóbaleset segítségével, a Jóistenhez utalta.

A jelentős népszaporulat ellenére, a Nagyebar álommal – az egész földkerekségre kiterjedő Ebáriával – komolyan kacérkodó, világbirodalmi lelkületű új ebáriai államkormányzó, atyjának szöges ellentéte, Harmadik Narcein Euforial, személyes aláírásával súlyozott meghí-

vókártyán kérte a számára legkedvesebb népeket (a baltavári balgák, a bestiáni kafajtánok, a jokasti ödipok, a komajancsi szolgapetefész-
kek, a pedománi perverzánok, a transzide vesztitek meg a vagavagi
vulgárok)– a még mindig sűrűnek vélt ebáriai vér felhígítására – az
Ebáriába történő letelepedésre. S akik e nagysúlyú csalogatóra „*a
szabadon demoralizált Éber-ebár Ugatárságba*” ekképpen beköltöz-
tek, azoknak most már minden feltétel nélkül megadatott az ebár
állampolgárság, úgy hogy a sajátjukat sem kellett feladni. Sőt, a ki-
emelt idegenek lakás helyett, az államtól egy hamisítatlan háromágú
villát, pontosabban a cselédek és az ebek miatt három szárnyrészből
álló kúriát, és persze az önfeláldozásukért egy – itt nem közölhető –
megtisztelő életjáradékot is kaptak.

A bevándorlással párhuzamosan, a temérdek látnivaló oly hatalmas
idegenforgalmat generált, hogy a világ minden tájának valamirevaló
népe legalább egyszer látni, és hatvanhatszor érezni kívánta e földre
szállt mennyei paradicsomot.

A téli álmát sosem lelő államlukisztikus Kifosztika Hasznótika, pe-
dig ezalatt, mint máskor – különösen az ebeniták nagy fájdalomra –
tette a dolgát.

Az ebnyetek mártír költője Zolater Ebdorádó című versében ezt ek-
képp énekelte meg:

*„Ebdorádós Kifosztika Hasznótika
Ebária fenés javára sorra nyitotta
minden invest spekulátor pengeélű
kaszáját, hogy ragyogtassa pengéjét
a hatsillagos éj kőszívű vasfoga,
s a gumírozott, furikos óttópályát tárta,
a neked soha nincs, sokakincs ebánnak,
hol az aranytallér mögötti gálya ára
gumikerékkel rohant hat széles sávban.
Veled biztosan s örökre elbánva!*

*Az izmos kézi kombájn, hogy anyaszénát
adjon meg örök sarjút a kívülről is belül
rothasztóknak maradandó apanázsra,
csak vágta,nyeste, hangyamód sorjázta*

*az aranyízű buja pázsitot, majd szépen
bekazlalta magának az egész országot.
A szabadságban demokratikusan izzó,
tikkadó nyárban végre szártövíg érett
a fehérmájú hatáci Vándorok zamatos
szőleje, a hatvanhat puttonyos Lucrum³⁰,
a vérrel zamatolt, habírral bírt Jaffaszú!*

*A szentséges lé, mint megannyi kínfacsarék,
gazdameder híján, folyt volna szerteséjjel,
ha az országtestbe mélyített kisebb-nagyobb
csapolós csurgók, nem vitték volna egyfelibe,
a csendben kimart regnum árkon át kifelibe,
de nem is felibe, hanem egészen teljesen telibe
a cserbenhagyott haza hervadtkóros őskeservire!
Tolult hát erősen elügyelt medrében a véres
loncs érlelte édeli nedű a meredekre hágott
Ország-lejtőn kifelé, el, a nagyétkű csülkösök
bélpoklos belébe, hogy még az ebi hangyáknak
se jusson belőle, morzsának ízjavító keveréke!”*

Zolaterről azt is tudni illik, hogy egy véres zavargás során veszítette el hányatott sorsú életét, amikor az egyszerre rá uszított, hat méretes véreb szinte pillanatok alatt széttépte. Zolaternek az volt a fő bűne, hogy folyamatosan ostromozta a hatalom embereit, különösen az eszelős Harmadik Narceint meg a körülötte kialakult, idegen érdekeket totálisan kiszolgáló gazdasági és politikai hatalmi tömörülést, és minden finomkodás nélkül kimondta, amit gondolt. Így a parlamentet nemegyszer latrok barlangjának, a bennülőket pedig köztörvényes banditáknak nevezte, „A kor, melyben élünk adatott – írta egy helyütt –, szegényébenmár a márvány is megrothad, zsványok kerültek a szentélybe, és csatornalakók ülnek a szent trónuson.” E mondatokkal jellemezte azt a „hatáci ebarita uralmat”, amely szerinte, az őslakos ebenitákat semmit nem érő, megsemmisíthető barmokká

züllesztette.

Hívei és tisztelői szerint Zolater világosan látta, hogy ami Ebáriában történik, az sehogy sincs rendjén; az szembemegy a józan ésszel; az megtagadja az emberi világot, hisz olyanok esnek meg, amik egy igazán emberi világban nem történhetnének meg, mert az ott egyszerűen elképzelhetetlen. S az ebarizált társadalomban tapasztalható féktelen felfordulásban, ő is kereste – miként az aszkéta bölcs Diogenész, s azóta is az összes többi nagyszerű gondolkodó – a nagybetűs Embert, aki az ősi iratok tanúsága szerint egykor létezett. Tehát élt valaha *„az a boldog és megelégedett isteni entitás, kinek igényei egybeestek eredendő természetes emberi szükségleteivel, miáltal képes volt harmóniában élni az őt ölelő természeti és társadalmi környezettel”*.

Vajon hová s mivé lett ez az eredendő ember? – Tette fel ő is a kérdések kérdését – választ keresve – tipródó önmagának, majd arra a kételyes álláspontra jutott: „Talán Ember alatti „emberré” vagy inkább állatszerű párává fajult, hogy megszabaduljon az emberlét fájalmától?”

Zolater tisztán látta azt is, hogy *„az ember, különösen a fehér ember hanyatlik, mert valamilyen látens, de nem kifürkészhetetlen okból, a hosszú évek távolából jól tapinthatóan – nemzedékről-nemzedékre – mind mélyebbre merül a posványba, a nemtelenbe; ahol – tán fel sem merül benne – látszólag büntetlenül falhat lélektrohasztó talmi kéjeket és természetellenes bűvös ígéket (melyekkel majd, ha netán eszmélne is, csak az őt Igéző eszméje jutna az eszébe), hogy aztán egyre alantasabb nézetek és csalóka ideák adják tettei legfőbb mozgatóit; melyek őt – már csaknem kizárólag – a Természet, illetve a másik ember kárára léteztetik. Mégis, e fölöttébb nagyképi lelki nyomoronc, a természettel meg a természetes állapotokkal való végzetes szakításában, a maga teremtetten kaotikus természet- és társadalombontó rengetegben – egyedül az embertársai terhén sültött pecsenyéjével törődve – mind zavarodottabban tévelyeg, miközben képtelen meglátni, hogy egy végtelenül rossz útra tévedt, ahol rendkívül veszedelmes irányba fut vele egy rozoga batár, bakján komisz kocsis, maskarás, egy kéméletlen hajtó – egy hatalom és pénz éhébe belepistult, utasrontó tébolyult – viszi vesztébe a vele komázni kész, kómásított utasát. Mert valamilyen*

érthetetlen és kifürkészhetetlen okból, él és virul a ferde május, a halál kikelet, ahol kemény népitételre rég túlértek, hitványabbnál hitványabb simaszájú tiporok, jöttment kapzsi nyű törpék, útszéli nímándok, köztörvényes banditák, gáttalan rablók, álarcos terrorlegények és kíméletlen gyilkosok vezetik az előttiük készséggel meghunyorodó mű világtalanokat. Bele a teljes romlásba és pusztulásba – előre megfontoltan. S miközben a folytonos rettegtetés szülte, gondosan kimódolt, alattomos gyilokban vért facsarva, megittasultan tobzódanak, addig a bigott hívek meg a hiszékeny csodavárók előtt – papíron és szavakban – idegen ajakrúzzsal, s ha kell – naponta milliomszor is megváltják a világot. Miként azt Euripidész is mondja, »most a jól pergő nyelv a kétségtelen valót meglopja és álszínekkal ruházza fel«.

Ámbátor – teszi hozzá és figyelmeztet – senki sem hiheti azt, hogy az Álság kora kortalan maradhat! S noha az összes basáskodó hatalmát a tespedő sokaság sarkallja és szavatolja, az átfogó agymosástól ájulatban tartott vakított aléltakkal pedig a végletekig lehet búvészkedni, de a szemfényvesztés, meg a mindenkori hipnózis mértékéhez igazodó hibbanékonyság, csakis átmeneti lehet, mivel előbb-utóbb – törvényszerűen – enyésznie kell, hisz a kétségtelen valóságot valótlanitani, s az Igazság és Rend talaján sarjadó Természetet meghamisítani – huzamosan – büntetlenül nem lehet...”

Zolater tisztában volt azzal is, hogy szavai, a gondolatai, meg a tettei, magára vonják az ebár hatalom haragját, de nem törődött vele, mert mint mondta: „Rabként még az állat is csak ideig-óráig tud a létben maradni, és minél nemesebb, annál nehezebben viseli el Istentől adatott szabadsága hiányát, amit ha nem tud érvényesíteni, akkor nincs helye a világban.”

Zolater kíméletlen elpusztításakor a mellette álló harcostársaknak esélyük sem volt vezérük megmentésére, hiszen a rettenetes túlerő miatt nekik is fejvesztve menekülniük kellett, sokaknak így is odalett a szeme világa, mivel a rájuk rontott véredek egyenesen a szemüket tépték ki, amit utólag a bércsahok azzal magyaráztak, hogy akik nem látják a nagyszerű ebáriai eredményeket, azoknak nincs miért birtokolni egy látószervet. S még ekkor, egy hatáci érzületű vezérliktor, a mindig nyeglén kuncogó gabarita dúsnok, azzal rukkolt elő, hogy mindazok, akik semmibe veszik Ebária felemelkedését, azoknak agy-

tisztulásra ciánkapszulákat fognak kiosztani. Aztán hallani lehetett olyan hangokat is, a cifra zászlók alatt sorjázó szellemi örökösöktől, hogy az ellenszegülők ünnepi gyérítésére, ismét bevezetik a Carrier³¹-féle noajáddal³² megtűzdelt „forradalmi menyegzőket”.

E végzetes tüntetés volt egyébként az ebnyetek Ebária- és kormányellenes, illetve az országfosztás miatti tiltakozássorozatának a csúcspontja, amely aztán később rájuk nézve végzetes következményekkel járt. De most még vissza kell térnünk az eredményekhez, hisz van még némi mondanivalónk ezzel kapcsolatban is!

Az új *„Bearanyozott”*, az *„Ebdorádó”* ekkor már valódi jólétet teremtetett az ebtorkerítő ebtorkászoknak, a lóbelű liktoroknak és mindazoknak, akik valamit is számítottak Ebáriában. S a hatácilag szabadon szétdemoralizált ország, megsokasodott népével, egy szédületes óriásbirodalommá növekedett. A környező államok a betelepülésekkel gyakorlatilag megszűntek, azaz Ebáriába integrálódtak. Még a szomszédos igen népes és kiterjedt területű Birkatán és Barbária is, szinte észrevétlen, beleolvadt Ebáriába. De nem nyomtalanul, hisz ott él a lakosság szívéből fakadó minden megnyilatkozásban. Így végül az ebarita fejlődés csúcspontján az ebtartiszi kontinenst a kései *„Kacorbirodalom”*, a tökéletes katguanót termelő Macskatánia kivételével jószerivel *„Nagyebária”* alkotta.

Az erősen szelektált, viszonylagos jómód, amely nem tűr adakozást, hisz csak nélküle volt képes kibontani szárnyát – tán nem hinnéd, de áldozni kívánt a hatalmas Kuberának, az érzékfeletti Transzide Cendinek. Ezért egyfelől minden út mentén bulavájói rozsdás aranyba mártott szavakból, szájkosárformaszerű Rettenet Helyeket állítottak fel. Intésképpen, mementónak. Másfelől a felvirágzás örömeire és tiszteletére: országszerte fehérében vesszőkre tapasztott eb guanóból,

³¹ Carrier, Jean Baptiste, a francia forradalom kormány-biztosaként 1793-ban tömeges kivégeztetéseket rendezett. Áldozatait oly hajóba helyezte el, melynek fenekén süllyesztő volt alkalmazva; ezt azután felnyitották, mire az áldozatok elmerültek. Máskor meg férfiakat és nőket egymáshoz kötözve dobattak a Loireba. Ezt "forradalmi menyegzőnek" nevezte. Esztelen örjöngését még Robespierre is megsokallta, négy hónap alatt mintegy 16.000 embert öletett meg. Robespierre bukása után a konvent őt is halálra ítélte és kivégezte.

³² Noyades – (noajád) fullasztások

hatvanhat ágú, fáklyák szegélyezte, kutyabók szentélyeket, Ebókákat emeltek, ahova aztán hatóránként, hatfős csoportokban, hat ideg-mentes kalauz kíséretében, talpig hatáci ebselyemben, mélyen lehajtott fővel, kizárólag hahota nélkül, hirtelen ámulattal és mély áhítattal lehetett, egy kiadós képkékbe hajló arcpirítás után belépni, ahol sikkasztott közpénzen, az épp cionci misszióban lévő hatvanhat éves káplán helyett, hatágú alakzatok, potom hat ebánért celebráltak, majd hatórás merengéses szentmiséket.

A szent Ebrespekték csúcsa az Ebókák körüli hat menetes Ebrundó volt, amikor is a mélyen megrendült, tökéletesen magukba zuhant ebárok heves hódolata, hat darab égből pottyant hatszólamú öblös ugatást, hat Doxa órán keresztül sétáltatott, a hat farkék Musztafa húzta hatkerekű aranyhintón, a hat oktávós hatidai néma fülesztének hatodik legszebb énekétől meghatottan kísérve.

Ekképpen éledt fel hát Kubera nyájának szent hitélete, csak nem volt még az ebároknak földönfutó mennybéli Pásztor! Így hát a hártalan alázat és teremtségvágy szárnyát bontotta egy kézcsók pecsétes isteni képzetnek, amely végül az ős ebár erényt megtestesítő, élő hús-vér mércét, egy becés nevét szüntelen szajkózó urbánus győzöt, egy földhözragadt főhatalmú erkölcsi meniszkuszt és törekeny tisztességőrt fabrikált magának. S amint e százarcú pótisten – Kubera s népe kapcsa – a világ-ideák kegyelt soros fészkeből ájtatos hívei óhajára, színleg közéjük szállt, öt kocaitalászt megszegyenítő, hat nyálas nyelvöltés között, hétrét görnyedve tüstént azon serénykedett, hogy mind a nyolcukat az evilági lét fogyatékoságából a fellegekbe, győztes önmaga emésztetéhez mielőbb felemelje.

Az Uszitörvény

A természetfölötti erőkhöz való viszony felemás rendezése után Ebáriában – a vallás varázsában – teljesen magára maradt ellenszenv és irigység, szégyenében elvesztette a toleranciát. Az elveszejtett türelem viszont egyfelől: a kezdetben csak különcöknek nevezett ebteleket egyre inkább kezdte féleszűnek, majd elvetemült gazembernek

nézni, mert azok meg másfelől: nem szívelhették az új ebár elképzelés szerint működő, egykori virágzó országukat kifosztó s romba döntő hatáci rendszert. Így semmiképp sem békültek meg az ebárokkal és minden hozadékukkal, mint például a szűnni nem akaró, gátnélküli szaggatós eb murikkal. Miként nehezen viselték azt is, hogy egyesek a csatakos tappancsaikkal, unos-untalan rájuk ugrándoztak, vagy a képükbe kóros nyálat kaffantottak, mert az ebeniták szerint a kutya nyála és szőre tele van a súlyos nyavalyát (vakságot, görcsrohamot, májzavarokat, mentális instabilitást és szellemi teljesítménycsökkenést) okozó *Toxocara Canis* hengerféreggel.

Természetesen az ebár lét e kifogásokat tudomásul nem vehette, mégis a galibaérzékeny tudor ebek nem nyugodva ebbe bele, alaposan utánajártak az Ebáriát mind súlyosabban érintő ebenita csapásnak, majd mélyreható vizsgálatok után kiderítették, hogy az erősen homofil ebtelenek, genetikai okok miatt, egyes-egyedül önmagukhoz ragaszkodtak, de olyannyira, hogy a kórosan felgyülemlett Narcicus homoizmo meggátolta bennük az ebek iránti vonzalmat is, ami nem tette lehetővé a magasrendű mucinos³³ nyálbirok és szőrzetes szag-szomj kialakulását sem. Hogyan ismerhették volna hát e génhibás – éber ebárul: géntre – eb nincstelenek az előkelő és mindenre balsam ebtöményt? Mikor Ebáriában még a gyerekek is úgy tudták, hogy az eb testi közelségének hiánya okozza a legtöbb lombikos betegséget; hogy a rejtélyes Rák, meg a tehén és birkavírus keresztezéséből született AIDS, aztán a még titokzatosabb Ebola is, retteg az ebektől, s hogy pusztán a kutymeleg a test izzításával képes méregteleníti a toxinokkal agyonterhelt és kimerített szervezetet. Arról már nem is beszélve, hogy a kedélyre is roppant kedvezően hat, ezért minden ifjú és idősebb ebár, gyakorta naphosszig hancúrozott a saját ebével, akár még egy feslett nyoszolyán is... Innen a jól ismert és utánozhatatlan eb karolás, a festővászonra illő fennkölt ebár mosoly, a féktelen jókedv és rakoncátlan ebár derű!

Csak a mindent elszabotáló, társadalombomlasztó ebtelenek nem voltak tisztában semmi lényegessel. Ők – a hivatalos szóhasználatkal élve –, *„nap, mint nap mélyen beárnyékolták Ebária dicső fényét és*

szakadatlanul rombolták fölöttébb irigyelt tekintélyét”. Állandó tüntetéseikkel elijesztették Ebáriától az országba özönlő telepeseket meg a pénzes turistákat. A paradicsomi állapotokat megteremtő, elismerésre érdemesült ebeket pedig egyfolytában semmibe vették, főleg azzal, hogy állandóan ebezték őket. Ugyanis, ha valami vélt vagy valós bajuk akadt, akkor máris az ebeket becsmérelték, hogy az eb teringettét így, vagy az eb nénikéjét úgy! De ha például valahol feltámadt a napszél, esetleg Hárpra³⁴ beborult az ég alja vagy a teteje, s netán leborult tőle egy szivarvég építményestül valahol a nagyvilágban, esetleg busszóra összeomlottak a Tornyok, arról is csak az ebek tehettek. Azaz mindenért őket okolták.

A legönérzetesebb, különös státuszú és viszonylag fejlett értelmű ebek, a tulebek, ekkortájt már maguk is jól érzékelték, hogy az ebenitáknak az istenért sem kellenek. Tehettek bármit, ugorhattak a nyakukba egy-egy nyelves pusszancsra, vagy mélyen csóválhatták a farkukat, netán édeseket vakkanthattak feléjük, hasztalan, az ebnyetek akkor sem vettek róluk tudomást – legalábbis úgy nem, ahogy azt ők elvárták volna –, legfeljebb csak akkor s csupán addig, amíg mérgükben jól meg nem ugatták őket. A legjobban viszont az fájt nekik, hogy az ebtelenek felett nem volt hatalmuk, de egy fikarcnyi sem! Mindinkább kényszeredetten vették tudomásul, ám abba soha bele nem törődtek, hogy vannak olyan Primateszek, akik nem tartanak igényt rájuk, és ők, az ebek, valójában nem nélkülözhetetlenek. E nem kellést viszont elviselhetetlennek érezték, s az önérzetüket is mélyen sértette. Igaz, hogy ott voltak a már-már sügönye gazdik, akiknek viszont annyira szükségük volt rájuk, hogy emiatt már régóta szerepet is cseréltek, de az ebek csak azt látták és fájlalták, hogy az ebnyetek viszont vígan elvannak nélkülük. Aztán az ebeniták, egyfajta példaadásra is alkalmas életvitelét látva, óhatatlanul felmerült bennük az is, amennyiben egyszer a gazdik is ebenitákká válnak – ami persze teljességgel lehetetlen! de ha mondjuk mégis elebtenlednének – akkor bizony ők, gazdi nélkül maradva, elmehetnek dingónak vagy közönséges páriakutyának³⁵. És akkor velük vajon

34 HAARP – egy új, titokzatos fegyver

35 Páriakutya – kóbor eb (sakál és indiai farkas elegy)

mi lészen? Oda lőn Kubera dicső népe és országa, meg a dinasztikus királysága? – No, az már végképp megengedhetetlen! – Így vélekedtek a legokosabb ebek, és ebbe bele nem egyezhettek, hiszen visszafarkasodni már nem lehetett, s mivel úgy érezték, hogy az ebnyetek a vesztükre törnek, ezért a kivívott létszintjük meg a társadalmi helyzetük megerősítésére, lépniük kellett. Ezért azt kezdték terjesztgetni széltében-hosszában, hogy ők nem ebek, amiben persze sok igazság volt elrejtve, hiszen a legtöbben már nem is ebként voltak kezelve, s ha ők nem ebek, akkor az eb szó számukra csak sértés lehetett, ezért azt egyre-másra kezdték maguknak kikérni, az őket becsmérő ebenitákat viszont ország világ előtt, mindinkább megrögzött, dutyiba dugandó, viszálykodó gonosztevőknek, sőt egyenesen csoportvédő klikkistáknak nevezni. Ezenközben mindenfelé a saját érdemeiket sorolták, hogy mit is köszönhet nekik a hatácilag libertés Ebária, és különösen a szerintük hálátlan ebeniták. S amerre csak jártak, folyton-folyvást azt kántálták, hogy ők a legnemesebb élőlények, az őrizeti és felügyeleti teendőkre kiszemelt, Ragadozók rendjébe tartozó fajtisza (*Canis familiaris*) – ember-őr – vagy másképp mondva embőrök – szerepét felvállaló – házi kutyák. Pontosabban nemes-házi családi kutyák, valójában pedig az igazi kiválasztott embőrök vagy emberők, szebben mondva: szőrmenek, vagy szórtvetek, de végképp nem ebek! Az igazi szórtvetek vagyis kutyák minden ismérével.

Ugyanakkor azt is tudni illik, hogy a kynológia³⁶ tudománya szerint, a kutyák származása bizonytalan. Kiderítése az állattan máig egyik legnehezebb feladata. (Nagyon valószínű a föltevés, miszerint a kutyák a haltenyésztésnek meg a halpikkelyeknek köszönhetik létüket.) Ami viszont bizonyos, hogy a kutyák folyton balra hajló farka miatt az agyuk meg a mancsuk is, folyton bal fele ferdül, innen a főemlős iránti fokozott szociális érzékenységük és odaadó hódolatuk. A nagyságuk meg a természetük ugyan változó, de az igen fejlett kombinációs készségük miatt, mindenképp az istenekkel vetekszik, sőt sok helyütt, meghaladni látszik azt. Fő jellemvonásuk a tanulékonyság, az idegenekkel szembeni rosszindulat, a gazdi iránti feltétlen hűség, a zsákmány megszerzésére irányuló gyorsaság és becsvágyó igyekezet;

az éles szaglótehetség, mellyel remekül megtalálják maguknak a legjobb falatokat, bár táplálék dolgában nem válogatósak, és szeretik a kacsapecsenyét meg a libamáját, de azért mindazt megeszik, amit hőn szeretett istenük, Kubera, atyai féltésből nekik juttat. Csaknem valamennyi kutya kitűnő pákász, a zavaros és mély vizekben egyaránt jó úszó, a halak közelében ügyes pikkelyező, de pengetni is imád, elsősorban érzelmi húrokon. Ellenben mind, meglehetősen ügyetlen kubikos és rossz favágó, a falra mászást meg a kétkezi munkát egyikük sem kedveli, ugyanakkor mindannyian éber alvók, ezért nagyon életrevalók. Naponta hatszor párzanak, s emiatt a szukák hatvanhat naponként hat kölyköt hoznak a világra, akik a szülőcsatorna kijáratánál már annyira jól látnak s oly magas fokú illet tudással és intelligenciával bírnak, hogy azon nyomban bemutatkoznak s mancsot nyújtanak az érkeztüket végig izguló zaklatott papának. A gazdákra nézve a kutyák pótolhatatlanok és sokféleképpen hasznosak. Kitűnő ház-és nyájőrzők, tökéletes vadászok. A jólét biztonságának első számú és leggondosabb őrei...

De elég is ennyi a zoológiából! És látszólag ugyan már megint messzire kanyarodtam, ám csak azért, hogy minél felvértezettebben térhessünk vissza eredeti mondandóhoz.

Tehát az ebek, ezek után, egyre inkább úgy gondolták, hogy Ebáriában minden siker kizárólag nekik volt köszönhető, s ha ők nem lennének, akkor bizony Ebáriában még mindig kőkorszak előtti állatok között – rajtuk kívül mindenki – a darwinista Majomfán ücsörögne.

E kutyás nézőpontból kétségkívül igaznak tűnő megállapítások, az ebnyetek oldaláról nézve, hamisságoknak tűntek. Hiszen, ha nem ismerik el az ebet, mint olyat, aki gazdára szorul, akkor ama eb, egy farkas. Ennélfogva az ebekre valóban nincs szükség, mivel nincs gazdi, azaz ebár, csak ebtelen ebnyet.

A különböző álláspontok igazságát eldönteni nem feladatunk, ám az ebnyet-ügyet dűlőre vitték maguk az érintett tulebek. Javaslatukra az ebár parlament, már az önmerényletek nélkül is könnyen megnyert ebár tömegek támogatásával, Harmadik Narcein rendeletére, megalkotta az úgynevezett Uszítörvényt, amely hivatva volt rendezni a fenti gondokat.

Az új jogszabály azonmód kiiktatta a hivatalos éber ebár nyelvből

az önálló eb szót, amely addig a kutya megnevezést volt hivatva szolgálni. Helyette az ebek hivatalos megjelölése a továbbiakban a kutya, illetve a szörmen szó lett. Nem hivatalosan, s a kutyák egymás közt, az embőr, embőrök kifejezést is használták, a szórtvettel együtt. Ez persze azt is jelentette, hogy az ebekre ugyan nem volt alkalmazható az eb kifejezés, de szavak tagjaként az eb változatlanul érvényben maradt. Tehát maga a nem hivatalos ország név, Ebária, vagy az ebár kifejezés ugyan nem vesztette hatályát, de egyre inkább a Vaunária és a vaunár szót kezdték használni helyettük. Természetesen a híres Ebmalája-hegység, vagy az Eblunga hegy neve, meg az Ebmirha sivatag, vagy az Ebkatriz, ezután is hivatalos név maradt. De az is igaz, hogy az új névadásoknál, már tartózkodtak az eb szótágoktól.

Az Uszitörvény alapján, aki a kutyák megjelöléseként mégis szájára vette az önálló eb kifejezést, az szigorú büntetésre számíthatott, amennyiben ebnyet volt az elkövető. Az ebárokat harmadik botlásig csak figyelmeztetésben részesítették, de utána már a Szegderessel nekik is számolniuk kellett. Az eb szó, mint gyűlöletre alkalmas kifejezés, ebenita családi körben történt használatát első alkalommal hat éves, az Ebmalája-hegység vadonjába vagy a jéghideg Ebmirha sivatagba történő, úgynevezett hagyományos számúzetéssel büntették, s ha innen épségben visszatért a gyűlöletes gyűlölködővé minősített gyűlölködő, és ennek ellenére ismét gyűlölséges gyűlölhethékje támadt, s ezzel újfent elkövette a nagyon gyűlöletesnek ítélt és egyre súlyosabbnak tűnő gyűlölet- vagy uszibúnt, akkor a gyűlölködést követően, előbb farkasbőrbe varrták, majd az Ebmalája-hegység leg-sötétebb erdejébe, vagy a jéghideg Ebmirha sivatag legfagyosabb szegletére vitték, majd ott, szabadon engedték.

Csakhogya ilyen kinevezett gyűlöletes gyűlölködők, a kitaszított-ság magányában nemhogya magukba szálltak volna súlyos bűnük beismerésére és elítélésére, hanem annyira önmagukra találtak, hogy idő múltán, az útjukba került gazdákra, sőt még a szórtvetekre is, kiadós gyűlölettartalékaikkal rávicsorogtak, míglen a szemfüles hegyivadászok, a lupperek, nyakon nem csípték őket. Aztán amikor az első ilyen gyűlölködő farkaskoldus kézre került, származásának megállapítása nem kis bonyodalmat okozott, mert időközben a farkasbőr annyira összeforrt az egykori elítélt gyűlölködő testével, hogy már képtelenség volt az igazi farkast a számkivetett gyűlöletes ebenita

gyűlölködőtől megkülönböztetni. A tudós ebirológusok elsőre még az elfogott mineműségének a meghatározására hosszasan vizsgálták őket, mígnem rájöttek, hogy a valódi farkasok rokoni vérből nem gyűlölködhetnek a fajtestvéreikkel, ezért, aki közülük mégis embőrré gyűlöl, az csakis egy hitvány farkaskoldus lehet, ezért azon nincs mit fürkészni, azt íziben fel kell kötni, hogy egy percig se ehesse a köz drágaságos kenyerét. Így aztán a farkasbőrbe bújtatott egykori gyűlöletes ebnyet gyűlölködőket Vakkanta főterén, a legtöbbször zsúfolt Lelkiismeret-téren, a hat hatalmas hatáci fekete Röhördőggel szemben álló, csaknem hat méter magas, kérdőjelszerű akasztófára: a Fakasztófára húzták, melyre jól olvashatóan rá volt írva: *“Ide akarsz kerülni?”*

Hanem e hivatalosan gyűlölködők, de most már ugye akasztófavirágok, boldogan mentek a bitó alá, mert úgy hitték, hogy holtuk, és hát a sikeres gyűlölködés után, végre nyugtot találhatnak majd a sírban.

(Szigorúan csak zárójelben! Cinkosoknak és elvbarátoknak!)

– Talán felmerült benned is: hogyan jutott ki a családból az efféle törvényhágás?

Mielőtt még a véreid galádságára gondolnál [miből citálra, egyre több van manapság], és belőlük – oktan – spiont gyártanál, hát gyorsan elmondom: A neked tévé, rádió, telefon vagy szörföd a hálón.

– Ők azok, kik csak látszólag szolgálnak téged!

– Csodálkozol?

– Hát csak nem képzeled, hogy e csecses becsék a Te örömdre lettek?

– Csak nem gondolod?

– Azokat bizony ellened agyalták ki a fondorok. Te élvezettel nézed, vagy épp boldogan hallgatod, netán éppen valahol kíváncsian szörfözöl, s míg Te hiszed, egy jót szórakozol, addig bizony valaki más téged figyel, s persze röhög rajtad egy jó nagyot!

– Másfelől, az a sok-sok műhold odafent a szabad égen, mit gondolsz, miért ropja – unhatatlan – előírt köreit a fejed felett?

– Feletted jár, s ez mindennél beszédesebb! Felemeli hát a tudományt, a gazdaságot s az egész emberiséget.

– Hogyne, hogyne! De azért magunk közt ne hablatyoljunk oly nagyon, mert e fura, csodapók arcú égi herkentyűk azért találtattak,

hogy a Te vészképes hangalakú gondolataid eljussanak az 1984-es szekcióba, hogy alkalomadtán szembesíthessenek vele egy felvert hajnalon.

S hogy később: még a véreidben se légy oly biztos: lehet, épp most klónozzák – a majd’ – félistenek műapukát vagy éppenséggel a kis műunokát – hacsak az egész nem egy rafinált sarjmese. Neked.

– De ne tovább erre, mert ez itt már az Ingoványos veleje! Ezért menten eleveckélek innen, s a most következő pont meg a zárójel után, visszatérek a szabadságos Ebária klónmentes[?] légkörébe.)

Tehát az Uszitörvény értelmében: amennyiben egy ebenita a családi körén kívül, nyilvános helyen ebezett, azért az ötven botütés mellett a kétévi keresményével fizetett. Ebkatrax börtönerőd bástyateraszára kivárni élete záró akkordját, akkor került, ha harmadjára is vétkezett.

Az Uszitörvény azonban nemcsak az ebezést, de a becsmérlő magatartást is szigorúan büntette. A kutyákra nézve bántó viselkedést – melynek sérelmes voltát maga a szőrmen állapíthatta meg, mivel ő érezte mi, s mekkora mértékben sebzi – nem tudták egy egységes büntetési tétellel megtorolni, mert a fenyték nagyságát mindig az adott eset határozta meg, amely egész az akasztásig terjedhetett, de mindig az érintett sértett megtorlási igénye volt a mérvadó. Ha mondjuk, öt évet kért, akkor az összes körülményt gondosan mérlegelve, az arra hivatott sújtnokok, amennyiben ebnyet volt az elkövető, azt általában ki is szabták, s ha netán a sértettség foka elérte vagy megközelítette az akasztófát érő karikát, kérésre, kellő súlyozás után, együtt érző fajszeretetből, azt is megadták.

Miért ugatja a kutya a Holdat?

Egy szó, mint száz: a kemény Uszitörvény ugyan visszaszorította a nyilvánosságra került ebezést, de az ebnyetek, amit csak tudtak, még inkább elszabotáltak, s a durva megtorlások dacára, folyton zavarogtak. A társadalmi békét, tehát továbbra sem sikerült megteremteni. Annak ellenére, hogy a számszerűleg is megnövekedett Ebáriában az

ebeniták ugyan mind kevesebben lettek, viszont az ellenük hozott intézkedések következtében, annál harciasabban viselkedtek. Ezért az állam keserves gondjait tiszta szívvel magáénak valló ebárok, az ebfideliszek, állammentő forradalmi körökben és földközeli parlamentekben e megátalkodott ebáriai kórságra valódi gyógyírt kerestek. Végül a meglegelni vélt hatékony balzsamot, a Kormányparlament Harmadik Narcein egyetértésével, az *“Első Népi Kezdeményezés”* néven nyilvánosságra hozott határozmányában az ebeniták “gyógykezelésére” rögvest elő is irányozták.

A döntés értelmében az ebteleneket arra kötelezték, hogy fényképes hatósági engedéllyel a zsebükben, hajukba tűzött *“Kutyapajtásom”* feliratú kutyulis jelvénnel, a mutatóujjukon pedig egy ebinköt ábrázoló pecsétet gyűrűvel, legalább egy olcsó mínai műkutyust sétáltasanak, minimum napi hat órában, az erre kijelölt közterületeken. A kötelezettek előírt kellékszerezettségét és sétakörútjait természetesen folyamatosan és szigorúan ellenőrizték. A jól fizetett helyi sétőrök a szabályszegőket azonnal elvitték a helyi Szegderesre, általában hatdorongos ütlegre. Sorozatos kihágás nem adódhatott, mert harmadik alkalommal a vétő a Sokoduba került, végérvényesen.

Aztán, amikor e mindent elutasító, megátalkodott anarchistáknak és együttműködésre képtelen állambitangoknak titulált, balvégzetű ebtelenek, a körükben nagyon népszerű Zolater meggyilkolását és társai megcsonkítását követően, együttesen megtagadták (a hatáci ideológia szerint, soha el nem évülő halálos bűn terhe ellenére!) a (nem mű) kutyatartást, majd az önállósult ebetkék közfürdős napi mosdatását is, melynek elmaradása súlyosan veszélyeztette az ebetkék egészségét és testi épségét (ez is soha el nem évülő halálos bűnnek számított!), s a tetejébe még, e szabotázsnek minősülő cselekedet járvánnyal is fenyegetett, a degenebárok pohara csordultig telt! Országos szervezetük, az Éber Degenebárok Országos Tenyészete, Harmadik Narcein megtorló intézkedéseit megelőzve, hat nap alatt, mintegy hatmillió aláírást gyűjtött össze az úgynevezett Ebródián bevezetésére.

Az Ebródián-elképzelés az ebtelenek minden két év alatti magvát az állami kisedővő gondozásába akarta venni, majd azon homodrom pároknak tervezte az elkobzottakat a Dajkatóból kiutalni, akik évek óta reménytelenül vágyakoztak örökbe fogadható utódokra, s akiknek

még mesterséges úton sem sikerült megtermékenyülniük. Pedig ebéli keservükben, sokan, a kellemetlen havi tisztulások macerát is felvállalták volna, s némelyek, emiatt havonta még az alfelüket is meg-megszurkáltatták, de mindhiába. A vér jött ugyan, viszont a sárga test legfeljebb csak akkor, ha az elfertőződött szűrés helyén keletkezett sebből genny fakadt.

Az efféle ügyekben szakértő ragyák szerint, tudták e boldogtalan önfítogtatók nagyon jól, hogy ők a saját karmikus vagy karmikátlan terheik miatt az eredeti rendeltetésüknek már egyáltalán nem felelnek meg, hiszen egy olyan minőséghibától szenvednek, pontosabban: a Természet jóvoltából egy olyan fogyatékkal élnek, amely a detusmescens vágyuk (azaz a nemi termék kiürítésének ösztöne) ellenére megakadályozza bennük a más-nemű személyhez való vonzódást, s vele az egyén és a faj fenntartását szolgáló szexuális ösztön, a kontrektációs vágy kialakulását. S persze tisztában voltak azzal is, hogy e létfontosságú ösztön nélkül a társadalom, az emberi életközösség felbomlana, épp ezért ők, a makulatúra³⁷ tudattal szemben, a társadalom felé a hasznosságukat úgy kívánták érzékeltetni, és a fajfenntartási ösztönnek látszólag eleget tenni, hogy az érdemtelen ebnyetek terhére, illetve az ebár társadalom javára kívánták e komoly és szerfelett kényes problémát megoldani. Ennek érdekében, s hogy megnyerjék maguknak az ebár sokadalmat, látványos médiás kampányba kezdtek. Az érintett, Ebbelrendre Cicizel vezetésével egész napos Villanypásztori Ankéteket szerveztek arról, mennyivel egészségesebb – különösen ott, ahol szívélyes vagy bensőséges meleg hajlandóság mutatkozik még az ebtelenek utódait is melegen szeretni – egy köcsögbíró, csenevész fityegős, de igazán megértő és melegszívű álhímek karjai között felnevelkedni, mint a gyűlölködésekkel terhes, megrögzötten ebár ellenes családi légkörben. Arról már nem is szólva, hogy e korszerűvé hangolt együttélési forma alkalmas lenne az így felnövekvő nemzedékből végre valódi butykos ebárokat, hivatalosan: staminodiumokat³⁸ kinevelni, amivel a minden eszközzel előmozdított népapasztásnak is valamelyest eleget lehetne tenni.

³⁷ Makulatúra – rontott, hibás, hitvány vagy értéktelen példány

³⁸ Staminodium – álhím, meddő hím

Az elgondolás meg a minta, e sajátságos nézőpontból, egészen kitűnő volt, hisz, ha az ebenita nem szaporodik tovább, mert a meleg lavórban kimerülnek hozzá a heréi, akkor az ebtelen korszak végre valahára eltűnik Ebária történelméből. Márpedig itt épp az volt a cél, hogy egy tudatos, tervszerű és állandó hatás keretében, minden felnövekvő apróságból mélyen elkötelezett, legalább harminchat és fél foknyi meleg ebár legyen, ami a legújabb elképzelések alapján a legzökkenőmentesebben, egy miszticizált fíjányos kapcsolati légkörben valósítható meg. Ezért mi sem lehetett fontosabb, mint egy ilyen fészemben az éretlen apróságok összes testi és lelki szükségleteiről való megértő és bensőséges gondoskodás, hogy a lelki fejlődésük célzottan egyirányú, a sokféleség zavarától mentes, minta és példaadó környezet legyen.

Az ebár kormány, a népapasztási törekvéseivel teljesen egybevágó Ebródián-féle elgondolást rögvest felkarolta s hozzálátott a törvény előkészítéséhez, amikor épp a legszámottevőbb hithű egyenebárok siettek az ebnyetek „megsegítésére”. – No, nem rájuk való tekintettel! Tudniillik a minta ebárok az Ebródián-féle elképzelésből azt is érzékelték, hogy az egyivarúak kétes kapcsolata, melyet hatalomérdekből minden szócsövön keresztül a lakosságnak szinte naponta gondosan porcióztak s kormány szintig szorgalmaztak, végső soron az ebár társadalom sírásója lészen, mert ha mindenki ráfanyalodik az efféle önporzós etyepetyékre – vagy netán büszkén vállalja majdkakasságát és széltében szétkukorékolja a szigorúan csak rá tartozó beteges bélmasszírozási és aranyér kenetetési, szálnalmat sem érdemlő förtelmes szenvedélyét – akkor csupán idő kérdése, s az ebároknak végleg befellegzett. Ezért ellen kampányokba kezdtek, mert szerintük a rendellenes nemi ösztön, mint ahogy a nevében is benne rejlik: nem rendjén való, de Ebáriában ezt még, ha nem is természetesnek, de tudomásul vették, ám azt már egyáltalán nem, hogy e fedni illő minőséghibát vagy csökkentértékűséget hibbantul kiordítva, naponta tömjéneztek és számító kormányvédnökség alatt, fegyverekkel fedezett, és annál visszataszítóbb, pávatollas torzok rongyrazó, falsbaki pederaszta, nyilvános tébolydai vonaglása, valósággal intézményesített, sőt egyfajta vallásos cselekedetté magasztosított, addig az egyszerű, de hithű ebár, egyre inkább harmad, sőt negyedrangú polgárrá silányított, s a társadalmi ranglétra alján, közvetlenül az ebeniták

elé soroltatott.

E fejtegetéstől aztán az ebár társadalom teljesen elbizonytalanodott. Panaszok áradatától lett hangos az ország, mivel úgy érezte mindenki, hogy neki is elő kell állnia az ebtelenekkel kapcsolatos sérelmeivel meg a velük összefüggő, saját megoldási elképzeléseivel.

Ekkor röppentek fel az olyan, a zavarokat egyszer és mindenkorra megoldó nézetek is, amelyek a kellemetlenkedő eb ellenesek módszeres irtására hatékony törvényt követeltek. Az Állatvédő Liga, bár a javaslattal teljesen egyet értett és az eljárásmódot indokoltan tartotta, állatiassági okokból az elképzelést mégsem támogathatta. Mások azt szerették volna, ha az összes ebnyetet az ebárai nyugalmas vizek mellé szép sorjában kipányvássák, hogy ott, addig nézegethessék önmagukat a sima víztükörben, amíg abba, a Narcicus homoizmo miatt bele nem pusztulnak. A felelős fürdőmesterek szerint ez az elgondolás az élővizek és a fürdőzők védelme érdekében nem volt kívánatos. Némelyek az ebtelenek ivartalanítását akarták elérni, de az Ebtanács, az orvos apparátus hiányára és túlterhelésére hivatkozva, ezt elvetette. A humebusok türelmet kértek az ebenitáknak, mert ők tényleg hittek az idő meg a tolerancia gyógyító erejében. Őszintén bíztak abban, hogy e sérült génű, végtére is beteg lelkek, előbb-utóbb buzgó eb-barátként betagozódnak az ebárok egyre erősödő társadalmába. E felfogás azonban annyira felbosszantotta a Kutyattak Rehabilis Társaság tisztos tagjait, hogy erős paprikázottságukban oly veszett ugatásba és szűnni nem akaró csaholásba kezdtek, hogy abba majdnem belefulladtak. A megszeppent humán ebárok aztán nagy bocsánatkérések mellett, nem győzték visszavonni félresiklott elképzeléseiket.

Végül a felgerjesztett indulatok megfékezésére s az események újabb véres fordulatainak elkerülésére, Harmadik Narcein, a cionci Kutyahűség-centrumból egy hatfős, tapasztalt kultján-matatákból álló szakértői csoportot, a hantakuszokat hívta az országba a helyzet objektívebb megítélésére. Az ebárok végre fellélegezhetek.

Euforial a helyzet súlyosságát átérezve, nem sajnálta még a préselt adó ebánokat sem, hogy kiszorítsa velük a zsebszuszakiban kitűnő tippmesteri tanácsnokok legeldugottabb, laposban lapuló üres ötleteit is, csakhogy e véget nem érő, megoldhatatlannak tűnő, idegfeszítő állapot végre rendeződjön. Az elképesztő nyomás és a nagyfokú elhi-

vatottság eredményeképpen a hantakuszok végül – a legapróbb részletekre kiterjedő – mintegy hatezer karakteres pontos cselekvési tervezetet passzíroztak ki magukból *“Ebária Mentőöve”* címmel, majd a tekintélyt parancsoló tiszteletdíjuk – együtttérzés miatti, már-már visszautasítását követően – az Éber-ebár Kerekasztal Társaság az Egészléügyi Ebtanáccsal karöltve, még elvégezte rajta a szükségesnek ítélt módosításokat, ezután a *“Mentőövet”* a jószomszédi viszony megőrzésére elküldték az Éber-ebár Külügyi Intézetnek meg az Éber-ebár Külkapcsolatok Tanácsának is. A befolyásos külügyérek az újabb javításon átesett és így jóváhagyott cselekvési programot, a rendelkezési joggal felruházott Éber-ebár Kormányparlament, majd az Állami Főtanács és Államkormányzóság elé terjesztették. A Főtanács aztán az Éber-ebár és Kután Hitközség, az Éber-ebár Igazak és Hősök Nemzetközi Nagyszövetsége, az Éber Degenebárok Országos Tenyészete, a Független Ebszakszervezet, a Kutyi Anyaszentegyház, a Kutyler és Ebler Kisközösség, a Liktorok Ligája, az Országos Kebeleb Szakosztály, a Szabad Ebmunka és Ebmunkástanács, a Vakkantárok Össznépi Egylete láttatásával kiadta a *“Közös Akarat Hitvallása”* nevezetű kiáltványt, amelyben elrendelték az ebtelenek Ebáriából történő haladéktalan eltávolítását, hogy *“a megátalkodott ebeniták ne szíthassák tovább a békétlenséget”*. A kitelepítéshez legalkalmasabb helynek a távoli, de mégis látható közelségben lévő, ezért rendszeres felügyelet alatt tartható Holdat találták.

A felhívás alapján minden kutyának meg az összes ebárnak parancsba adták valamennyi ebenita – a soron következő éjszakai alvása alatt történő, s az álmát éteres kendővel is megerősítendő – haladéktalan elfogását.

A csillaglámpás világítás ellenére, a szemtanuk szerint jól látható volt, ahogy az alvó ebnyeteket, minden személyes holmi nélkül felpakolták az erre kijelölt objektumokban, a kifejezetten e célra, a Szíriuszson kifejlesztet, s rájuk várakozó speciális teleportációs űrjárművekre, a gondolatnál is gyorsabb Űrrolikra, amik ezután egyenesen felvilantották őket a sötétségbe borult Lunára, ahol a holdiak épp akkor ülték Neomenia ünnepét, s emiatt Szeléné, a szomszédos, de teljesen mellőzött bolygóbirodalom helytartó nagyasszonya, kihasználva az ünnepet (a hivatalos munkaszüneti napját), az örök álmát alvó szépséges pásztorfiú, Endymion barlangjában pihente ki egész havi fára-

dalmát, ezért az egész alattomos vállalkozásból, vagy másképp megszállásból, semmit sem láthatott. Természetesen az internálást szervező ebárok tudták ezt, sőt az elhurcoláshoz pontosan ezért választották e nekik kedvező időpontot. Így a kitelepítést az ebárok, hűséges szolgálkikkal, a sokarcú égi szomszéd előnyös állásának köszönhetően, hajnalodásig eredményesen be is fejezték. S hogy valaki e jól megszervezett akcióról, valamint az ebnyetek, ebárokhoz képest mindinkább törpe kisebbsége, a Holdhoz mérten viszont hatalmas tömegéről némi fogalmat alkothasson, annak éjszakánként csupán a szépséges Szeléné ezüstös orcájára kell tekintenie, s máris láthatja rajta az ebeniták alkotta nagy kiterjedésű sötét foltokat.

Mindenesetre azóta a kutyák, ha felnéznek a teliholdas égre, egykori fájdalmas emlékeik sorra felidéződnek. Mire előbb panaszosan vonítani, majd haragosan ugatni kezdik, mikor az naplemente után, a felhőtlen égbolton, bánatos ábrázatával megjelenik a tündöklő csillagok között.

Könyv címe: Ebária

Könyv szerzője: Csokalyi Fényes Szittyán

Minden jog fenntartva!

Elektronikus ISBN: 978-963-12-6700-6

A könyvet készítette: a Szerző.

2016.

Tartalomjegyzék

Ajánlás.....	3
Firhang!.....	4
Ebária kialakulása és felvirágzása.....	4
A vironok.....	11
Ebária Aranykora.....	14
A Kulilex.....	20
A Nyugilex.....	26
A válság kora.....	30
Az Első Szabad Éber-ebár Ugatárság.....	38
Az Ebilex.....	50
A Szatinlex.....	53
Az Üdvözlex.....	62
A Hamilex.....	64
Az Egészlex.....	67
A Gyógylex.....	67
A Ragálylex.....	72
A Szükséglex.....	74
A Kiszolglex.....	75
Ebária Fénykora.....	79
Az Uszítórvény.....	90
Miért ugatja a kutya a Holdat?.....	97

Az itt szándékosan összeterelt, mókás mesének tűnő, keservdús írásjegy-füzér, valójában egy sorközök titkos gőzeitől terhes, littera formálta pásztorlelkű komondor, ki a hozzá közeledő gyanútlan kinskeresőt, kellő vért híján, bizton megmarja!

Lautréamont után szabadon, magam is azt vallom, a jelenkori ember már teljesen védtelen a szavak mágikus erejével szemben, s mivel e helyütt nincs szándék a hivatalos bajkeverők előjogát elorozva, viszályt szítani és bárkit felesleges botránkozásba, vagy értelmetlen bántódásba ejteni, ezért e mű a nyugalmazott hadiárvák jeles felmenői kivételével, egyedül azon nyakas könyvforgatóknak javallható, akik már legalább száz kupori telet – gazdái kegyeit keresve, méreates kabát és megfelelő komfort nélkül – elégedetten áttapsoltak, s még mindig bíznak a szebb jövőt ígérőkben.

Természetesen az élet mélyén búvárkodó bajkeresők bátran hajózzanak át szokványkerülő írásom szenvedelmes tengerén – mindenki mást azonban ettől óva intenek! Ők a saját érdekükben, itt és most, kérem, fejezzék be a sorkizárt sorokban jobbra masírozó betűk szerves összeillesztését!

Ki mindezek ellenére mégis továbbmenni bátor, annak – mankóként – annyit mondanék, hogy fátyol fedte soraim fanyar termését kizárólag azon kevesek ízelhetik veszélytelen, akik, a maguk agyerejére támaszkodva, igencsak ráérősen, nagyfokú nyitottsággal, abszolút elfogulatlanul és rendkívül éber figyelemmel közelednek hozzá!